Cum să-ți recucerești soțul
Lorraine Heath

COLECȚIA
Jubiri de poveste

SERIA „AMANȚII LONDREI"

În noaptea nunții, Morgan Lyons, conte de Westcliffe, își găsește mireasa în brațele lui Stephen, mai tânărul lui frate. Orbit de furie, își exilează proaspăta soție la țară, iar el se stabilește în Londra, unde își caută alinarea în patul altor femei.

Crescută de un tată autoritar și violent, Claire nu îndrăznește să refuze căsătoria și, imediat după aniversarea vârstei de 17 ani, devine soția lui Westcliffe. Înspăimântată de noaptea nunții și amețită de șampanie, este de acord cu propunerea lui Stephen de a-i juca o farsă lui Westcliffe, dar fără să se gândească la urmări.

Cuprinsă de regrete, Claire acceptă să plece, iar vreme de trei ani se ocupă singură de administrarea moșiei. Într-o zi însă, din dorința de a-și ajuta sora să-și găsească un soț potrivit, se hotărăște să îi ceară ajutorul lui Westcliffe. Ajunsă în Londra, Claire își propune să intre în patul și în inima celui care îi este soț doar cu numele. Încă rănit de trădarea din noaptea nunții, Westcliffe este decis să-și ajute soția, apoi să o trimită din nou la moșie.

Dar voluptuoasa Claire nu este atât de ușor de refuzat...

„Cărțile lui Lorraine Heath sunt întotdeauna magice."
CATHY MAXWELL

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și a *New York Times*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2960-9
9 786063 329609
Alma
eBook disponibil

LORRAINE HEATH

Cum să-ți recucerești soțul

Passions of a Wicked Earl
Lorraine Heath
Copyright © 2010 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum să-ți recucerești soțul
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Cum să-ți recucerești soțul / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2960-9

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Cum să-ți recucerești soțul

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
2018

Pentru uimitoarea May Chen, care mi-a înțeles modul de a crea această poveste mai bine decât am făcut-o eu.

Mulțumesc, May, pentru tot!

LORRAINE HEATH

Capitolul 1

Londra, 1853

Morgan Lyons, al optulea conte de Westcliffe, își plimba încet degetele pe spatele ei gol – era o priveliște care mereu îl încânta. O atingere ușoară, delicată ca un nor ce aluneca pe cerul după-amiezii târzii. Descoperise că Anne reacționa cel mai bine la insinuarea senzației, ca și cum chinul că îi era negată mai multă presiune i-ar fi ațâțat plăcerea.

Era o ființă minunat de senzuală, deschisă să exploreze pasiunea și plăcerea în toate formele lor. Acesta era motivul pentru care el îi căuta compania.

Ea dormea, fără să reacționeze la gesturile lui subtile, dar s-ar fi supărat dacă el ar fi plecat fără să își ia rămas-bun. Îi dezgoli ceafa când îi dădu la o parte părul cu nuanțe de roșcat, care deseori lăsau impresia că putea izbucni în flăcări în orice moment. Se întoarse astfel încât trupul ei să fie strâns sub el, își lipi gura înfierbântată de spatele ei și o luă ușor în jos.

Gemând, ea se întinse languros, ca o felină la soare.

– Îmi place cum mă trezești.

Vocea ei lenevă, răgușită, senzuală îl făcu să se întărească rapid și dureros. Folosindu-se de genunchi, îi desfăcu picioarele, deschizând-o în fața lui și intrând în refugiul ei catifelat. Era singurul loc unde se putea pierde în senzațiile păcătoase, doar acolo era stăpân, doar acolo lumea și toate dezamăgirile dispăreau.

Întâmpinându-l cu un geamăt de satisfacție, ea își ridică puțin șoldurile, iar el o pătrunse și mai adânc. Acum el era cel care gemea, scoțând un mârâit slab și gutural. De asta avea nevoie, de asta avusese nevoie mereu. Mâini care alunecau, degete care tachinau, guri care devorau.

Ritualul lor era unul antic, al trupurilor care se contorsionează, al gemetelor care escaladează și al senzațiilor intense. Cu un zâmbet triumfător, ea îl împinse pe spate, îl încălecă și îl revendică. Chiar și când o făcu din nou a lui, chiar și când ea îi strigă numele, el nu simți nimic dincolo de presiunea dogoritoare a pielii. De ce nu putea simți mai mult – plăcere adevărată, satisfacție imensă, mulțumire – decât o pustietate afurisită, o emoție mediocră?

Camera răsuna de gemetele, strigătele și țipetele lor. Știa cum s-o atingă, cum s-o dezmierde, cum s-o satisfacă și cum să o ducă în punctul plăcerii supreme.

Chiar și când ea căzu peste el, contele se luptă cu propriul său cataclism, îl întârzie cât de mult posibil, până când acesta îl consumă și îl copleși.

Sătul, epuizat, respirând greoi, stătea sub ea. Ca întotdeauna, nu era îndeajuns. Legendarul lui apetit îl ironiza, lăsându-l nesatisfăcut. Desigur, eliberarea fizică fusese măreață, însă după aceea simțea întotdeauna o tristețe intensă, ca și cum îi lipsea ceva. Întotdeauna voia mai mult, însă nu-și putea da seama ce anume.

Tot ce știa era că, în ciuda frumuseții absolute, ea nu putea umple acel gol. Însă mai știa că vina era a lui, nu a ei. Lui îi lipsea ceva esențial. Acesta era motivul pentru care nici o femeie nu îl iubise vreodată.

O dădu la o parte cât de delicat putu. Cu ochii verzi letargici, ea îi aruncă un zâmbet, ca o pisică leneșă, care terminase ultima gură de smântână. El o sărută pe frunte, după care se dădu jos din pat.

Își strânse hainele de pe unde aterizaseră pe podea, când ea îl dezbrăcase cu câteva ore mai devreme. Abia când se așeză pe scaunul din catifea mov ca să se încalțe, ea se ridică iute la capătul patului și îl îndemnă:

– Spune-mi ce te îngrijorează!

El o privi cu atenție – era acoperită doar cu un cearșaf din satin roșu. Își pusese picioarele peste tăblia patului și se ținea de un stâlp. Arăta ca și cum stătea într-un leagăn, iar asta îi aminti de fata cu păr auriu pe care o văzuse în urmă cu mult timp stând exact în aceeași poziție. Daca ar fi fost capabil de sentimente prețioase, ar fi crezut că în ziua aia începuse să se îndrăgostească de Claire. Ce gând prostesc!

– Te-ai plictisit de mine, spuse Anne scurt, înainte ca el să poată răspunde.

Asta nu înseamnă că el ar fi răspuns. Nu avea obiceiul să împărtășească nimic din ce simțea. Numai exteriorul lui era disponibil pentru amuzamentul ei.

Arogantă, strângându-și cearșaful mai bine în jurul corpului, merse la fereastră.

– Se spune că nici o femeie nu te poate ține prea mult. Credeam că o să le demonstrez tuturor că se înșală.

După ce își puse ghetele, el traversă camera și o prinse de talie, inspirând mirosul ei șters amestecat cu mireasma de mosc a pasiunii pe care o dezlănțuise mai devreme.

– Nu m-am plictisit de tine.

– Atunci stai! Măcar o dată rămâi peste noapte!

O prinse de bărbie, îi întoarse capul și îi acapară gura ca și cum ar fi fost a lui. Când ea se întoarse și se lipi de el, o ridică în brațe și o duse spre pat. O puse jos delicat și trase pătura peste ea.

– Nu în seara asta.

În timp ce el se îndrepta spre ușă, ea țipă:

– Te urăsc!

Vorbele ei nu îl opriră. I le spuseseră și alte femei. Prima oară, avea 25 de ani. Atunci cuvintele îl duruseră, apoi însă nu se mai întâmplă niciodată. Oare de ce nu înțelegeau femeile că ura nu putea să doară dacă nu exista nici o urmă de dragoste? Ea nu îl iubea, iar el știa acest lucru, îl acceptase.

Ea era la fel de rece ca el. Tocmai de aceea se potriveau așa de bine, iar el încă nu se plictisise de ea.

– Westcliffe?

Încercând să găsească un mod prin care să îi spună că nu era supărat pe ea, o privi și îi zise un singur cuvânt:

– Mâine.

– Mă aștept să primesc o bijuterie frumoasă.

El îi aruncă un zâmbet și îi făcu cu ochiul.

– Mă gândesc la ceva care să se asorteze cu verdele ochilor tăi.

Ea îi trimise un sărut. Anne era atât de ușor de calmat! El se săturase să se tot simtă blazat, însă plictiseala plutea în aer, așteptând nerăbdătoare...

El nu avea să capituleze. Nu de data asta. Ea merita mai mult de atât.

Coborî scările în grabă și ieși pe ușa principală direct în ploaie, unde îl aștepta trăsura, luminată de felinarele din depărtare. Lacheul îi deschise ușa.

– Către St. James, ordonă Westcliffe în timp ce se sui în trăsură și se așeză pe banca plușată pentru drumul către casa lui.

Nu era o locuință. Ci doar locul unde stătea, unde avea să își înece amarul în whisky și să se gândească de ce refuzase să petreacă noaptea cu Anne. Era o dorință atât de neînsemnată, însă, dacă ar fi cedat, i-ar fi dat prea mult control asupra lui. Iar el era un bărbat care își prețuia libertatea. Petrecuse o mare parte din viață fără să aibă control sau independență.

Tatăl lui, la naiba cu el, nu lăsase aproape nimic în urmă, cu excepția datoriei, a celor doi băieți și a unei văduve care înțelesese destul de bine circumstanțele acelei situații cumplite. Astfel, fără să stea pe gânduri, își alesese doilea soț, un bărbat cu un titlu și mai puternic și o avere mult mai mare – ducele de Ainsley. Îl binecuvântase cu un moștenitor, iar cinci ani mai târziu, acesta o lăsase văduvă – una care nu se mai baza pe nimeni pentru nimic.

Trecuseră ani întregi până când se putuse spune același lucru despre Westcliffe.

Fusese dependent de bunătatea și generozitatea fratelui său mai mic, Ransom Seymour, actualul duce de Ainsley. Chiar dacă era ultimul născut, acesta se purta de parcă ar fi fost primul – enervant de responsabil, era obsedat de responsabilitățile lui. Avea comportamentul unei persoane de trei ori mai în vârstă. Mama lor observase încă de când Ransom era doar un copil că fiul ei cel mic dădea semne că avea să rezolve cele mai grave probleme. Lui Westcliffe i se părea din ce în ce mai greu să-și însușească locul de drept în ierarhia fraților, de vreme ce mai mereu era nevoit să-i ceară ajutorul. Acesta era unul din motivele pentru care Westcliffe petrecea cât mai puțin timp posibil cu familia lui, pentru a nu-și aminti de situația precară în care îl lăsase tatăl său și care devenise o povară când ajunsese bărbat în toată firea. Fusese dispus să facă orice pentru a scăpa de această situație.

Era de-a dreptul înjositor să meargă la fratele lui cel mic de fiecare dată când avea nevoie de ceva: ajutor în administrarea moșiei, haine, mâncare, bani ca să cumpere câte o bijuterie pentru iubitele lui ocazionale. Așa că profită de ocazia de a scăpa de sărăcie. Descoperi însă că prețul suprem era călcarea în picioare a propriei mândrii într-un mod mult mai groaznic decât trăise înainte.

Roțile se învârteau, împroșcând apa în jurul trăsurii. Încercă să se detașeze de susurul calm și constant, dându-i voie să îi pătrundă în suflet. Poate că în seara aceea avea să doarmă profund și netulburat. Poate că în seara aceea, chiar și pentru puțin timp, avea să scape de dezamăgirea trădării lui Claire.

Însă amintirea i se ridică în gât, amară ca fierea, în timp ce trăsura se opri în fața reședinței lui. Nu o mai văzuse pe Claire din acea noapte fatidică, atunci când ea se culcase cu fratele lui mai mic, Stephen. În anii care trecuseră, primise o singură scrisoare de la ea:

Iartă-mă.

La care el, tânăr și beat, îi răspunse cu istețime:

Când o să putrezești în iad.

Bărbatul care era acum nu i-ar fi răspuns deloc. Ar fi obligat-o să se scalde în vinovăție și învinuiri fără să îi dea de înțeles care erau adevăratele lui sentimente. Incertitudinea era o pedeapsă în sine, iar ea merita să sufere.

Se dădu jos și văzu că pe alee se afla altă trăsură, una pe care o recunoscu ca fiind a lui. Dacă nu ar fi știut, servitorii din apropiere ar fi fost un indiciu. Ce naiba se întâmpla?

Cu pași mari, urcă scările. Ușa se deschise tocmai când ajunsese în dreptul ei. Fața palidă a majordomului său îi spuse tot ce avea nevoie să știe.

– Unde naiba este? întrebă.

– În bibliotecă, milord.

Stomacul i se încordă. Sanctuarul lui. Nu dădea voie nimănui acolo. Cu atât mai puțin ei.

Aruncându-și pălăria, pelerina și mănușile, fără să îi pese dacă aveau să ajungă în brațele lui Willoughby sau pe jos, traversă holul în grabă. Dintr-odată, își dădu seama că purta mirosul altei femei. Liliac. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să urce repede scările și să se spele, dar se hotărî să nu facă asta. Încă își amintea mirosul de lemn de santal al fratelui său pe care îl simțise pe Claire atunci când îi descoperise...

Lacheul îi deschise ușa de la bibliotecă, deși și-ar fi dorit ca ea să nu aibă nici un indiciu că el avea să intre peste ea. Trecuseră trei ani lungi, iar femeiușca aceea îndrăznea să dea buzna în viața pe care și-o clădise în absența ei.

Furios, dădu buzna în cameră. Se afla deja la jumătatea încăperii, trecând de două zone în care se putea așeza, când ea se întoarse, întrerupând examinarea atentă a cărților așezate frumos pe rafturi.

Se opri brusc, ca și cum primise o lovitură puternică în piept. Încercase atât de mult să o uite, să uite tot ce avea legătură cu ea!

Însă acum ea era acolo, în carne și oase. Puțin mai în vârstă, dar, fără doar și poate, mai încântătoare.

Claire.

Soția lui trădătoare.

Capitolul 2

Claire nu știuse la ce să se aștepte de la nici unul din ei doi când avea să vină momentul. Cu siguranță, simți un mic fior de teamă. I se încleștă stomacul. Însă bătăile sălbatice ale inimii și bucuria simțită când îl văzu o luară prin surprindere.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi simțit asta în urmă cu trei ani, când se căsătoriseră! Ce bine ar fi fost dacă el n-ar fi înspăimântat-o atunci! Încă o făcea. Nu numai prin statura lui – era atât de înalt și lat în umeri –, ci și prin autoritatea și hotărârea pe care le emana. Întotdeauna lăsase impresia că, odată ce avea puterea, o putea mânui cu o abilitate ce nu lăsa loc de compromisuri. Niciodată nu știuse ce părere să aibă despre el. Însă acum era mai în vârstă. Nu numai în ceea ce privește anii, ci și maturitatea.

Chiar și așa, nu era pregătită să îl vadă.

Chipul lui captivant, pe care era sculptată o expresie de dezgust, era încadrată de un păr des și negru, în mod evident ciufulit, de parcă tocmai se trezise, deși cu siguranță avusese treabă în cea mai mare parte a zilei și a serii. Auzise că se transformase într-o stană de piatră, auzise foarte multe despre el în anii care trecură. Însă acum o durea să știe că fațada lui impenetrabilă era probabil opera ei.

El schimbă direcția, îndepărtându-se de ea, pășind către o masă din colț, pe care erau aranjate niște carafe. Ea se întrebă ce intenționase să facă atunci când intrase. Venea direct spre ea. Cu siguranță, nu pentru o îmbrățișare sau un sărut.

Cel mai probabil, un pumn. Într-o parte, așa cum stătea acum. Asta nu însemna că ar fi ridicat vreodată mâna asupra ei. Îl bătuse pe fratele lui până când acesta aproape leșinase, dar pe ea întotdeauna o atinsese cu blândețe. Chiar și când o ținuse ferm în timp ce o ghida spre trăsură, ea nu simțise durere. Într-un fel, asta o făcuse să se simtă și mai rău.

Claire nu putea vedea ce făcea, pentru că era întors cu umerii lui largi și cu spatele la ea, dar auzi clinchetul unui pahar, slab, dar nesigur, și se întrebă dacă mâinile îi tremurau în timp ce își turna de băut. Apoi se așternu tăcerea. În timp ce ea îl privea, el își lăsă capul pe spate. Apoi clinchetul începu din nou. Când se opri, el se întoarse cu fața la ea, într-una din mâini ținând un pahar aproape plin, însă Claire nu avea nici o îndoială că Westcliffe ar fi preferat să-și înfășoare degetele lungi în jurul gâtului ei.

– Nu ești bine-venită aici, spuse el cu o voce joasă și controlată, dar care clocotea dincolo de suprafață. Noi doi am avut o înțelegere, un aranjament. Întoarce-te la casa de la țară, Claire!

– Aș face asta dacă aș putea, dar am făcut o promisiune care mă reține în Londra.

– Ai încălcat în doar câteva ore promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Încalc-o și pe asta! Ar trebui să fie ușor pentru tine.

Tonul lui dur îi dădu fiori. Ce naivă fusese când se gândise că orele, zilele, lunile, anii îi temperaseră furia pe care o simțea față de ea! Atentă, păși spre el, însă se opri când ochii lui închiși la culoare se micșorară.

– Westcliffe, am nevoie de iertarea ta.

– Ți-am spus cu ce condiție se va întâmpla asta.

– Când o să putrezesc în iad? râse ea amar. Nu crezi că sunt deja acolo? Ai idee câte doamne m-au vizitat și mi-au povestit despre amantele tale? Nu ești o persoană prea discretă. Dacă ai vrut să mă umilești, să știi că ți-ai atins scopul remarcabil de bine.

– Mă bucur de plăcere acolo unde o găsesc pentru că asta mă mulțumește. Pe tine nu te iau niciodată în considerare. Claire, sincer, din momentul când te-am lăsat la Lyons Place, nu m-am mai gândit deloc la tine.

– Acest lucru a fost destul de evident.

El se așeză pe un scaun din fața șemineului, întinzându-și picioarele lungi. Dintr-odată, de sub biroul lui apăru un câine din rasa collie. Animalul șchiopătă ușor până la scaun, după care se așeză lângă el. Westcliffe se aplecă și începu să mângâie câinele pe cap. Păru să facă asta fără să se gândească – devenise un obicei, un ritual, iar ea se întrebă câte nopți stătuse el în acea poziție, ținându-i companie doar un pahar cu tărie și un câine bătrân.

Nu prea multe, dacă dădea crezare zvonurilor care îi ajunseseră la urechi.

Se apropie mai mult, până când îi putu vedea ochii mai bine. Erau întunecați, aproape la fel de negri ca părul, nu albaștri sau blânzi ca ai lui Stephen. Cum se putea ca doi frați să fie atât de diferiți?

Trăsăturile lui Westcliffe nu fuseseră sculptate de o mână de artist: avea nasul cam mare, bărbia cam pătrățoasă, sprâncenele cam dese. Răutatea pe care o afișase îi imprimase o frumusețe aspră pe chip, pe care Claire nu o putea nega. Anii fuseseră blânzi cu el, trăsăturile lui devenind și mai misterios de atrăgătoare.

În schimb, Stephen era mult mai luminos – părul lui de un șaten auriu cu șuvițe blonde parcă se juca de-a v-ați ascunselea, ca și cum nu se putea hotărî ce nuanță ar trebui să aibă. Nimic din persoana lui nu era înspăimântător. Fusese prietenul ei dintotdeauna, în timp ce pe Westcliffe abia dacă îl cunoștea. Nu știa cum arăta zâmbetul lui, nu își aducea aminte cum râdea. De fapt, avea foarte puține amintiri despre el. Însă el era cu opt ani mai mare, iar când fuseseră mici, întotdeauna păruse cu gândul în altă parte. Fusese plecat la școală ori își petrecuse timpul cu prietenii lui sau alergând după fete. Ori se ocupase de moșia lui.

Tatăl lui murise când Westcliffe avea cinci ani, iar Stephen tocmai împlinise un an. Moștenirea lui Westcliffe fuseseră o moșie în paragină și un contract de căsătorie cu tatăl lui Claire, care îl lega de prima fiică a contelui de Cresmont. Ea nu contestase niciodată acest lucru, însă în ziua nunții își dăduse seama că era un contract mai degrabă arhaic, absolut medieval din moment ce prima fiică nici măcar nu se născuse când actele fuseseră semnate. Dacă ar fi arătat ca o broască?

Bănuia că nimic nu s-ar fi schimbat, pentru că nimic din ce avea legătură cu ea nu conta, cu excepția faptului că văzuse lumina zilei înaintea surorii ei. Nu se împotrivise pentru că mariajul îi oferea ocazia de a se muta din casa opresivă a tatălui ei, unde mâna lui grea o învățase că o lady nu pune niciodată întrebări legate de poziția ei sau de datoriile pe care le are. Însă, pe măsură ce ziua nunții se apropia, temerile începuseră să iasă la suprafață, iar ea i le împărtăși lui Stephen.

– Nu s-a întâmplat nimic între Stephen și mine, recunoscu ea.

Râsul dur al lui Westcliffe îi învălui.

– Cât de prost mă crezi, Claire? L-am găsit în patul tău.

– Încă avea pantalonii pe el când l-ai aruncat afară.

– Așadar, am ajuns înainte să-și facă de cap cu tine. Sau nu. Și eu pot să mă îmbrac ori să mă dezbrac cu o viteză surprinzătoare când situația mi-o cere. Chiar dacă nu te-a făcut a lui, asta nu schimbă faptul că erai în brațele fratelui meu!

Westcliffe se ridică de pe scaun cu o forță brutală, care făcu aerul din jur să sclipească, iar pe ea să facă un pas înapoi, brusc cuprinsă de spaimă. Își aruncă paharul în șemineul gol. Paharul se sparse, iar lichidul de culoarea chihlimbarului stropi totul în jur. Cu respirația greoaie, se rezemă de poliță.

– Asta nu schimbă faptul că era în locul meu și tu l-ai vrut acolo.

Văzându-i durerea, Claire nu-și putu opri lacrimile.

– Nu știam ce vreau. Eram un copil. O fetiță naivă. El a fost întotdeauna prietenul meu. Pe tine abia te știam. Dacă aș fi putut hotărî cine să fie soțul meu, probabil l-aș fi ales pe el. Nu știu... Știu doar că eram speriată de noaptea nunții, și el mi-a spus că are un plan care m-ar fi ajutat s-o amân.

„O să vin în patul tău înaintea lui. O să te țin în brațe. Nimic mai mult. O să fie supărat pe mine, fără doar și poate, dar asta o să-ți ofere o amânare. Când o să fii pregătită, trebuie doar să-i spui adevărul. Apoi totul o să fie bine."

Amândoi băuseră destulă șampanie și tărie cât să li se pară un plan genial. În cele din urmă, planul acela o costase o prietenie și un soț. Distrusese o familie. Alungase toată speranța de fericire.

Întorcându-și capul, Westcliffe îi aruncă o privire neiertătoare.

– Nu puteai să fii atât de naivă.

– Trecuseră cinci zile de la a șaptesprezecea aniversare și nu aveam o mamă care să mă sfătuiască. Mătușa celibatară care s-a ocupat de creșterea mea nu știa mai multe decât mine. Da, chiar am fost atât de credulă! Și Stephen a fost întotdeauna atât de fermecător! Se spune că poate convinge un înger să păcătuiască. Iar eu sunt departe de a fi un înger.

Cu un oftat adânc, el clătină din cap.

– Ce naiba vrei de la mine, Claire?

– Vreau să-mi dai șansa să-ți fiu cu adevărat soție, nu doar să am grijă de moșia ta.

Se întoarse spre ea, trăsăturile lui părând și mai aspre. Un fior rece îi trecu pe șira spinării în timp ce privirea lui o învălui ușor. Ea bănui că el și-o imagina fără haine. Poate că merita privirea lui nemiloasă, însă nu avea de gând să dea înapoi. De dragul surorii ei, intenționa să suporte orice pedeapsă i se părea lui necesară pentru a trece de această etapă insuportabilă a căsniciei lor. Însă până într-un punct. Nu o să-l lase să se simtă obligat să...

– Așadar, acum ești dispusă să mă primești în patul tău? întrebă el batjocoritor.

Trebuia să vină în timpul zilei, când acest lucru nu se putea întâmpla, deoarece știa că soții făceau sex doar noaptea, însă crezuse că i-ar fi fost mai ușor să îl înfrunte în umbră. Dintr-odată, gura i se uscă și, pentru că nu avu cum să și-o umezească, răspunse cu o voce ascuțită:

– Sunt dispusă să fiu soția ta, și asta nu doar cu numele.

El o studie preț de o clipă, după care îi spuse:

– Desfă-ți corsajul!

Mâna ei se duse la gât, degetele plimbându-se peste gulerul închis cu nasturi al rochiei ei de călătorie. Aruncă o privire de jur împrejur.

– Aici?

– Suntem doar noi. Cu excepția câinelui, dar Cooper nu e genul care să intervină ori să bârfească. Dacă îmi cunoști cu adevărat reputația, așa cum susții, atunci știi că nu mă limitez la aventurile din dormitor. Nasturii, Claire!

În acel moment, îl urî aproape la fel de mult ca atunci când o exilase pe moșia lui.

„Te urăsc!" țipase ea, în timp ce el părăsea conacul, după ce îi spusese că ea urma să stea acolo, iar el avea să se întoarcă în Londra. Râsul lui răsunase de-a lungul holurilor și îl urmărise în noaptea furtunoasă.

Acum, ea voia să se întoarcă pe călcâie și să iasă din cameră. Voia să-i spună să putrezească în iad. În schimb, își înclină capul într-un mod sfidător, îi întâlni privirea rece, le ordonă degetelor să nu mai tremure și le obligă să desfacă nasturii rochiei. Era ciudat că nu simțise aerul rece până în clipa în care materialul se desfăcu. I se păru că trecuseră ore până când degetele îi ajunseră la ultimul nasture din talie.

Credea că era o distanță mai mare, însă el ajunse lângă ea din cinci pași mari, aducând mirosul de liliac. Nu venise aici de la club, ci din patul altei femei. Lacrimile o ardeau din nou în spatele ochilor, însă clipi până ce dispărură. Nu avea de gând să-i arate cât de mult o rănea fără măcar să încerce să o facă. Pentru prima dată, se gândi că avea să simtă, în sfârșit, ce simțise el în acea noapte de demult. Îi era rușine de faptul că fusese atât de tânără și de egoistă și nu-și dăduse seama ce făcea.

El avea dreptul să se răzbune exact în modul în care voia s-o facă. lar Claire ar fi făcut orice ca el să lase trecutul în urmă.

Cu privirea încă susținând-o pe a ei, el o atinse cu un deget în golul din zona gâtului. O provocare. Așa să fie! Ea nu dădu înapoi. Urma să vadă că nu mai era fetița de odinioară. Se ocupase timp de trei ani de casa lui de la țară. Moșia înflorise sub privirea ei atentă, și el nici măcar nu avusese decența să-i mulțumească. Ce nerecunoscător!

Westcliffe o învălui cu privirea și își plimbă degetul în jos, mâna alunecându-i sub materialul rochiei, desfăcând-o și mai mult, cât să se vadă umflătura unuia dintre sâni de deasupra cămășuței. Claire abia mai putea respira când și celelalte degete începură să se plimbe pe pielea expusă. Era recunoscătoare că el își coborâse privirea și nu putea vedea speranța amestecată cu teamă ce îi învolbura ochii. Cum putea trezi asemenea senzații nedorite cu o simplă atingere?

Degetele lui se mișcară ușor în sus, după care o luară din nou în jos, într-o parte, apoi în alta.

– Spune-mi, Claire, toată ești la fel de ispititoare?

Privirea ei se ciocni de a lui și, spre surprinderea ei, fierbințeala pasiunii o copleși. Văzuse oare vreodată atâta foc în niște ochi așa de întunecați? Dar sub acea fațadă putea vedea și batjocura. Westcliffe voia ca ea să îl dorească și astfel să o pedepsească și mai tare. Era sigură de asta. Ea crease acel ticălos, într-un moment de slăbiciune, din cauza unui vis superficial pentru o viață cu totul diferită față de ceea ce trăise. Dorise să-și schimbe drumul, iar de atunci se tot poticnise.

Ignoră tachinarea lui, convinsă că avea să afle răspunsul în scurt timp. Inima îi bătea puternic, iar respirația refuza să revină la normal. Auzise că Westcliffe era priceput în arta seducției, un adevărat

maestru când venea vorba de stârnirea plăcerii. Dintr-odată, i se înmuiară genunchii. Era din cauza lipsei aerului. Credea că o să leșine.

– Ai spus că te afli în Londra din cauza unei promisiuni. Ce promisiune?

Glasul lui suna de parcă era pe punctul de a se sufoca.

„Într-adevăr, despre ce promisiune e vorba? De ce sunt aici?" Dădu din cap ca să-și revină și să se poată concentra asupra întrebării lui.

– Sora... sora mea, Beth. Tata a aranjat mariajul ei cu Lord Hester, un hărbat detestabil, mult mai bătrân decât ea. Cu binecuvântarea tatălui meu, are un sezon la dispoziție ca să găsească un alt posibil soț. Știu cum e să te căsătorești cu un bărbat pe care abia...

– Vrei să spui că te-a obligat să te căsătorești cu mine?

– Vreau să spun că nu am avut de ales. Cum poți spune că nu era așa, când știai foarte bine care era contractul, nu mi-ai făcut curte niciodată și nici nu m-ai cerut în căsătorie?

Degetele lui se plimbară pe pielea ei, ochii fixându-i pe ai ei de parcă ar fi căutat dovada decepției.

– Deci o să fii soția mea ca să o salvezi pe ea? Ai putea să-ți atingi scopul stând altundeva în Londra.

Claire vru să îi spună totul, dar se gândi că nu o să-i pice bine. Doamnele nu erau deloc încântate de faptul că soțul ei alerga dintr-un budoar în altul, iar asta îi făcea pe soții lor să creadă că un bărbat nu îi datora fidelitate soției. Pentru a putea primi invitații la baluri și a-și ajuta sora să fie acceptată în societate, trebuia să-și îmblânzească propriul soț. În schimb, preferă să zică:

– Tu ești influent. Trebuie să îmi recapăt locul lângă tine ca să o pot prezenta așa cum trebuie în societate.

– Și consideri asta, fără doar și poate, drept un sacrificiu nobil.

Ea își pierdu răbdarea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Westcliffe, ți-am cerut să mă ierți, ceea ce nu vrei să faci, și ți-am zis că vreau să fiu soția ta din toate punctele de vedere. De ce trebuie să complici totul?

– Pentru că nu te mai vreau ca soție.

Inima îi sări din piept și stomacul i se strânse în timp ce el se îndepărtă. Niciodată nu se gândise că avea să o refuze. Știa că voia să complice lucrurile și că avea să o facă să plătească pentru nesăbuința

din tinerețe. Dar să nu o vrea deloc? Westcliffe avea nevoie de un moștenitor. Avea nevoie de o soție. Avea o soție!

– Este târziu. O să-l rog pe Willoughby să pregătească o cameră de oaspeți pentru tine, spuse el cu o voce inexpresivă, recăpătându-și controlul. O să vorbim despre situația asta mâine-dimineață.

El traversă încăperea.

– Unde naiba pleci? strigă ea după el.

Dar el nu îi răspunse, nici măcar nu se uită înapoi când ieși din cameră. Căzând pe podea, Claire dădu, în sfârșit, frâu liber lacrimilor de umilință. Cum devenise viața ei o încurcătură groaznică?

Capitolul 3

La naiba! În timp ce trăsura lui uruia pe străzi, Westcliffe încă simțea pe vârful degetului căldura pielii ei ca de marmură. Ce îl făcuse să o provoace astfel? Încă era extrem de naivă dacă nu-și dădea seama de adevăratul impact al trădării ei și cât de departe era el dispus să meargă pentru a o face să sufere.

Așteptase mariajul cu ea așa cum nu mai așteptase nimic altceva în viața lui. Știa că, în sfârșit, urma să aibă fondurile necesare pentru a se elibera de Ainsley. Dar nu era vorba numai de asta. În ciuda aparențelor, zestrea ei era un motiv mai puțin important pentru care onorase un contract absurd, de condițiile căruia avocatul lui l-ar fi putut scăpa cu foarte puțin efort.

Din momentul în care mama lui se căsătorise cu ducele de Ainsley, Lyons Place, casa strămoșească a lui Westcliffe, devenise un conac dărăpănat. Întreținerea casei costa mai mult decât producea moșia, așa că fu lăsată în paragină, în timp ce familia se mutase în magnificul conac Grantwood. Acolo o văzuse prima oară pe fata care într-o zi îi devenise soție.

Nu putuse nega plăcerea pe care o simțise când îi văzuse pentru prima oară zâmbetul. Propria lui gură schițase un zâmbet când îi auzise prima oară râsul. O privise de la depărtare jucându-se cu ceilalți și știuse în adâncul sufletului că ea îl putea ajuta să transforme Lyons Place în ce era menit să fie. Putea deveni din nou un loc în care se strângea familia. Nu mai avea să fie ignorat și uitat.

El însuși nu mai avea să fie ignorat și uitat. Existaseră momente în care se simțise ca un străin în propria familie. Poate că asta se întâmplase din cauză că întotdeauna încercase să păstreze distanța, nefiind dispus să accepte alt bărbat ca tată, indiferent cât de bun ar fi fost acesta. Al optulea duce de Ainsley nu putea înlocui ce pierduse Westcliffe.

Fusese convins că golul putea fi umplut de Claire. Pregătise cu atâta atenție noaptea nunții, își făcuse baie din nou, se bărbierise din nou, își luase o pereche nouă de pantaloni și o cămașă din mătase. Plănuise să fie delicat cu ea, să aibă grijă. Nu avusese de gând să o grăbească.

După care intrase în dormitor și îl văzuse pe fratele lui în locul său. În acel moment, simți din nou că nu valora nimic. Nici măcar propria lui soție nu îi era loială.

Devenise conștient de durerea pe care o simțea în mâini. Erau încleștate atât de puternic, încât parcă ar fi vrut să împingă osul prin piele. Le descleștă când trăsura se opri. Westcliffe făcea parte din mai multe cluburi, însă Dodger's Drawing Room era locul lui preferat. Proprietarul, Jack Dodger, crescuse pe străzi și devenise un bărbat puternic. Înțelegea nevoile unui gentleman, cu toate că de curând renunțase la fetele care lucrau pentru el. Căsătoria îl îmblânzea, fără doar și poate.

Dar nu conta. Se găseau destule bordeluri dacă un bărbat avea nevoie de căldura unui corp. În momentul acela, Westcliffe avea pur și simplu nevoie să fie departe de casa lui. Traversă camera de jocuri și intră în recent renovata cameră de fumat, unde bărbații se bucurau de un trabuc sau de o pipă alături de un lichior. Se așeză pe un scaun din colț.

La Dodger's, preferințele clienților erau memorate de tinerii livizi luați de proprietar de pe străzi și angajați. Nimeni nu aștepta mai mult de trei minute. Westcliffe nici nu își ridică bine privirea că whisky-ul lui preferat și trabucul îi fură așezate ușor pe masa de lângă el.

Se uită însă în sus când un gentleman se așeză pe scaunul de lângă el. Se holba la el, însă fratele lui nu îl băgă în seamă.

– Bănuiam că o să te văd aici în seara asta, spuse Ainsley. Deci cum ți s-a părut Claire?

Westcliffe se încruntă, iar fratele lui ridică din umeri.

– A venit la mine acasă mai devreme, crezând că încă stai acolo. A fost destul de surprinsă când a aflat că ți-ai cumpărat o casă a ta. Nu comunici cu soția ta?

– Nu.

Westcliffe se întinse după pahar și se bucură de arsura domoală provocată de băutura de culoarea caramelului cu gust afumat. Puse paharul jos, semn că trebuia umplut. Acest lucru se întâmplă imediat.

Ainsley își luă propriul pahar și se aplecă spre el.

– De ce e aici?

Întotdeauna își dorise să îl urască pe Ainsley – pur și simplu din principiu. Se născuse având totul: avere, un titlu puternic, dragostea mamei și adorarea tatălui. Dar nu putea să nu-l admire, pentru că întotdeauna fusese binevoitor, gata să sară în ajutor, fără să se gândească la ce i se datora. Uneori, îl enerva să știe că fratele lui mai mic era cel mai bun dintre ei.

– Se pare că sora ei are la dispoziție un sezon în care trebuie să-și găsească pețitor sau tatăl lor o s-o oblige să se căsătorească cu Hester.

– Ce are bărbatul acela împotriva propriei fiice?

Westcliffe îi zâmbi amar fratelui său.

– Dacă ești atât de revoltat, de ce nu te oferi tu?

– Dumnezeule, nu! Am ajuns la majorat și mi-am ocupat locul în Camera Lorzilor. E suficient pentru un an. Nu am nevoie să adaug căsătoria pe lista de realizări.

Westcliffe nu îl învinovăți. Nici el nu s-ar fi căsătorit de tânăr dacă nu ar fi fost nevoia disperată de fonduri. Dar, indiferent când s-ar fi căsătorit, ar fi onorat dreptul de a o lua de soție pe Claire, drept rezervat de tatăl lui.

Ainsley bău din brandy și trase din trabuc.

– Claire arăta bine. Era sănătoasă și voinică. Aș spune că a petrecut destul de mult timp plimbându-se pe moșia ta.

– Nu am observat.

Minciuna i se rostogoli ușor de pe limbă. Observase fiecare detaliu legat de ea. Părul blond coafat. Panta delicată a gâtului ei. Focul din ochii ei de un albastru la apus când îi spusese să își desfacă corsajul. Ea voise să îi spună să se ducă naibii. Cu trei ani în urmă, fugise de el. În seara aceea, îl înfruntase. Ce se întâmplase de căpătase atâta putere?

Dar observase mai multe. Mult mai multe. Fierbinţeala pielii ei când o atinsese. Tremurul muşchilor când atingerea lui persistase. Izul de trandafiri care o învăluia.

Spusese adevărul. Nu o mai voia ca soţie, dar asta nu însemna că nu o voia sub el. Trădătoarea! Cum o mai putea dori? Pentru că ea era femeie şi el bărbat. Era atât de simplu! Nu avea nimic de-a face cu albastrul ochilor sau cu înfăţişarea ei plăcută. Ori cu sfidarea arătată. Femeile îl doreau, îi îndeplineau fiecare dorinţă în încercarea de a-l satisface şi de a-l îmblânzi. Însă, în cele din urmă, îl plictiseau cu insistenţa lor. Claire însă îl înfuria.

Se întinse după pahar, pierzând numărul celor băute în timp ce el şi Ainsley stătură acolo. Băutura se învârtea în el la fel ca amintirile, trecutul şi prezentul lovindu-se unul de altul. Abia acum, când o văzuse în acea seară, conştientizase cât de tânără fusese când se căsătoriseră.

Avea mai degrabă 16 ani decât 17. De ce crezuseră el şi tatăl ei că o simplă zi, aniversarea ei, avea să o transforme din fată în femeie? Atunci era slăbuţă, însă acum avea forme mai feminine. Pe vremea aceea, încă era o copilă.

– Ştiu că situaţia cu soţia ta nu e treaba mea, spuse Ainsley.

– Nu, nu e.

Ainsley oftă.

– Din cauza asta mă eviţi? Pentru că nu vrei să ştii părerea mea despre acest subiect?

– Drumurile noastre se întâlnesc foarte rar pentru că trebuie să mă ocup de alte lucruri.

– Dacă e să dau crezare zvonurilor, majoritatea situaţiilor implică femei.

Westcliffe îşi încleştă maxilarul.

– Mă judeci?

Ainsley dădu din cap.

– Nu. Nu pot spune că nu aş face la fel în circumstanţe asemănătoare. Însă aş fi mai discret.

– Nu şi în cazul în care nu ţi-ar păsa de acea femeie.

– Totuşi, este soţia ta. Pentru asta ar trebui să i se arate puţin respect.

Nu avea de gând să înceapă o discuție despre aventurile lui. Claire fusese cea care stabilise inițial termenii mariajului lor. El acceptase că era puțin probabil ca ea să îl iubească, însă fusese convins de loialitatea ei. Apoi intrase în dormitorul lui Claire și își dăduse seama că până și acest lucru îi fusese negat.

Își amintea atât de clar cuvintele pe care i le spusese când o lăsase la Lyons Place:

– Este foarte limpede că nu ții deloc la mine. Așa să fie! Mariajul nostru o să fie doar cu numele, până când o să mă răzgândesc. Tu o să locuiești aici, iar eu plec în oraș. Până când o să-mi dai un moștenitor, mă aștept să nu-ți desfaci picioarele. Dacă o să ai un copil care nu e al meu, o să-ți distrug reputația și, deși legea poate să mă oblige să îl accept ca fiind al meu, fii sigură că societatea nu va face asta!

El ieșise pe ușă, și ea țipase:

– Te urăsc!

Se forțase să râdă pentru ca ea să nu-și dea seama că în acel moment el însuși se ura. Niciodată nu își dorise să fie crud, însă ea îl forțase să-i întoarcă spatele. Furia lui nu avea limite, iar mândria îi cerea ca în acea situație să nu se mulțumească cu resturi.

De-a lungul anilor, servitorii lui îi trimiseseră rapoarte. Știa de vizitatorii ei ocazionali – o lady, vărul ei, sora. Nici un gentleman. Petrecea destul de mult timp singură, cu excepția momentelor când era împreună cu servitorii. Nu era de mirare că se dedicase moșiei. Cu ce altceva să-și ocupe timpul?

– Îți amintești de vremea când familia ei obișnuia să vină la moșie? întrebă Ainsley, având obiceiul de a întoarce firul conversației.

Westcliffe cunoștea însă obiceiul fratelui său.

– Era mereu atât de distractivă!

– Cu toate astea, întotdeauna te ascundeai de ea.

– Făcea parte din joc.

Westcliffe își aminti de un anumit moment, când ea avea cel mult 7 ani, iar el, 15. El stătea pe scaun în bibliotecă, citind, când ea dăduse buzna, căutându-i pe frații lui. El îi aruncase o privire mustrătoare, iar ea ieșise repede.

– Știam eu că o poți face să plece! strigase bucuros Ainsley, care pe atunci avea 8 ani, când ieșise de sub biroul sub care se ascunsese.

Westcliffe nu fusese la fel de încântat de ceea ce făcuse. Se temuse că o speriase. Fusese prins la mijloc. Știuse că într-o zi urma să îi devină soție, dar mai știa că trebuia să aibă grijă de fratele lui.

– Ce citești? întrebase Ainsley.

– *Ultimul mohican*. E despre viața în America.

– Nu e la fel și acolo?

– Nu.

– O să mergi acolo?

– Nu pot. Am responsabilități aici.

Responsabilități care mereu îl apăsaseră, datorii care ar fi fost mai ușor de suportat dacă ar fi avut zestrea ce venea la pachet cu mariajul cu Claire. Niciodată nu se întrebase dacă ea îl plăcea, niciodată nu avusese vreo îndoială în această privință.

– Întotdeauna am plăcut-o, spuse Ainsley.

Când Westcliffe îl privi, ridică din umeri.

– Bineînțeles, nu la fel de mult ca Stephen. Erau nedespărțiți până când el a descoperit ce se află, de fapt, sub fuste și a devenit interesat de alte zone.

Nu avea nevoie să i se amintească.

– Așadar, ce o să faci cu Claire? întrebă Ainsley.

Westcliffe răspunse cu o onestitate brutală:

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Claire se plimbă prin casă. Nu o făcuse înainte de sosirea lui Westcliffe pentru că nu dorise să fie prinsă cotrobăind, așa că îl așteptase în bibliotecă. Acum însă, pentru că era singură din nou, voia să-și facă o idee despre soțul ei. Se pricepea la mobila bine lucrată, însă totul părea aranjat haotic. În salon, mută o lampă mare de pe o masă mică pe una mai rezistentă. Apoi așeză o statuetă în miniatură pe prima masă. O schimbare atât de neînsemnată aduse puțină armonie în acea cameră. Dar de ce i-ar fi păsat? Oricum nu avea să stea. El fusese clar în privința asta. Ea trebuia să plece chiar în acea seară, însă unde să se ducă? Tatăl ei nu avea nici o locuință în Londra. Ura acel oraș. Claire trebuia să se gândească serios la următorul ei plan. Însă nu în acea seară. Se simțea foarte obosită, dar era convinsă că nu putea dormi.

Din acest motiv, se plimbă fără țintă. Ce o surprinse cel mai mult la locuință era lipsa portretelor de familie. Presupunea că erau toate la moșie. Tablourile din casă înfățișau un câine. Cel mai tulburător arăta un câine așezat lângă un coșciug. Acea locuință avea o singurătate care părea să se imprime peste tot. Împinse o canapea mică lângă șemineu, pentru a crea o zonă de stat mai comodă, apoi se întrebă de ce se mai deranja. Probabil era o parte din ea. Făcuse la fel cu conacul. Voia ca fiecare cameră să îi facă pe vizitatori să se simtă bine-veniți.

Se duse să mute un scaun, dar se opri.

„Oprește-te! Odată ce începi, o să rămâi aici toată noaptea, și nu știi când se întoarce Westcliffe."

Sau dacă avea să se întoarcă. Claire nu făcuse față situației. Era momentul să se gândească la alt plan, însă avea foarte puține opțiuni. Le luase pe toate în considerare când discutase cu Beth despre primul ei sezon. Mama lor murise și nici o altă femeie nu putea suporta temperamentul tatălui lor.

Claire îi sugerase să apeleze la verișoara lor, Charity, care se căsătorise în decembrie.

– E însărcinată și nu o să fie în Londra, îi spusese Beth.

– O poți întreba pe mama lui Westcliffe, ducesa de Ainsley.

– E scandaloasă. Se spune că are o relație cu un artist. Nu o să aibă timp pentru mine.

Cine mai rămânea? Cu siguranță, nu mătușa care le crescuse. Fără să vadă o altă variantă, Claire acceptase să o găzduiască pe sora ei timp de un sezon.

Beth o îmbrățișase strâns.

– Îți mulțumesc foarte mult! M-ai salvat de la o soartă mai groaznică decât moartea.

Acum însă Claire se întreba ce consecințe urma să aibă acest lucru asupra ei.

Pornise pe acest drum cu aceleași emoții cu care pășise în mariajul ei.

Ceremonia avusese loc pe moșia Ainsley de la țară, într-o capelă mică, aflată peste drum de conac. Participaseră câteva dintre cele mai ilustre familii ale Marii Britanii.

Ceremonia – schimbarea jurămintelor și tot ce urmase – fusese învăluită într-o negură, până când Westcliffe o însoțise când ieșiseră din mica biserică și o urcase într-o trăsură albă deschisă, ca să se întoarcă la conac pentru micul dejun festiv. Ceața se ridicase și realitatea o lovise când el îi spusese:

– Mă bucur al naibii de mult că am terminat cu asta!

Inima ei se strecurase prin podeaua trăsurii, fiind lăsată în urmă pe drum, călcată în picioare de cai și roți. Soțul ei nu își dorise aranjamentul acela mai mult decât ea.

Ce situație nefericită, se gândise ea câteva ore mai târziu, când se plimbase prin grădinile atent îngrijite, după ce scăpase, în cele din urmă, de petrecerile ce continuaseră în timpul zilei. Deși în mod normal mirele și mireasa ar fi trebuit să plece deja în voiajul de nuntă, ea și soțul ei aveau să stea peste noapte în conacul Grantwood, pentru că era mult mai plăcut decât moșia lui strămoșească. Cel puțin pentru moment, până când zestrea ei avea să îi permită să rezolve problema.

În scurt timp, urma să se retragă în dormitor ca să-l aștepte pe el. Pe soțul ei.

Abia îl recunoscuse pe bărbatul înalt care stătuse alături de ea în fața altarului. Ultima oară când îl văzuse și îl privise cu atenție, era deșirat, aproape uscățiv. Însă atunci, la 25 de ani, atinsese o înălțime care îi conferea grație fizicului său suplu. Însă umorul, relaxarea, jovialitatea îi erau în continuare străine.

Când verișoara ei Charity ajunsese în Londra cu o primăvară în urmă pentru primul ei sezon, o informase degrabă pe Claire în legătură cu cele mai recente zvonuri despre Westcliffe. Se părea că își crease o reputație impresionantă în dormitor. Încercase să se consoleze cu gândul că el știa ce să facă atunci când avea să intre în patul ei, însă nu reușise decât să conștientizeze faptul că el avea mai multă experiență decât și-ar fi dorit ea. Cum să nu fie intimidată când știa că el se culcase cu femei mai frumoase și poate mai aventuroase decât ea?

De fiecare dată când se imagina stând în pat, în timp ce el îi ridica tivul cămășii de noapte, așa cum o avertizase mătușa ei nemăritată, Mary, că avea să facă, inima îi bătea puternic, ca pasărea cu o aripă ruptă pe care ea și Stephen o vindecaseră și o trimiseseră

înapoi spre cer. Fusese speriată. O simțise tremurându-i în palme – nu își dorea decât să fie eliberată. Așa se simțise și ea atunci, voia doar să fie liberă.

– Claire?

Se întoarse, iar inima i se umpluse de bucurie.

– Stephen!

Era atât de atrăgător în jacheta lui închisă la culoare, cu vesta și pantalonii gri și cu lavaliera aranjată perfect! Părul lui blond era puțin ciufulit, ca și cum tocmai își trecuse degetele prin el, însă întotdeauna lăsa impresia asta. Nici când era îmbrăcat elegant nu era impecabil ca Westcliffe. Stephen arăta întotdeauna ca și cum tocmai se dăduse jos din pat, de parcă nu își lua rolul în serios, așa cum făceau frații lui. Cei trei bărbați aveau aceeași mamă, însă puține alte lucruri în comun.

Îi atinsese fața cu o mână, își lipise fruntea de a ei și râsese, respirația lui cu iz de whisky alunecând pe obrajii ei.

– Ce faci aici, draga mea?

– Încerc să-mi adun curajul.

Dându-se puțin în spate, întrebase:

– Pentru ce?

Claire simțise cum căldura îi inunda fața, însă era vorba de prietenul ei. Fusese prietenul ei dintotdeauna. Îi putea spune orice.

– Noaptea nunții, șoptise ea.

– Ah da, consumarea căsătoriei.

– Westcliffe mă înspăimântă.

– Înspăimântă pe toată lumea. E din cauza privirii încruntate pe care o are mereu, de parcă nu ar fi mulțumit de nimic. Însă nu-ți face griji! Se aplecă spre ea, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret. Știe ce face când vine vorba de dormitor. Nu la fel de bine ca mine, bineînțeles, fiindcă nimeni nu ar putea.

Remarcile lui nu o amuzaseră.

– Stephen, vorbești de parcă ar fi vorba de ceva neînsemnat, ca un joc de cărți.

Pentru un moment, fusese surprins, după care ochii lui albaștri se măriseră.

– Plângi? Dumnezeule, draga mea, nu plânge! Știi că nu-i pot refuza nimic unei femei care plânge.

– Nu plâng, spuse ea, ștergându-și urmele lacrimilor de pe obraji. Doar că... Se îndepărtă de el. Abia îl cunosc pe fratele tău. Iar lucrurile care... se vor întâmpla între noi... eu nu le știu. Mi-aș dori doar să mă simt mai confortabil cu el.

– Spune-i asta. Spune-i că nu ești pregătită să-i fii soție!

Se întoarse spre el.

– Crezi că o să asculte?

– Nu, din păcate nu. Are nevoie de mariajul acesta, Claire, are nevoie de zestrea care vine la pachet cu el. Vrea să se asigure că nimic nu o să-i fie luat. Cu siguranță, o să se simtă obligat să-și facă datoria.

Datoria? Doar asta urma să fie pentru el? Fără pasiune, fără foc? Doar datorie?

Îi mângâiase obrazul.

– Cât de speriată ești?

– Foarte speriată!

– Atunci trebuie să ne asigurăm că nu te dorește în seara asta.

– Cum facem asta?

Îi zâmbise șiret.

– Ai încredere în mine?

– Cu toată ființa mea!

– Foarte bine. Atunci, fii atentă! Pregătește-te, bagă-te în pat, pune o lampă la fereastră când ești gata, după care lasă totul în seama mea.

Și lăsase totul în seama lui, își spuse ea gânditoare. Nu dorise să-și asume responsabilitatea pentru că încuviințase supusă să se căsătorească, așa că acceptase bucuroasă propunerea lui Stephen de a rezolva totul. Însă doar pășiseră pe un drum care ducea spre dezastru.

Nu voia să repete acea greșeală, însă nu știa cum s-o evite.

Casa era învăluită în liniște când Westcliffe se întoarse. Dormeau toți servitorii și, cu puțin noroc, la fel făcea și soția lui. Se gândi că poate era cazul să nu se mai gândească la ea ca la o soție. Trecu pe lângă salon. Ceva îi atrase privirea. Se uită din nou. O lampă fusese lăsată aprinsă pe masa cea mică, însă nu asta îi atrase

atenția. Camera părea mai caldă, însă nu reușea să-și dea seama exact de ce.

Inspirând profund, simți parfumul de trandafiri. Claire fusese acolo. Ce făcuse? Sau simpla ei prezență era îndeajuns ca să îi facă locuința mai primitoare?

„Nu fi ridicol! Doar ți se pare, pentru că cineva a lăsat afurisita aia de lampă aprinsă."

Stinse flacăra și lăsă întunericul să învăluie camera, singura lumină venind acum de la intrare și de la felinarele de afară. De ce era altă atmosferă în casa lui? Pentru că știa că era și ea acolo. Nimic mai mult.

Se duse în bibliotecă, unde nu era nici un servitor. Singurul care îl întâmpină fu loialul său câine, care încercă să se ridice în picioare.

– Stai, bătrâne!

Cooper se așeză la loc. Lui Westcliffe i se păru chiar că respirase ușurat. Turnă două pahare de whisky, după care i se alătură lui Cooper pe podea, rezemându-se de scaunul lui preferat. Scălda două degete într-unul din pahare și le întinse spre Cooper, iar câinele le linse. Westcliffe savură propriul lui pahar și oftă.

Claire se transformase într-o frumusețe. Nu-i lipsea nimic când abia împlinise 17 ani, cu excepția loialității și a devotamentului, însă atunci încă avea ceva de copil. Era plată ca o bucată de lemn bine nivelată. Acum avea niște forme ademenitoare. Ochii își pierduseră inocența și regreta rolul lui în acea transformare. Deși bănuia că vina era mai mult a lui Stephen. Nu credea că fratele lui ținuse legătura cu ea de-a lungul anilor, din moment ce nimeni din familie nu primise scrisori de la el.

Înfuriați de trădarea lui Stephen și de dezamăgirea familiei din cauza lipsei de caracter a tânărului, Westcliffe și Ainsley îi cumpăraseră un brevet într-un regiment. Ainsley întreba din când în când la Biroul de Război unde se afla fratele său. Așa era Ainsley – voia să lase impresia că era membrul unei familii iubitoare, când, de fapt, fiecăruia îi era mai bine pe drumul lui.

Westcliffe îl întâlnise pe Ainsley ceva mai des în ultimul timp. Era plăcut să nu i se mai întindă mâna. Luase zestrea lui Claire și o investise până ce ajunsese la o sumă substanțială. Părea să se priceapă la investiții. Niciodată nu avea să mai depindă de Ainsley

sau de altcineva. Obținuse ce își dorise dintotdeauna: independență totală. Însă nu putea înțelege de ce simțea că lipsea ceva din viața lui.

Își aminti satisfacția pe care o simțise când dăduse banii pentru acea casă. Era primul lucru semnificativ pe care îl cumpărase fără ajutorul lui Ainsley. În acea noapte, se îmbătase ca să sărbătorească. Singur. Pentru că nu avea pe nimeni care ar fi putut înțelege cât de eliberator era să nu ceară ajutorul nimănui. Doar că acum femeia care făcuse ca totul să fie posibil dormea acolo, în dormitorul de sus, avea ochii închiși și respira ușor.

Cu ajutorul zestrei substanțiale a lui Claire, Westcliffe reușise să-și depășească condiția, să devină un bărbat pe picioarele lui, să iasă din umbra sufocantă a fratelui său.

– Ce o să ne facem cu ea, Cooper? Fără zestrea ei, nu am fi putut cumpăra această casă și nu am fi putut face investiții. Și ai văzut cum arăta moșia de fiecare dată când am vizitat-o. Chiar dacă ea ne-a evitat – faptul că îl evita începuse să-l amuze –, am văzut dovezi clare ale eforturilor ei.

Supraveghetorul, administratorul și avocatul lui veniseră de multe ori cu cereri de la Claire pentru fonduri destinate îmbunătățirilor pe care voia să le facă. Le aprobase pe toate. Se lupta să nu recunoască față de el însuși cât de mult le aștepta vizita, pentru a citi scrisorile ei și a afla ce voia. Chiar dacă fusese o fată naivă când se căsătorise cu el, niciodată nu-i găsise nici o greșeală în modul în care se ocupase de moșie.

Probabil știa că, atâta vreme cât era corectă, el rămânea în Londra în cea mai mare parte a timpului și o lăsa în pace. Numai că acum ea avea nevoie de el.

Își puse și mai mult whisky pe degete și le întinse spre Cooper, care acceptă oferta, fără să-și ia privirea inteligentă de la Westcliffe.

– La naiba, tu crezi că îi datorez sezonul ăsta afurisit pentru sora ei!

Cu respirația grea, își lăsă capul pe spate și se uită la rafturile lui pline cu cărți. Cărți și budoare. Acestea erau lucrurile care îl distrau.

– Nu-mi prea place când ai dreptate. Doamne!

Dădu pe gât whisky-ul, după care îl termină și pe al lui Cooper.

Îngropându-și degetele în blana moale, mângâie singura creatură căreia îi împărtășise toate secretele, dezamăgirile, visurile. Își dorea să poată trece cu vederea ce îi datora lui Claire, să o trimită înapoi la țară sau, cel puțin, la mama lui.

Însă nu putea face asta. La naiba, nu putea! Pentru că afurisitul de câine avea dreptate. Îi era dator.

Capitolul 4

Claire nu se trezi nici relaxată, nici odihnită. După ce își chemă camerista, care călătorise cu ea de la moșie, stătu în pat și ascultă ce se întâmpla în camera de baie care îi separa dormitorul de cel al lui Westcliffe. Se întrebă dacă el se gândise că Willoughby avea să o instaleze într-o cameră aflată atât de aproape de a lui.

Se întrebă ce făcea el. Făcea baie, fără doar și poate. Poate că se bărbierea. Se îmbrăca.

Ultima oară când auzise astfel de sunete precum acestea fusese în noaptea nunții. Atunci, camerista o lăsase singură, iar ea stătuse acolo, în cămașă de noapte, ascultându-l în timp ce se pregătea. Fiori de frică o năpădiseră. Nu se sărutaseră niciodată. Pielea lor nu se atinsese niciodată. Nu și-l putea imagina urcându-se în pat cu ea, atingând-o intim. Era greșit să se întâmple ceva atât de personal între doi oameni care practic erau doi străini.

Se îndreptase cu lampa de gaz la fereastră, pentru a-i da de veste lui Stephen...

Și se oprise. Fusese la fel de greșit.

Însă el nu era înspăimântător. Era liniștit și se putea cont pe el. O singură noapte, dacă ar fi putut câștiga încă o noapte...

Așa că dusese lampa la fereastră, o deschisese și fugise în pat.

Stătuse acolo, ascultând mișcările soțului ei. Așteptase prea mult ca să-l cheme pe Stephen. Ar fi trebuit să facă asta mai devreme. Auzise un sunet, după care fereastra se deschisese.

– Stephen?

– Șșșt!

Stephen zâmbise, ochii lui ca safirul sclipind cu o șiretenie care îl făcea atât de distractiv! Își aruncase jacheta pe podea. Claire nu se așteptase la asta.

– Ce faci?

– Mă asigur că te lasă în pace.

Își dăduse repede vesta jos și își deschisese cămașa.

– Credeam că o să vorbești cu el și o să-i explici...

Stephen îi făcuse cu ochiul.

– Nu, draga mea. Cuvintele nu vor avea nici un efect asupra fratelui meu în seara asta.

Își dăduse pantofii jos și se suise în pat.

– Nu știam că la asta te-ai gândit. Cred că e o idee groaznică, spusese ea.

Claire voise să iasă de sub pătură, dar el o trăsese înapoi.

– Vrei să te culci cu el? întrebase Stephen.

Ea se uitase la chipul celui în care avusese încredere încă din copilărie, în ochii care îi promiseseră să îi păstreze toate secretele. Întotdeauna putuse să-i spună orice.

– Nu.

– Atunci ai încredere în mine! O să fie supărat pe mine, nu pe tine.

O trăsese spre el, jumătate din corpul lui acoperind-o. Claire îi putuse simți respirația în păr.

– Dacă nu o să funcționeze?

– O să meargă.

– De unde știi?

– Pentru că îl cunosc pe fratele meu.

– Povestește-mi despre el atunci. Ajută-mă să știu...

Ușa se deschisese. Foarte încet, Stephen își întorsese capul ca să se uite peste umăr.

– West...

Înainte să poată termina ce avea de spus, Westcliffe îl trăsese din pat și îl aruncase pe podea.

Văzând furia din ochii întunecați ai lui Westcliffe, Claire sărise în picioare, temându-se pentru viața ei. La ce se așteptase? Crezuse că pur și simplu o să se uite la ei și o să le spună: „Mă scuzați, o să mă întorc mai târziu"?

Westcliffe se întorsese cu spatele la ea. Înainte ca Stephen să se poată ridica în picioare din nou, îl lovise cu pumnul în stomac, îngenunchindu-l.

– Nu! țipase ea. Lasă-l în pace!

Dar nu o ascultase. Îl lovise din nou, aruncându-l într-o masă care se sfărâmase sub greutatea lui Stephen. Westcliffe îl ridicase de parcă ar fi fost o pernă și îl lovise din nou cu pumnul.

Claire se dăduse jos din pat.

– Nu, te rog, o să-l omori!

Ușa care dădea în hol se deschisese brusc.

– Gata! spuse o voce autoritară din dreptul ușii.

Ainsley pășise în cameră. Neînfricat, mersese în mijlocul încăierării și își dăduse fratele mai mare la o parte.

– Gata, am zis!

Claire întotdeauna fusese fascinată de puterea pe care o avea Ainsley, în ciuda faptului că era cel mai mic. Însă în acel moment, atenția ei fusese concentrată asupra lui Westcliffe, care respira greoi, cu mâinile lui mari încleștate în pumni de o parte și de alta. Putea vedea sânge pe mâna dreaptă, iar stomacul i se întorsese pe dos. Nu-și putuse da seama dacă era sângele lui sau al lui Stephen, însă era prea mult.

– Haide, spuse Ainsley, ținându-l pe Stephen cu o mână de braț, în timp ce cu cealaltă îi strângea jacheta și vesta, ca și cum ar fi crezut că, dacă stătea aproape de fratele lui mijlociu, îl putea proteja de temperamentul celui mai mare.

– Afară cu tine, puiule!

Ainsley îl împinsese pe Stephen pe ușă.

– La naiba, ești fratele meu mai mic. Nu suport când îmi spui așa!

– Atunci nu te mai purta ca un idiot!

Nu-l putea învinovăți pe Stephen că plecase de bunăvoie când diavolul rămăsese în cameră... Deși ar fi liniștit-o dacă măcar s-ar fi uitat la ea. Dar fusese ca și cum piesa ajunsese la sfârșit, și el nu considerase că merita aplauze. Se simțise abandonată și confuză.

– Îmbracă-te, îi ordonase Westcliffe! Plecăm în seara asta.

Și așa făcuseră. O pusese în trăsură și o dusese la Lyons Place. Exilată. Fără să fie iubită. Nefericită.

Adevărul amar era că ea înțelesese că merita ce i se întâmpla.

Însă trei ani erau de ajuns ca să plătească pentru o prostie din tinerețe.

Nu mai auzea nici un sunet din camera de baie. Oare Westcliffe se îmbăia? Avea să miroasă foarte diferit când urma să fie destul de aproape ca să îi simtă parfumul. Masculin, aspru și bogat. Se întrebă al cui era parfumul de liliac. Nu știa de ce îl simțise ca pe o lovitură fizică. Știa că el nu își onorase jurămintele, așa că nu avea de ce să fie o surpriză faptul că mirosea a femeie. Era căsătorită de șase luni când verișoara ei Charity o vizitase și îi spusese de trădarea soțului ei.

– E scandalos, dragă verișoară! Se mândrește cu legăturile astea. În fiecare săptămână, e văzut în parc cu altă femeie. Se plimbă, călăresc, o duce în brișca lui. Eu însămi l-am văzut sărutând o femeie în spatele unui copac! Și nu mă refer la un sărut pe mână sau obraz, ci pe gură. A durat atât de mult, încât nu-mi venea să cred că ea nu leșinase din cauza lipsei de aer. Te face de râs, Claire!

Făcea asta pentru că și ea îl făcuse de râs. Încercase să fie rațională, să pretindă că nu o durea, că nu îi păsa.

– Nu e un lucru neobișnuit ca un bărbat să aibă aventuri.

– La doar câteva luni după nuntă și chiar pe față? Trebuie să te întorci în Londra și să îl pui la punct!

Însă ea rămăsese la Lyons Place și se îngropase în toate problemele care trebuiau rezolvate acolo. Moșia era în paragină și se hotărâse să îmbunătățească situația, tocmai pentru că nu știuse cum să facă același lucru cu mariajul ei. Nici acum nu știa cum să îndrepte lucrurile cu Westcliffe. Încercase abordarea directă, își ceruse iertare, îi spusese că voia să fie soția lui. Iar el râsese de ea, o umilise făcând-o să-și dorească atingerea lui, după care se retrăsese. Era atât de singură! Acesta era singurul motiv pentru care el reușise să o surprindă cu o seară în urmă.

Nu putea și nici nu voia să caute compania altui bărbat până când nu îi dădea soțului ei un moștenitor – poate nici măcar atunci. În ciuda faptului că porniseră cu stângul în mariajul lor, ea nu voise niciodată să calce strâmb. Nu-și dorise decât ca Stephen să o aline. De ce Westcliffe nu putea înțelege asta? De ce era atât de mistuit de furie? Claire știa că orice bărbat ar fi fost.

Se auzi un scurt ciocănit în ușă, după care Judith intră în cameră. Făcu o plecăciune.

– Milady. Ați dormit bine?

– Nu am dormit deloc, răspunse Claire în timp ce dădu pătura la o parte și coborî din pat.

– E din cauza locuinței, șopti Judith, uitându-se îngrijorată împrejur. E rece ca un mausoleu. Nu are nimic din căldura de la Lyons Place.

Claire știa că nu se referea la temperatura aerului. Era vorba de atmosfera din casă. Lyons Place fusese la fel când sosise ea acolo. Rece și mohorât. Un loc în care să te adăpostești de natură, nu de furtunile vieții. Muncise mult ca să schimbe acest lucru, ca să-l transforme într-un loc în care putea exista fericire.

Începuse să aprecieze timpul petrecut acolo, însă tot era bântuită de singurătate și regrete. Pentru un moment, se gândi să accepte provocarea de a transforma acea locuință, însă ce rost ar fi avut? Urma să stea acolo cel mult un sezon. Nu credea că putea rămâne mai mult, având în vedere cât de tare o disprețuia soțul ei. Însă nici nu suporta gândul de a nu-și ajuta sora să-l evite pe libidinosul Hester.

Claire alese o rochie de dimineață de un verde vânătoresc, care îi evidenția culoarea pielii. Dacă mergea din nou la luptă cu Westcliffe, avea de gând s-o facă în armură completă. Îi luă excesiv de mult să se aranjeze – știa că trăgea de timp, însă nu se putu abține. Conștientă de sunetele care se auzeau din cealaltă cameră, își dădu seama când el ieșise din cameră. Îi recunoscu pașii pe hol. Coborî și ea după o jumătate de oră, o parte din ea sperând ca el să fi plecat, iar cealaltă parte dorindu-și să fi fost încă acolo, să vadă că nu mai era o tânără care se temea de el. Chiar dacă simți fiori reci când îl văzu așezat la masă, în salonul în care se lua micul dejun. Privirea lui întunecată stărui asupra ei – o simți aproape ca o atingere –, în timp ce scaunul scârțâi pe podea, iar el se ridică în picioare.

Ea își aplecă puțin capul.

– Bună dimineața, milord.

– Milady, sper că ai dormit bine.

Vocea lui răsună în cameră și trecu prin ea. Își blestemă genunchii pentru că se înmuiaseră la replica lui ispititoare.

– Foarte bine, mulțumesc.

Forțându-se să pară relaxată, se duse la bufet și începu să așeze pe farfurie diverse delicatese, fiind prea puțin atentă la ce alegea. Era tulburată, iar părul de pe ceafă i se ridicase deoarece simțea

că el o studia. Voia să pară sofisticată, calmă. Însă el încă avea puterea să o tulbure.

Se îndreptă spre masă și se așeză pe scaunul pe care servitorul îl trăsese pentru ea. Apoi deliberat, cu toată sfidarea de care putea da dovadă, ridică privirea către Westcliffe. Încă stătea în picioare, neștiind ce să creadă despre ea. În cele din urmă, se așeză.

Citise ziarul înainte de sosirea ei. Era pus pe masă, lângă el. Claire se aștepta să-și îndrepte din nou atenția asupra lui. Tatăl ei întotdeauna citea în timp ce lua micul dejun. Nimeni nu vorbea în timpul meselor, așa că nu-i veni să creadă când Westcliffe nu făcu la fel.

– Îți iubești sora foarte mult dacă ai riscat să-mi înfrunți mânia.

Făcu greșeala să încerce să pară neafectată, ridicându-și ceașca de ceai. Dar, din pricină că era emoționată, înclină ceașca, iar băutura se prelinse pe marginea cestii. Dacă Westcliffe observase acest detaliu, nu reacționă. După ce puse ceașca jos și încercă să-l ignore pe servitorul care îi aduse alta în loc, o consolă faptul că Westcliffe nu părea satisfăcut de tulburarea ei evidentă.

– O iubesc foarte mult.

Când ridică ceașca din nou, observă că nu îi mai tremura mâna. Poate că secretul era să se concentreze asupra lui Beth, nu asupra lui Westcliffe.

– Din câte-mi amintesc, tatăl tău nu vine în Londra în timpul sezonului. Unde voiai să stea Beth?

– Cu mine.

Ea observă cum maxilarul i se încordă și ochii i se micșorară.

– Te asigur că abia o să îi simți prezența, promise ea.

– Poți spune același lucru despre tine?

Întrebarea lui o surprinse. Nu plănuise să îl evite. Însă el îi spusese foarte clar că nu o mai voia. Trebuia să le facă pe doamnele din înalta societate să înțeleagă că nu îl putea controla pe bărbatul cu care se căsătorise ori să-l convingă pe el să își schimbe părerea despre ea. Ea convinsă că o confesiune făcută doamnelor ar fi fost mult mai puțin umilitoare decât încercarea de a-și seduce soțul.

– Sunt sigură că asta se poate aranja, răspunse ea scurt.

Cel puțin până când se hotăra cum să abordeze situația.

– Atunci poți să stai. Dar nu vreau să am de-a face cu tine sau cu sora ta.

– Ești un om dur, Westcliffe. Nu mă mir că eram atât de speriată de tine în urmă cu trei ani.

– Nu da vina pe mine pentru acțiunile tale!

– Pentru acțiunile mele, nu. Pentru temerile mele, da.

Ochii lui se micșorară.

– Îți dau permisiunea să stai aici. Ar trebui să fii recunoscătoare.

– Că stau într-o locuință cumpărată mai mult ca sigur din zestrea mea? Poate că tu ar trebui să fii recunoscător.

Westcliffe se ridică de pe scaun atât de repede, încât ea aproape căzu de pe al ei.

– Știu foarte bine ce îți datorez. E singurul motiv pentru care te afli aici. Oferă-i surorii tale afurisitul de sezon! Cheltuiește cât vrei ca să-i găsești un soț cât de repede posibil! Apoi vreau să pleci.

Ieși din cameră cu forța unei furtuni. Dacă ar fi fost prinși într-un război, atunci ea ar fi putut ieșit victorioasă chiar după prima luptă. Însă furia și ura din ochii lui îi lăsară un gust dulce-amărui.

– Să nu mă deranjeze nimeni! îi ordonă Westcliffe servitorului din fața bibliotecii, după care închise ușa în urma lui și o încuie.

Avea nevoie să se plimbe și exact asta făcu în bibliotecă, încercând să nu-și amintească imaginea lui Claire așezându-se la masă pentru micul dejun, cum își imaginase înainte să fie căsătoriți. Scena fusese idealul fericirii matrimoniale – să aibă companie la fiecare masă. Să își ridice privirea din ziar și să o vadă stând acolo. Să simtă izul parfumului ei dulce.

Trebuia să îi găsească altă locuință câtă vreme avea să stea în Londra. Nu putea să o aibă în casa lui. Apropierea ei l-ar înnebuni.

Nu era precum celelalte femei cu care se culcase. Nici măcar ca Anne. Oricât de mult ar fi plăcut-o, nu semăna deloc cu Claire. Când intra într-o încăpere, aducea cu ea un fior rece. Claire aducea căldură.

Era incredibil cât de tare îl deruta propria reacție. Avea să scape de ea. Asta urma să facă. Imediat ce sora ei își găsea un soț.

Se duse la birou, se așeză, înmuie tocul în cerneală și începu să scrie numele tuturor bărbaților buni de însurătoare pe care îi știa.

După micul dejun, Claire se așeză la fereastra dormitorului ei și se uită la frunzișul luxuriant. Cât de des făcuse același lucru în Lyons

Place? O exilase acolo, îi interzisese să meargă în Londra. Acum făcea același lucru: o exila, îi nega compania lui.

Trebuia să facă față Londrei fără el. Oftând, se întrebă unde era Stephen când avea nevoie de el. Îl întrebase pe Ainsley când se oprise la el noaptea trecută, căutându-l pe Westcliffe, și aflase că acum avea propria lui locuință. Ainsley îi spusese că Stephen era în India. Îi arătase pe un glob din bibliotecă unde era posibil să fie fratele lui. Părea al naibii de departe!

Acum trebuia să se descurce singură, însă asta făcuse timp de trei ani. Stephen nu se dusese să o vadă înainte să plece în căutarea aventurii și nici nu îi scrisese. Nu știa dacă făcuse asta din pricină că își făcea griji pentru siguranța ei sau de frica fratelui lui. Nici nu mai conta. Puteau fi o sută de alte motive. Acum era soldat și avea probleme mai importante de care să se ocupe.

Sezonul ar fi mers mult mai bine pentru Beth dacă Westcliffe ar fi fost de partea lui Claire. Iar Claire trebuia să recunoască că ar fi fost mult mai ușor și pentru ea. Abia atunci ar fi putut opri toate zvonurile despre escapadele romantice ale soțului ei. În plus, nu voia ca el să umble cu alte femei câtă vreme ea era acolo. Nu voise acest lucru nici când se afla în Lyons Place.

Spusese adevărul cu o seară înainte. Voia să fie soția lui. Să aibă copii. Să fie respectată. Nu voia ca oamenii să vorbească despre ea și faptul că nu era în stare să mențină viu interesul soțului ei. Își ținuse genunchii lipiți, așa cum îi ordonase el. Acum însă era pregătită să îi desfacă.

Căzu pe gânduri.

Încă își dorea ce își dorise cu trei ani în urmă – să îl cunoască înainte să intre în patul lui. Cerea prea mult? Știa atât de puține despre Westcliffe, iar el, fără doar și poate, știa și mai puține despre ea. De ce nu puteau să se curteze?

Însă întrebarea care nu îi dădea pace era alta: dacă nu o voia pe ea, atunci pe cine dorea? Putea Claire să țină piept rivalelor? De unde să înceapă?

Singura persoană din Londra care ar fi putut s-o sfătuiască era mama lui Westcliffe, care nu avea o relație prea bună cu Claire.

Traversă camera și sună din clopoțel. Viața ei era într-un stadiu trist pentru că în trecut alesese retragerea în locul confruntării. Acum nu avea de gând să facă aceeași greșeală din nou.

În ciuda fiorului din stomac, era hotărâtă să o viziteze pe ducesa de Ainsley.

Tessa Seymour, ducesa de Ainsley, mama celui de-al optulea conte de Westcliffe, onorabilul Stephen Lyons, și al celui de-al nouălea duce de Ainsley, stătea întinsă în pat, cu un cearșaf de mătase strâns la piept și alunecându-i pe un șold și pe coapsă, lăsând cealaltă parte la vedere. Părul ei negru, care avea doar o nuanță de gri la tâmple, îi acoperea umerii și lăsa un sân dezgolit pentru privitor. Iar privitorul avea niște ochi aurii minunați. Înainte să-l angajeze pe acel pictor, nu mai văzuse ceva asemănător. Plin de suflet. Însă când erau aprinși de pasiune, ardeau ca soarele.

– Te gândești din nou să mă ademenești în patul acela cu tine, spuse el când stătea la fereastră, unde lumina își revărsa măiestria asupra canevasului său.

– De unde știi? întrebă ea provocator.

Leo era cu 15 ani mai mic decât ea. Ferm și suplu, încă nu se îngrășase.

– Ochii tăi, spuse el. Se întunecă.

– Atunci vino să mi te alături.

– Vreau să lucrez la portretul tău cât încă este lumina bună.

– Ți-am spus, eu sunt întotdeauna prima. Tabloul al doilea.

El zâmbi.

– Dar acum lucrez la partea mea preferată. Picioarele tale lungi și subțiri.

– Vino aici și o să le încolăcesc în jurul mijlocului tău.

– Mai târziu. Acum, arată perfect exact așa cum sunt. Și tu ești perfectă.

– Există vreun dubiu în privința motivului pentru care mă iubești?

Făcuse trei tablouri, iar de fiecare dată o convinsese să poarte din ce în ce mai puține haine. Acesta era cel mai scandalos de până acum. Nu știa ce o să facă până la urmă cu el când avea să fie gata.

– Atunci căsătorește-te cu mine!

Ea râse.

– Nu, am avut doi soți. Este mai mult decât suficient pentru orice femeie.

– Nici unul nu a fost tânăr. Meriți un soț tânăr.

– Care în cele din urmă o să îmbătrânească.

– Dar cât o să ne distrăm până atunci!

– Ne distrăm acum. Căsătoria pur și simplu o să distrugă totul.

Deși spuse asta, al doilea ei mariaj nu fusese chiar groaznic. Cel puțin Ainsley o tratase bine, iar ea ținuse la el. Însă inima ei aparținuse unui singur bărbat: contele de Lynnford. Avuseseră o aventură când fusese căsătorită cu Westcliffe. Până să moară Westcliffe, Lynnford se căsătorise. Pusese punct aventurii când se logodise și îi rămăsese fidel soției sale. Pe cât de mult îl ura Tessa pentru devotamentul lui față de contesă, pe atât de tare îi admira loialitatea.

– Acum te gândești la altcineva, spuse Leo blând. Cine te face mereu melancolică?

Reveni în prezent.

– Discuția aceasta despre căsătorie mi-a alungat starea de bine. Poate că, dacă m-ai picta dezbrăcată, mi-aș reveni.

Zâmbind, își puse paleta deoparte. Înainte să își dea jos cămașa albă largă, cineva bătu la ușă și intră o menajeră.

– Contesa de Westcliffe a venit în vizită.

Tessa fu surprinsă, deși refuză să arate acest lucru. Nici măcar nu știa că fata era în Londra. Putea fi un lucru interesant în timpul sezonului. Cu toate astea, răspunse aspru:

– Spune-i că nu sunt acasă.

– Nu, zise Leo, îndepărtându-se de canevas. Ar trebui să te întâlnești cu ea.

Tessa făcu un gest către menajeră, care se retrase repede, închizând ușa după ea.

– Mi-a luat doi fii. Nu am de gând să o primesc în casa mea!

Aproape că îi frânse inima când își dădu seama că al doilea ei fiu, născut din inima ei, devenise un bărbat lipsit de caracter. Refuzase să vorbească despre motivele care îl făcuseră să îi pună coarne fratelui său. Pur și simplu stătuse în bibliotecă, băuse brandy și se purtase de parcă acțiunile lui nu ar fi avut consecințe, asta în condițiile în care Tessa știa că aproape îl distruseseră pe Westcliffe. Deși nu se simțea

la fel de apropiată de el ca de ceilalți doi, tot fiul ei era și îl înțelegea așa cum numai o mamă o putea face.

Leo se apropie de pat și trase de cearșaf, expunându-i șoldul și mai mult.

– Sigur nu i-a fost ușor să vină aici.

Tessa oftă enervată. Leo avea ceva ce o făcea să nu se poată supăra pe el.

– O să mă superi dacă o să continui să faci asta.

– Cel puțin află ce vrea!

Tessa își înfășură cearșaful în jurul corpului și coborî jos din pat, dându-și părul pe spate.

– De ce-ți pasă?

– Fiindcă știu că ești tristă din cauza situației dintre tine și fiii tăi. Poate că vizita ei va schimba lucrurile.

– Ești un visător, Leo.

Leo se apropie de ea și o sărută.

– Vorbește cu ea. Ce se poate întâmpla?

Relația ei cu Morgan era tensionată, însă mereu fusese așa. Îl urâse pe tatăl lui și îi fusese greu să separe sentimentele pe care le avea față de tată de cele pentru fiul lui. Fusese atât de tânără – abia împlinise 17 ani – când se născuse el! Apoi venise pe lume Stephen, pe care îl adorase de la naștere, și îl copleșise cu afecțiunea ei, ignorându-l pe Morgan. Iar acum nu se simțea în largul ei în prezența lui. Nu-i plăcea să simtă ca dăduse greș, dar știa că fusese o mamă groaznică, cel puțin cu fiul ei cel mare. Își lipi corpul de Leo.

– Fă-mă fericită din nou înainte să mă întâlnesc cu ea!

El zâmbi.

– Cu plăcere.

Claire aștepta în salon, cu mâinile așezate în poală. Era ciudat să se afle în Londra. Își petrecuse cea mai mare parte a tinereții la țară, ca și cea mai mare parte a mariajului ei. Când venea în oraș, le vizita pe Charity și pe prietenele acesteia, însă niciodată nu legase prietenii, așa că nu știa pe cine avea să mai viziteze. Era posibil să nu fie nevoie să viziteze pe altcineva dacă reușea să câștige sprijinul ducesei de Ainsley. Chiar dacă era o persoană controversată, avea doi fii cu titluri și ceva influență.

Din păcate, Claire aștepta de aproape o oră. Era limpede că fusese o greșeală să vină acolo. Femeia îi transmitea un mesaj. Claire trebuia să îi transmită și ea unul. Nu avea să accepte un asemenea comportament. Făcu doi pași către ușă, când ducesa intră în cameră, obrajii înroșiți și ochii căprui având o strălucire aparte.

– Contesă, ce surpriză neașteptată!

Claire simți o urmă de răceală în vocea ei. Făcu o plecăciune.

– Ducesă.

Ducesa se îndreptă către o masă și turnă un lichid de culoarea chihlimbarului în două pahare. Îi întinse unul lui Claire.

– Ți-aș oferi un ceai, dar am renunțat la băutura aia groaznică în urmă cu mult timp.

– Oh!

Claire acceptă paharul.

– Te rog, ia loc! Ducesa arătă spre o sofa, în timp ce ea se tolăni pe o canapea și se uită pe fereastră. Un mic zâmbet îi jucă pe buze când un tânăr trecu prin dreptul ferestrei. M-ai întrerupt tocmai când mi se făcea portretul.

– Îmi cer scuze. Sper ca o să mă ierți. Nu am crezut de cuviință să aștept prea mult până să vă vizitez, spuse Claire.

Ducesa făcu un gest cu mâna ei plină de bijuterii, ca și cum cuvintele lui Claire nu ar fi avut importanță.

– Sunt sigură că o să pot poza din nou fără mari bătăi de cap. Când ai venit în Londra?

– Aseară. Prea târziu ca să vin în vizită, adăugă ea în grabă, înainte ca ducesa să o acuze pentru asta.

Luând o gură din pahar, se uita la Claire de parcă ar fi măsurat-o din cap până-n picioare și ar fi ajuns la concluzia că, din păcate, îi lipsea ceva.

– Așadar, de ce ai venit?

– În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat în noaptea nunții.

– Nu mie trebuie să-mi ceri scuze, drăguțo!

– I-am comunicat deja regretele mele lui Westcliffe.

Ducesa se ridică, fiindu-i atrasă atenția.

– Serios? Deci l-ai văzut?

– Da. Stau în casa lui... a noastră... din St. James. Luă o gură din băutura arzătoare. Nu pare dispus să mă ierte, dar mi-a dat voie să rămân în Londra.

– E bine?

Era șocată că ducesa o întreba pe ea de sănătatea fiului ei. Încuviință.

– Da, pare să fie.

– L-am văzut o singură dată de la nunta voastră. M-am dus să-l informez că nu sunt de acord cu modul în care se poartă când este în Londra. El însă a considerat că nu sunt persoana potrivită care să-i dea sfaturi legate de comportamentul cuviincios. Oftă, iar privirea ei se pierdu în depărtare când se uită pe fereastră. Era mult mai plăcut să provoc scandaluri când eram mai tânără.

– Mie niciodată nu mi-a plăcut să fac asta, recunoscu Claire. Știu că doamnele nu sunt încântate de libertatea soțului meu.

– Ce ai de gând să faci în această privință?

– Încă nu sunt sigură. Dar știu că trebuie să le intru în grații. Sora mea își va face debutul în societate și vreau să o ajut cât de mult e posibil. Mă tem însă că nu știu atât de multe despre înalta societate, având în vedere că nu am avut niciodată propriul sezon.

Claire se căsătorise în primăvara dinaintea sezonului. Nu s-ar fi întâmplat nimic diferit dacă ar fi așteptat un an sau chiar șase luni. Însă tatăl ei nu considerase că avea ceva de câștigat dacă ar fi așteptat. De fapt, Claire bănuise că el se temuse că fiica lui ar fi început să aibă îndoieli în privința drumului în viață dacă i s-ar fi dat prea mult timp să se gândească la asta, dacă ar fi avut ocazia să aleagă, chiar dacă ar fi fost vorba de simpla alegere a unui gentleman cu care să danseze.

– Speram că mă veți ajuta, Excelență.

– Evită sezonul cu orice preț!

Nu era tocmai sfatul la care sperase.

– Cu siguranță glumiți!

– Mie sezonul mi se pare un deranj.

– Mă tem că nu am nici un cuvânt de spus. Dacă sora mea nu își găsește alt pețitor, va fi obligată să accepte căsătoria cu Lord Hester.

Ducesa fu vizibil șocată.

– Dumnezeule, când era în apropiere, mereu am vrut să îi tai părul din nas cu o foarfecă de grădină.

Lui Claire îi scăpă un râset și își duse mâna la gură.

Pentru prima dată de când intrase în cameră, ducesa părea să fie mai blândă.

– Speram că o să râzi așa în preajma fiului meu, a lui Westcliffe. A râs foarte puțin în viața lui.

Claire își reveni imediat.

– Am avut un început groaznic. Eram îngrozită de noaptea nunții. Stephen a avut intenții bune...

– Luând locul fratelui său în patul tău? Stephen întotdeauna a fost neastâmpărat, dar atunci a întrecut măsura. Trebuie să recunosc că o parte din vină îmi aparține. L-am răsfățat, l-am făcut să creadă că nimic nu i se poate refuza.

– Nu a fost vorba de asta. Spun adevărul! Amândoi băuserăm prea multă șampanie. Părea o idee genială în mințile noastre încețoșate. Era doar un mod de a-mi amâna noaptea nunții.

– Ai fi avut de câștigat mai mult dacă ai fi fost sinceră cu Westcliffe.

Privind în urmă, era de acord.

– Nu îl cunoșteam prea bine. Nici acum nu îl cunosc.

Claire se aplecă pe marginea scaunului.

– Ducesă, aș vrea să îmi îndrept greșeala.

– Atunci fă-o!

– Nu știu de unde să încep. Și oricât de mult aș vrea să îl cunosc mai bine, se pare că a terminat-o cu mine. Cred că are de gând doar să-mi tolereze prezența.

– Atunci va trebui să îți folosești farmecele femeiești ca să-l faci să se răzgândească.

– Mă tem că nu am.

– Draga mea, orice femeie are. Trebuie pur și simplu să își dea seama că are această abilitate. De fapt, bărbații sunt niște creaturi foarte simple. Ei le doresc pe femei. Tu trebuie doar să devii mai atrăgătoare.

Claire refuză să-și piardă încrederea din pricina acelei afirmații. Credea că arăta destul de bine în rochie.

– Nu te simți jignită!

– Nu mă simt.

– Chipul tău spune altceva. Arăți minunat. Sincer! Însă un bărbat nu vrea un chip minunat, ci provocator. Trebuie să îl tachinezi, să îl faci să se întrebe dacă va găsi raiul sub acea fustă.

Nu știa dacă putea face asta, dar încuviință, sperând că subiectul discuției avea să se schimbe înainte ca rușinea să o facă să izbucnească în flăcări. Niciodată nu vorbise despre probleme intime atât de direct cu altă femeie. Era tulburător tocmai pentru că discuția devenea interesantă.

– Însă rămâne problema surorii mele.

– Da, motivul vizitei tale. Nu o să stabilesc întâlniri cu tine dimineața pentru că mi se par groaznice, iar în ceea ce privește bârfele, acestea limitează conversația. O să trimit însă vorbă ca Ainsley să ia în considerare numai balurile la care ești și tu invitată.

– El merge la baluri? Caută o soție?

Claire se gândi că, în acest caz, o putea lua în considerare pe Beth.

– Dumnezeule, nu! spuse ducesa. Nu spun că o să participe la aceste baluri, ci doar că o să le ia în considerare. Are 21 de ani. Încă este în perioada sălbatică. Sunt aproape sigură că mariajul e ultimul lucru la care se gândește. Ceea ce e în avantajul nostru, pentru că îmi permite să mă concentrez asupra mariajului tău.

– Al meu?

– E timpul ca Westcliffe să se așeze la casa lui, iar după ce te-am văzut roșind ca un măr, îmi dau seama că ai nevoie de ajutor în această privință.

Capitolul 5

– Nu-mi vine să cred că în toți acești ani nu m-ai invitat să-ți vizitez casa din Londra.

Era miezul zilei. Westcliffe studiase rapoarte în biroul lui, când majordomul îl anunțase că ducesa de Ainsley sosise. Nu avea încredere în vizitele ei mai mult decât în soția lui, care stătea pe un scaun lângă mama lui și pregătea ceaiul.

– Ești mama mea, spuse Westcliffe scurt, stând lângă șemineu, refuzând să fie atras în tabloul nefamiliar.

Avusese puțini vizitatori. Era un loc unde dormea, mânca și muncea. Nimic mai mult.

– Cu siguranță, nu ai nevoie de invitație.

– Bineînțeles că am. De unde să știu când sunt bine-venită?

Westcliffe îl fixă cu privirea pe bărbatul care stătea pe canapea. Suspecta că Leo era cel mai nou amant al mamei lui. Era înalt și slab, cu mâini grațioase și chip de Adonis. Părea prea angelic pentru mama lui. Concentrându-se din nou asupra ducesei, spuse:

– Ești întotdeauna bine-venită în casa mea.

– O să țin minte asta.

Făcându-i cu ochiul lui Claire, luă ceașca de ceai pe care aceasta i-o oferi. Lui Westcliffe nu îi plăcu. Ducesa avea tendința să fie vicleană, iar reacția lui Claire, mai mult decât a mamei lui, îi spunea că între ele era o conspirație.

– Am venit cu o problemă urgentă. Ești căsătorit de trei ani, dar încă nu ți s-a făcut portretul de nuntă.

Westcliffe își încleștă maxilarul.

– Nu am văzut rostul.

– Bineînțeles că are un rost, dragule! Este o tradiție de familie să avem un portret al fiecărui conte și al fiecărei contese făcut la scurt timp după căsătorie. De dragul posterității.

– Nu-mi amintesc să-ți fi păsat vreodată de conte. De ce-ți pasă de posteritatea lui?

– De contele anterior, nu. De cel actual, da. De ce ai crede contrariul?

Înainte să răspundă, mama lui se întoarse spre Claire.

– Fii drăguță și du-l pe Leo într-un tur al camerelor, ca să-și dea seama unde e cea mai bună lumină.

Claire păru surprinsă, după care se ridică în picioare.

– Da, sigur.

Westcliffe îl privi pe tânăr urmându-i soția afară din cameră. Fu tentat să îi urmeze, însă de ce trebuia să-i pese dacă Claire rămânea singură cu un bărbat? Nu îi păsa. Timpul pentru asemenea sentimente trecuse. În schimb, se uită la mama lui.

– Ce pui la cale?

– Ți-am zis. Trebuie să vi se facă portretul.

– Iar eu ți-am spus că nu are rost. Am de gând să închei legal această farsă de căsătorie.

– Dumnezeule! Ai idee ce scandal...

– Nu fi ipocrită, mamă! Dacă familia noastră e cunoscută pentru ceva, acel lucru e sfidarea regulilor sociale. Scandalurile tale le eclipsează pe ale mele.

Tessa știa că nu putea nega acuzațiile și nici măcar nu încercă. În schimb, își ridică o sprânceană.

– Și cu Claire cum rămâne? Știe de acest plan al tău de a aduce rușinea și umilința la ușă?

– Nu.

– Înțeleg. Deci e adevărat. Lady Anne Cavil ți-a câștigat inima.

Se gândi să mintă, să susțină că se îndrăgostise nebunește de Anne, însă adevărul era că nu simțea nimic pentru nimeni.

– Nu am un suflet care să fie cucerit, iar tu știi asta. Însă Anne mi se potrivește.

– Atunci ce ar mai fi de spus?

Tonul rece al vocii ei îi dădu fiori. Se uită îngrijorat la mama lui, care se ridică foarte grațioasă. Se apropie de el, după care îi îndepărtă o scamă de pe umărul jachetei. În cele din urmă, își ridică ochii către ai lui. Erau închiși la culoare – căprui –, însă ai lui erau mai întunecați. Îi moștenise de la bărbatul care îi fusese tată.

– Ți-am oferit atât de puțină dragoste în copilărie! Nu te puteam separa de tatăl tău, iar pe el îl uram. Îmi pare rău pentru durerea pe care ți-am provocat-o. Dar nu îți stă în fire să rănești. Sunt sigură că îi poți acorda lui Claire șansa de a-ți fi soție.

– De asta ești aici? Să vorbești în numele ei? În acest caz, pierzi timpul și te-aș ruga să nu te amesteci.

– Sunt aici ca să vorbim despre portret. Își ridică ușor capul. Și pentru că am fost invitați la cină de Claire.

El mijii ochii.

– Te bagi unde nu e treaba ta.

– Te-am ignorat o bună parte din viața ta. Nu crezi că e momentul să fac asta?

Înainte ca Westcliffe să poată răspunde, pictorul se întoarse în salon.

– Am găsit lumina perfectă. O să-mi aduc materialele din trăsură. O ajuți pe contesă să aleagă rochia de seară potrivită?

Westcliffe fu cât pe ce să spună că nu e de acord, dar, când mama lui răspunse, își dădu seama că întrebarea îi fusese adresată ei. O rochie de seară. Nu o rochie cu nasturi până la bărbie. Ci una de seară. Ceva ce dezvăluia pielea pe care o atinsese cu o seară în urmă. Avea să fie un chin cumplit...

– Amândoi vă dați peste cap degeaba, spuse el. Nu vreau să stau pentru un portret.

– Nu fi irascibil! Chiar dacă o să desfaci căsătoria, ar trebui să existe un portret.

– Al femeii care m-a trădat?

– Îl poți arde după aceea, când vei sărbători, replică artistul din ușă.

Westcliffe îl privi, iar bărbatul pur și simplu ridică din umeri.

– Eu am ars câteva portrete. Ai o anumită satisfacție când arzi imaginea persoanei pe care vrei s-o uiți.

– Nu văd de ce m-aș supune la ore de stat...

– Te rog! spuse mama lui încet. Pentru mine.

Westcliffe blestemă, pentru că doar de asta era nevoie ca ea să obțină ce voia de la el. „Ai grijă de frații tăi, pentru mine. Învață bine la școală, pentru mine. Învață-l pe Random să citească, pentru mine. Joacă-te cu Stephen, pentru mine." Era mama lui și, în ciuda anilor

în care îl pusese pe ultimul loc, nu o putea refuza, la fel cum nu se putea opri din respirat.

Nu știa de ce fu surprins că locul ales era camera lui. Era convins că artistul complota cu mama lui pentru a face un lucru pe care Westcliffe nu și-l dorea.

Mobila din zona de odihnă fusese rearanjată, apropiată de fereastră, unde draperiile fuseseră trase de o parte și de alta, pentru a lăsa să pătrundă lumina după-amiezii. Îmbrăcată într-o rochie de seară de un albastru pal, cu un decolteu adânc, care îi lăsa la vedere partea superioară a sânilor, Claire stătea pe o banchetă. La gât, avea șiragul de perle pe care i-l dăduse în dimineața nunții lor. Pe vremuri, fusese al bunicii lui. Dacă ducesa nu l-ar fi pus bine, l-ar fi vândut de mult. Nu putea fi sentimental când venea vorba de lucrurile responsabile de sărăcia din trecut. Voia să îi spună că nu era o idee bună să îi amintească de acea zi, însă nu putea nega faptul că șiragul de perle îi accentua gâtul perfect. Cooper se odihnea aproape de picioarele ei.

– M-am gândit ca portretul o să aibă o semnificație mai mare pentru tine, spuse Claire încet, dacă o să apară în el și câinele tău.

Asta însemna că nu putea să-l ardă. Primise cățelul când avea 13 ani. Contele de Lynnford, care devenise tutorele lor după moartea ducelui, îi oferise câinele lui Westcliffe, de parcă își dăduse seama că băiatul nu avea prea multe bucurii în viața lui.

Claire se ridică și se scărpină pe nas. Buricul degetului se mișcă rapid pe vârful nasului în vânt. Avea trăsături atât de fine! Totul era delicat la ea. Westcliffe își aminti cât de stângace fusese în copilărie, alergând după Stephen, pentru care responsabilitatea era un cuvânt străin. Însă era popular pentru că știa diverse jocuri și îi făcea pe toți să râdă.

– Poți să stai acolo, milord.

Leo îi spuse să stea în spatele lui Claire, puțin spre dreapta, ceea ce îi oferea o priveliște directă către pielea ei goală și către patul lui.

Asta era ideea perversă a mamei lui pentru a-l determina să o curteze pe Claire?

– Milord, faci puțină umbră... Te poți apropia puțin de contesă?

Westcliffe o simți cum se crispează când abdomenul lui se lipi de spatele ei.

– Foarte bine. Acum pune mâna pe ceafa...

– Nu o să funcționeze.

Leo păru șocat.

– Poftim?

Westcliffe se uită la mama lui, care îi observa din ușă.

– Apropierea nu o să mă facă să o doresc. Simți că pe Claire o trecu un fior rece, sub degetele lui, de parcă o lovise. Mă obligi să fiu crud. Eu și Claire avem un aranjament. E aici pentru un singur sezon, după care o să plece.

– Atunci portretul trebuie făcut acum, când este aici, interveni ducesa.

El clătină din cap, însă rămase unde era.

– Privește aici, milord. Puțin din profil, foarte bine, spuse artistul, de parcă nu era nici un pic de tensiune în cameră.

Leo se mișca în spatele șevaletului.

– O să fiu în salon, spuse mama lui și dispăru repede.

– Asta a fost ideea ta? o întrebă Westcliffe pe Claire.

– Nu. Nu vreau asta mai mult decât tine.

– Atunci de ce ești aici?

– Ca să-i fac pe plac mamei tale. Am nevoie de ajutorul ei în acest sezon ca să-mi găsească un soț potrivit pentru Beth.

– Așadar, vrei să-i intri în grații?

– Exact.

Pozară câteva minute, fără să se miște ori să vorbească. Simți cum parfumul ei se împrăștia în cameră, căldura ei îi penetra degetele, profilul ei se scălda în lumina soarelui. Era prima dată când observase că avea trei pistrui mici pe curbura obrazului, doi sus și unul jos. Se întrebă dacă soarele o prinsese fără bonetă. Și cât de des se plimbase pe moșia lui.

– Milord, îi cad câteva fire de păr peste obraz, spuse Leo. Le poți da după ureche?

Erau cel mult trei fire. Cum le văzuse Leo de la distanța aia?

– Ești artist. Prefă-te că nu sunt acolo!

– Mă tem că îmi lipsește imaginația. Pictez ce văd.

– Dar încă nu pictezi.

– Nu, fac schița, dar îmi distrag atenția.

Cu un oftat, știind că, dacă avea să coopereze, putea să grăbească lucrurile, Westcliffe dădu la o parte firele de păr, degetele lui trecând peste obrazul ei. Claire tremură sub atingerea lui. Împotriva voinței lui, privirea i se îndreptă spre pat și și-o imagină tremurând acolo. Spre deosebire de artist, el avea o imaginație bogată. Își putea închipui gura lui plimbându-se pe pielea ei...

Cu mai multă fermitate decât era necesar, îi aranjă firele de păr rebele. Când făcu asta, observă o cicatrice pală la sprânceana dreaptă.

– Cât mai durează? întrebă el.

– Nu mult. Puteți vorbi, adăugă Leo. De fapt, mă ajută la pictat, ca să-mi fac o idee mai clară asupra personalității voastre. De exemplu, milady, care e culoarea ta preferată?

– Albastru.

Asta explica nuanța rochiei. Chiar dacă nu o vedea bine din poziția în care se afla, Westcliffe observă că îi evidenția nuanța ochilor.

– Milord?

Westcliffe își luă privirea de la soția lui și se uită la artist, ridicând o sprânceană.

– Culoarea ta preferată, milord, adăugă sigur pe el.

– Nu văd nici un motiv să-ți încurajez întrebările.

– Maro, interveni Claire delicat. Culoarea lui preferată. E peste tot în casă. Plictisitoare și mohorâtă. Așa îți vezi viața, milord?

– Viața mea e rareori plictisitoare și niciodată mohorâtă. Culoarea maro mi se pare pur și simplu... liniștitoare.

Adevărul era că nu se gândise niciodată la asta. Însă starea lui era deseori liniară. Nu își putea aminti când râsese ultima oară. Anne îi oferise momente de plăcere, însă părea incapabil să se bucure cu adevărat.

– De unde ai cicatricea? o întrebă el încet.

Claire își ridică mâna repede, însă înainte ca Leo să o certe pentru că se mișcase, o puse din nou în poală.

– Am căzut de pe cal când aveam 8 ani.

Avea cicatricea de ani întregi. Cicatricea, pistruii. Ce îi mai scăpase? Își dădu seama că tocmai cădea în capcana mamei lui și se interesa de Claire, lucru pe care nu voise să-l facă.

– Ce intenții ai în privința mamei mele? îl întrebă el direct pe artist, considerând fairplay schimbarea subiectului.

În plus, nu avea de gând să discute despre propriile lui preferințe.

Claire păru aproape la fel de surprinsă ca Leo. Întoarse capul către Westcliffe, cu ochii ei albaștri mari și cu buzele ei seducătoare deschise. Erau roșii ca un trandafir.

– Te-a sărutat? întrebă el dintr-odată, neștiind ce îl făcu să întrebe asta – poate gura ei, care părea atât de seducătoare.

Claire păru și mai șocată, încrețindu-și fruntea.

– Stephen. Te-a sărutat?

– Nu. Niciodată. Închise ochii. Ba da, o dată. Aveam 10 ani. Eram curioasă. L-am rugat să mă sărute. A făcut-o. A fost... dezamăgitor.

Westcliffe medită asupra răspunsului ei incoerent. Avea 10 ani? Fusese un copil curios? Se dusese la Stephen, nu la cel căruia îi fusese promisă? El unde era? Tot timpul când ea și Stephen se jucau, el călărea, citea sau făcea ceva care îi distanța. El era mai mare, nu avea răbdare cu ei, pentru că aveau comportamentul prea copilăresc. Un bărbat trebuia să știe foarte puține despre o femeie – doar faptul că o dorea – înainte să se culce cu ea. Ce așteptări avea o femeie aristocrată? Westcliffe nu se gândise la asta niciodată. Presupusese că ea avea să-l primească oricând cu brațele deschise pentru simplul motiv că el o dorea.

– A fost singura dată când te-a sărutat? se trezi el întrebând.

Ea încuviință din cap.

– Da.

Fără să clipească, ea îi susținu privirea. Singurul semn al emoției fu roșeața din obraji.

Iar sărutul lui Stephen i se păruse dezamăgitor. Westcliffe simți o satisfacție perversă când află asta, însă își dădu seama că Stephen avea 14 ani pe atunci, era pe la sfârșitul copilăriei, nu știa nimic despre arta seducției. Fu tentat să o ia în brațe și să îi arate exact cum trebuia să fie un sărut. Numai că pictorul acela idiot stătea acolo.

– Nu mai am lumină, spuse Leo calm. Așa că am terminat pe ziua de azi, dar o să ne întâlnim mâine la aceeași oră. Nu o să vedeți tabloul până ce nu e gata. Puteți pleca dacă vreți. Eu o să aranjez totul aici.

Westcliffe nu se sinchisi să îl contrazică. Ieși din cameră înainte să facă vreun gest stupid. Avea nevoie de cel puțin două pahare de whisky – poate trei – înainte de cină, altfel nu avea să supraviețuiască.

Capitolul 6

Claire nu-și amintea să o fi invitat pe ducesă la cină, însă, cu toate astea, stăteau cu toții la masă, în timp ce le erau servite supa, cotletele de porc și varza de Bruxelles, de parcă se știuse de sosirea invitaților. Își dădu seama că ducesa se ocupase de întocmirea meniului în timp ce ei erau în camera lui Westcliffe.

Nu era camera pe care ar fi ales-o Claire. Considera că lumina din salon, cu ferestrele din tavan până în podea, era mai bună, însă Leo o asigurase că dormitorul era singura încăpere potrivită. Nu se simțea confortabil să i se adreseze lui Leo atât de intim, însă el insistase că acela era singurul lui nume. Se uită la patul masiv, care fusese făcut special pentru statura lui Westcliffe, și se întrebă cu câte femei îl împărțise.

– Decorul este interesant, îi spuse ducesa fiului ei, intrând în mintea lui Claire. Tablouri și statui cu câini, însă fără oameni.

– Cumpăr lucruri care îmi oferă bucurie. În plus, câinii sunt loiali. Oamenii, foarte rar.

– Când spui „oameni", presupun că te referi la familie.

Soțul ei îi susținu privirea mamei lui.

– Ai putea spune asta despre Stephen și poate despre mine, continuă ea încet. Însă Ainsley ți-ar da și haina de pe el dacă i-ai cere-o. Întotdeauna și-a adorat fratele mai mare.

Westcliffe lăsă privirea în farfurie și se concentră asupra mâncării, iar Claire se întrebă dacă nu cumva se simțea stânjenit de adorarea lui Ainsley. Știa că uneori Stephen se simțise prins la mijloc – își iubea frații, dar nu-i plăcea cum se comportau. Era în poziția unică de a fi fratele mijlociu între doi lorzi.

– L-am văzut pe Ainsley aseară, spuse Westcliffe.

– Mai mult ca sigur, la o casă de jocuri, completă ducesa, ca și cum ar fi știut exact unde erau.

Claire răsuflă ușurată când află că nu se duseseră la un bordel, deși era convinsă că el fusese cu o femeie. Nu voia să se gândească la faptul că Westcliffe nu o mai voia pentru că se îndrăgostise de altcineva. Înțelepciunea căpătată de-a lungul anilor o făcuse să înțeleagă că dragostea soțului ei putea fi la fel de pasională ca furia lui. Ce o speriase când era mică o intriga acum.

– Îmi fac griji pentru el, spuse ducesa. Joacă prea mult.

– Câștigă. Întotdeauna câștigă.

Westcliffe se uită la Claire.

– Norocul pare să-i surâdă lui Ainsley.

– Îi porți pică pentru asta? întrebă Claire, neștiind cum de îi venise să întrebe așa ceva.

Westcliffe păru să se gândească serios înainte să clatine din cap.

– Nu.

Răspunsul o făcu să zâmbească în sinea ei și să se simtă ușurată. Mereu o deranjase că Stephen se supăra pe frații lui pentru lucruri asupra cărora ei nu aveau nici un fel de control. Nu aveau ce face dacă se născuseră cu titluri și proprietate, iar el, nu.

Conversația se îndreptă spre subiecte mai relaxante: stilurile sezonului de petit, ce domnișoare încă nu fuseseră promise nimănui, cine avea să își facă debutul. Deși ducesa susținea că trăiește la periferia societății, știa totul despre elita aristocrației.

Fusese o zi lungă, iar Claire se simți ușurată când cina ajunse la final.

– O să ne vedem mâine după-amiază, spuse ducesa vioaie, strângându-i mâna lui Claire și mângâindu-și fiul pe obraz, după care dispăru pe ușă cu Leo.

– Slavă Domnului ca am terminat cu asta! mormăi Westcliffe. Apoi țipă: Willoughby!

– Da, milord.

– Pregătește-mi imediat trăsura!

– Da, sire.

Claire își dorea cu disperare să îl întrebe unde se ducea, voia să îl roage să rămână. Nu voia să rămână singură. Se săturase să stea singură, însă promisese că nu avea să devină o problemă, așa că îi spuse:

– Îmi pare rău.

El se întoarse și o privi ca și cum tocmai și-ar fi amintit că era și Claire acolo.

– Pentru situația cu mama ta. Îmi pare rău. Portretul, cina nu au fost ideea mea. Am mers la ea în speranța că mă va ajuta cu invitațiile la baluri, cu prezentarea lui Beth în societate. Și o să ne ajute. O să spună că Ainsley va participa la baluri numai dacă suntem invitate...

– Nu am nevoie de Ainsley ca să primesc invitații.

Fără alt cuvânt, el porni pe coridorul care ducea spre bibliotecă, lăsând-o acolo, simțindu-se ca o caraghioasă. Ce trebuia să facă acum? Credea că Westcliffe avea să fie fericit că nu era deranjat cu strângerea invitațiilor. Se pregătea să urce scările, când el se întoarse la ușa de la intrare și îi întinse o mână plină cu invitații.

– Sunt la balurile din timpul sezonului? întrebă ea uimită.

– Și la cine. Și la diverse recepții.

Luând teancul, ea se uită la plicuri.

– Nu știu de ce, dar am presupus că nu ai fost invitat la baluri.

– Nu există femeie în Londra care să nu vrea să fie văzută dansând cu mine.

Bucuria ei că avea acces la cele mai luxoase petreceri păli.

– Bineînțeles.

Îl auzi blestemând, apoi mâna lui îi atinse bărbia, ridicându-i capul.

– Claire, îmi pare rău. Nu era necesar să spun asta. Sunt invitat pentru că reprezint o curiozitate. Foarte rar accept.

Ea încuviință, lingându-și buzele. De ce era gura ei atât de uscată de fiecare dată când se afla aproape de el?

– Poate că o să-ți schimbi punctul de vedere în acest sezon.

El mijii ochii, iar ea se grăbi să-i explice:

– Cred că ar conta mult în acceptarea surorii mele în societate dacă ne-ai însoți la primul bal. Bineînțeles, cu cât este acceptată mai repede, cu atât are șanse mai mari să își găsească un soț și cu atât mai repede o să mă întorc la țară.

El păru aproape amuzat de explicația ei.

– O să mă gândesc.

Claire îi oferi ceea ce, spera ea, era un zâmbet plin recunoștință. Privirea lui se opri asupra gurii ei, după care se întoarse la ochi.

Ea se gândea doar la faptul că voia să-i ceară să rămână, dar nu credea că el ar fi fost încântat de acea conversație, așa că păstră tăcerea, simțind că trăsăturile lui sculptate și ochii lui întunecați o fixau. Îi inspiră mirosul bogat, masculin și aproape că simți căldura apropierii lui.

Mâna lui încă se odihnea pe bărbia ei, iar degetul lui mare începu să îi mângâie buza de jos. Se întrebă dacă el se gândea la discuția lor de mai devreme despre săruturi. Ea nu se putea gândi la altceva. Își imagina că sărutul lui ar fi fost complet diferit de cel inocent pe care i-l dăduse Stephen cu mult timp în urmă. Gura lui părea să fi fost creată pentru a oferi plăcere. Era un gând ciudat pentru ea, având în vedere că era lipsită de experiență.

Capul lui se aplecă puțin, inima ei o luă razna, iar ochii lui se încinseră.

– Sir, trăsura este gata, anunță brusc majordomul.

Westcliffe păși înapoi cu ușurință, ca și cum ar fi plănuit să o ia în acea direcție de la bun început. Dădu ușor din cap.

– Noapte bună.

După care dispăru în noapte, iar ea rămase singură.

Westcliffe avea cheie, așa că nu mai bătu. Pur și simplu intră în casa lui Anne. Nu era nici un servitor. O singură lampă stătea pe masa de la intrare. Știa unde avea să o găsească la acea oră. Luă lampa și urcă scările, câte două trepte deodată. Când ajunse sus, puse lampa pe altă masă și stinse flacăra. Deschise ușa și intră în dormitorul lui Anne.

Întinsă pe un șezlong, Anne citea o carte. Westcliffe se așteptase ca ea să fie îmbufnată din cauza întârzierii lui, însă nu stabiliseră ore fixe ori aranjamente formale. El venea și pleca atunci când voia, iar ea îl primea când voia. Uneori, mergeau la teatru sau la operă. Plănuiseră să se întâlnească la diverse baluri ale sezonului, poate chiar să meargă împreună. Nu își ascunseseră legătura.

Ea își așeză cartea într-o parte și se ridică în picioare.

– Mi-era teamă că nu o să vii în seara asta.

– Am nevoie de tine.

El traversă camera din câțiva pași, o luă în brațe și îi acapară gura. Își plimbă mâinile pe spatele și pe fundul ei, știind că nu purta

nimic pe sub mătase. Ea gemu ușor. Westcliffe își plimbă degetele prin părul ei, o ținu de cap, înclinându-l în așa fel încât să o poată gusta din plin.

Întreaga zi fusese un iad, aproape fiecare moment petrecut în compania lui Claire. Încă avea o anumită inocență, era dulce și totuși puternică. Iar culoarea ei preferată era albastru. Habar nu avusese. Știa culoarea preferată a lui Anne. Prefera orice era mai scump. Îi plăceau bijuteriile și bibelourile. Datorită zestrei lui Claire, o putea scălda pe Anne în ele.

Claire. Claire. Claire. Nu mai voia să se gândească la ea, însă părea incapabil să și-o alunge din minte. Era acolo chiar în acea clipă. Când corpul lui Anne era lipit de al lui, își smulse gura de pe buzele ei și se depărtă de ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anne.

Westcliffe o auzi cum gâfâia tulburată.

Și el respira la fel de greu, inima luându-i-o razna. Anne merita să știe adevărul. Era mai bine să îl audă de la el decât din bârfe. O privi, regretând orice suferință ce ar fi putut fi provocată de cuvintele lui.

– Soția mea e în Londra pe perioada sezonului de pețit.

Observă că nemulțumirea îi cuprinse chipul lui Anne. Trăsăturile ei erau formate din linii bine definite și unghiuri ascuțite, însă împreună creau un mozaic de frumusețe.

– De ce acum, după atâta timp?

El știa că motivele nu contau. Se apropie de ea.

– Știu că o să fie dificil, însă faptul că e aici nu are legătură cu mine. Vrea să îi ofere surorii ei un sezon.

– Și tu o să joci rolul soțului atent?

– O să fac ce pot ca s-o ajut. Îi datorez asta.

Nu o văzuse niciodată cu lacrimi în ochi. Fu ca o lovitură în piept.

– Vreau să fiu pentru tine mai mult decât sunt acum, spuse ea.

– Tu ești totul.

El bagă mâna în buzunar și scoase o cutie neagră și delicată, pe care i-o întinse. Ea își ținu respirația în timp ce ea se uita la acel obiect de parcă ar fi fost dezgustător. În cele din urmă, îl luă și îl deschise. În interior era un colier cu smaralde.

– Este minunat!

Se uită la el, apoi și mai multe lacrimi se adunară.

– Dar nu e îndeajuns.

Lipindu-şi corpul de al lui, îi luă faţa în mâini. Cu o voce joasă şi provocatoare spuse:

– O să fac orice ca să te am. Poţi spune acelaşi lucru despre mine?

– Anne...

– Scapă de ea!

– O anulare nu e posibilă. Un divorţ va crea un scandal care...

Cuvintele i se blocară în gât când ea îl atinse în zona intimă şi începu un masaj lent şi seducător, care – ştia din experienţă – avea să se termine cu gura ei pricepută făcând lucruri pe care nici o soţie nu le-ar face.

– Trebuie să recunoşti că merit să treci printr-un scandal.

Oh, da, merita un scandal... Şi mult mai mult.

Capitolul 7

Luând o gură de Bordeaux, Claire se așeză pe podeaua din bibliotecă și ascultă cum casa se scufunda în noapte. Un scârțâit aici, un geamăt acolo. Făcuse același lucru de o mie de ori la Lyons Place. Zgomotele îi ofereau confort, simțea că absoarbe o parte din istoria soțului ei. Însă aici, el avea foarte puțină istorie.

Cooper scoase un mic sunet. Dormea cu capul în poala ei. Claire purta cămașa de noapte și un capot. Avea părul împletit și își dăduse coada peste un umăr. Se pregătise de culcare, însă, pentru că nu putu adormi, căută ceva care să o ajute să se relaxeze. Soțul ei avea o colecție impresionantă de băuturi. Vinul îi alunecă ușor pe gât, încălzind-o aproape la fel de mult ca focul. Cu spatele rezemat de scaun, își mișcă degetele goale de la picioare și încercă să nu se gândească la ce făcea Westcliffe. Trecuse de miezul nopții, iar Claire era convinsă că în clipa aceea el făcea un lucru indecent. Avea să-i ceară fidelitate cât se afla în Londra. Avusese de-a face cu supraveghetori de moșie aroganți și cu angajați înfumurați, care erau loiali stăpânului, nu ei. Îi cucerise pe toți cu o mână fermă, însă corectă. Avusese de-a face cu arendași nemulțumiți și cu săteni care încercaseră să o păcălească.

Ce era un soț irascibil în comparație cu asta?

Auzise ușa deschizându-se, după care pași...

Inima începu să-i bată mai repede. De la vin probabil. Aproape că terminase al doilea pahar – și turnase destul de mult.

– Claire? Ce naiba faci aici?

Se uită la el. Din acel unghi, părea un uriaș care prevestea ceva rău. Poate că nu era cel mai bun moment să-l informeze despre regulile pe care voia să i le impună, mai ales că începuse să o gâdile gura. Se întrebă dacă săruturile lui trezeau acea reacție. Când Stephen o sărutase, pur și simplu își lipise gura de a ei, zdrobindu-i buzele de dinți. Ce știau ei pe atunci despre sărut? Ce știa ea acum despre asta?

– Nu-ți amintești? întrebă ea, încercând să se concentreze asupra întrebării. Am venit pentru a-i oferi surorii mele un sezon.

El se aplecă pe vine, cu coatele sprijinite pe coapse și cu mâinile lui mari împreunate. Ea își aminti de atingerea lor, cum se plimbaseră degetele lui pe pielea ei. Westcliffe nici măcar nu încercase să o seducă, și totuși ea fusese sedusă. Nu era de mirare că el avea o reputație în privința asta.

Westcliffe se încruntă.

– Ești ametită?

– În nici un caz.

El chicoti. Lui Claire nu îi plăcu modul în care o străbătu acel sunet, de parcă împărtășeau un moment intim. Genunchii lui pocniră când se îndreptă și se duse dincolo de zona în care îl putea vedea ea. Uitându-se după scaun, îl zări lângă masă. Când se întoarse, Westcliffe avea în mână un pahar și o sticlă de vin. Claire se mută, ca el să nu o poată vedea.

– Te joci de-a v-ați ascunselea, Claire? întrebă el când se așeză pe podea, lipindu-și spatele de scaunul din fața ei, întinzându-și picioarele lungi până când trecură dincolo de șoldurile ei. Erai mai pricepută la jocul ăsta când erai mai tânără.

Claire își dădu seama că era într-adevăr ametită, pentru că el părea aproape amuzant, prietenos. Era posibil ca vinul să o fi făcut să creadă asta.

– De unde știi? Nu te-ai jucat niciodată cu noi.

Aplecându-se în față, Westcliffe îi umplu paharul lui Claire.

– Asta nu înseamnă că nu știam ce faci.

Apoi își turnă și lui vin, după care se rezemă de scaun. Claire observă că degetele lui lungi țineau paharul în același fel în care ar fi atins un sân. Acele gânduri intime nu o mai bântuiseră până atunci. Fără doar și poate, erau rezultatul umilinței prin care trecuse cu o noapte în urmă.

– Se pare că l-ai cucerit pe Cooper, spuse el încet, intensificând senzația de intimitate dintre ei.

Oare era vinul de vină? Trebuia să nu mai bea.

Claire mângâie câinele pe cap.

– Cred că era pur și simplu singur. Știu cum e să fii singur. Sunt convinsă că, odată ce se va trezi, se va întoarce la tine.

– Te-ai simțit singură la Lyons Place?

Claire ridică privirea. Nu văzu batjocură în ochii lui Westcliffe, ci doar curiozitate.

– Nu acesta a fost scopul tău când m-ai lăsat acolo?

– Scopul meu era să te țin departe de mine. Părea că ai acceptat ideea. Nu te-am văzut nici măcar când vizitam conacul.

Claire sorbi din vin, apoi simți cum i se împiedică de limbă.

– În prima ta iarnă acolo, puteam vedea dormitorul tău din-tr-al meu.

Conacul era construit în formă de U. Ea locuise în aripa de est, iar el stătuse în partea de vest. Fusese foarte ușor să îl evite. În prima noapte, se uitase prin draperiile din camera ei și îl văzuse pe Westcliffe dezbrăcându-se. Fusese uimită de claritatea priveliștii. Îl privise în timp ce trupul lui era dezvăluit: mușchi tonifiați, abdomen plat, fund ferm. Când se întorsese, Claire închisese ochii, iar când îndrăznise să îi deschidă din nou, Westcliffe stătea la fereastră, iar ea îl văzu de la talie în sus, cu brațele întinse deasupra capului, ca și cum s-ar fi ținut de rama ferestrei.

– Păreai că te expui. Știai că mă uitam?

În loc să îi răspundă, Westcliffe îndoi piciorul, își relaxă brațul pe el, învârti vinul și o întrebă:

– Ce ai văzut?

– Aproape tot.

Simțind că toată căldura îi copleșește fața, se concentră asupra focului și se uită la dansul flăcărilor.

– Nu știam în ce cameră stăteai, spuse el. Apoi o tachină. Ți-a plăcut ce ai văzut?

Claire se uită la el pe sub gene. Era mult mai ușor să spună adevărul când nu îl privea direct în ochi.

– Eram dezorientată. O parte din mine era fericită că nu ne-am consumat căsătoria în noaptea nunții, iar o parte din mine se întreba dacă ar fi fost, într-adevăr, chiar atât de groaznic.

– Te asigur că nu ar fi fost groaznic. Aveam deja ceva experiență pe atunci.

– Da, știu. Auzisem. Cred că lucrul acesta a fost o parte din motivul fricii mele. Erai obișnuit cu femei care știau ce făceau, iar eu nu eram obișnuită cu bărbați.

Punându-și paharul deoparte, îi luă picioarele, i le puse pe coapsa lui și începu să îi maseze tălpile. Claire le-ar fi tras de acolo, însă se răciseră, în ciuda focului, iar mâinile lui erau incredibil de calde.

– Nu aveam de gând să sar pe tine ca un barbar.

Ea se întrebă dacă așa ar fi atins-o: încet, deliberat, senzual, de parcă degetele lui știau cum să manipuleze fiecare parte a picioarelor ei în așa fel încât tot corpul să simtă orice atingere.

– Așa cum am spus azi-noapte, eram o fetiță naivă.

Luă o gură mare de vin. Fusese o lașă. După ce îl văzuse gol în acea primă iarnă, se mutase pentru a evita tentația de a-l privi din nou. Apoi îl evitase la fiecare vizită, fiecare an fiind mai lung și mai dezolant decât cel de dinaintea lui. Servitorii o anunțaseră de fiecare dată când Westcliffe venise la moșie, iar ea stătuse în camerele din aripa ei. Nu era greu să-l evite în monstruosul Lyons Place.

În ultima iarnă, se uitase pe fereastra dormitorului și observase un bărbat care se îndrepta către grajduri. O întrebase pe menajeră cine era. Judith se uitase pe geam și spusese:

– Este stăpânul.

Era mai bine făcut decât își amintea. Mai înalt. Avea părul mai lung. Nu știa de ce își imaginase că avea să rămână neschimbat de-a lungul anilor. Ea nu o făcuse.

Însă acum, după ce îl văzuse, se gândi că, dintre ei doi, el se schimbase cel mai mult. Nu mai exista nici o urmă din băiatul care fusese cândva. Acum era un bărbat demn de luat în seamă, care emana putere și influență. Avea o siguranță de sine ce îi lipsise înainte. Acum știa cine era, își cunoștea locul. Acest lucru era mai amețitor decât vinul. Nu voia să analizeze trecutul. Westcliffe spusese că nu o mai vrea, însă prezența lui, interesul pe care îl arăta față de picioarele ei spuneau altceva.

– A fost foarte drăguț din partea ta să ne lași pe mine și pe Beth să stăm aici pe timpul verii, spuse ea.

– Mă faci să par un tiran.

Se uită din nou la el, de data asta însă îi susținu privirea și îi oferi un mic zâmbet.

– Întotdeauna m-am gândit la tine ca la un tiran. Deseori, îmi schițez răufăcătorii după imaginea ta.

Westcliffe ridică o sprânceană.

– Răufăcătorii tăi?

– Uneori, pentru propria distracție, scriu povești.

– Și în poveștile tale mănânc copii?

Claire râse autoironic și dădu vina pe vin pentru cuvintele care îi scăpaseră.

– O duci pe eroină în castelul rău. Ea nu e foarte isteață. Întotdeauna se îndrăgostește nebunește de tine.

– Nu sunt sigur dacă ar trebui să consider ăsta un compliment sau o insultă.

– Oricum ar fi, nu-i da crezare. Acestea sunt doar gândurile unei fete naive.

– Deja nu mai ești fată. Noaptea trecută a reprezentat dovada acestui lucru.

Băuse prea mult vin, deoarece crezu că fierbințeala din foc sărise în ochii lui. Însă acest lucru nu putea fi posibil.

– Am auzit că ai avut o sută de amante de când ne-am căsătorit.

Râsul lui întunecat se răsfrânse în jurul lor.

– Te asigur că numărul este mult exagerat.

Își trase picioarele din mâinile lui. Cooper se ridică și se îndepărtă de ea. Lui Claire îi era dor de o atingere. Cu toate astea, continuă:

– Dar ai avut amante.

– Mariajul nostru nu a fost consumat. Eram soț numai cu numele. Te-ai asigurat de asta când l-ai primit pe fratele meu în patul tău. Dacă îmi cunoșteai cu adevărat reputația, nu trebuia să te aștepți la abstinență din partea mea.

Clătinând din cap, Claire își termină vinul luând o gură mare, care aproape o înecă. Așteptă până ce căldura i se răspândi în tot corpul. Îl privi în ochi.

– Cine este? Femeia care miroase a liliac.

– Nu e treaba ta.

– Ai fost cu ea mai devreme.

Westcliffe își termină și el vinul.

– Nu am vrut să afle din bârfe că soția mea e în Londra.

– Dar nu te deranjează dacă soția ta află din bârfe că ai amante? Ții la ea?

– Altfel nu aș petrece timp cu ea.

– Ai de gând s-o etalezi în fața mea?

Simți cum lacrimile îi ardeau ochii și le obligă să se ducă înapoi.

El o studie mult timp înainte să spună:

– Dacă m-ai cunoaște cât de puțin, ai ști răspunsul.

– Dar nu te cunosc, Westcliffe, așa cum nici tu nu mă cunoști pe mine. Tocmai ăsta e motivul din spatele haosului care este mariajul nostru.

Privirea lui era aspră, aproape neiertătoare, însă ea nu simți că ar fi fost supărat pe ea. Ci mai degrabă încerca să accepte ceva.

Dintr-odată, se afla deasupra ei.

– Nu, Claire, nu am de gând s-o etalez.

Aplecându-se, îl ridică pe Cooper cu delicatețea cu care ar ține un copil.

Apoi ieși din cameră, iar Claire se abținu să nu îl cheme înapoi.

După ce îl așeză pe Cooper pe scaunul lui preferat, Westcliffe începu să se dezbrace, făcu o pauză și zâmbi. Soția lui, care se temuse de noaptea nunții, îl urmărise dezbrăcându-se. Își aminti de prima noapte la Lyons Place și de senzația că era urmărit. Un mic voaior. Poate ar fi trebuit să se ofere să se dezbrace mai aproape.

Auzi ușa de la camera ei închizându-se. S-ar fi cuvenit să o însoțească pe scări. Chiar dacă ea nega, era ametită. Altfel nu ar fi fost atât de sinceră. Sau poate că ar fi fost. Avea dreptate. Nu o cunoștea. Tot ce știa despre ea aflase de la alții.

Știuse că ea era cea cu care urma să se căsătorească și se gândise că avea să fie încântată de el, așa cum erau celelalte femei. Dumnezeule, fusese un nemernic arogant în tinerețe, când crezuse că nu trebuia să-i facă deloc curte! Spera ca următorul bărbat din viața ei să aibă mai multă grijă de ea.

Se dezbrăcă și intră în camera de baie. Folosind apa lăsată în lavoar, se spălă bine. Când termină, se întoarse în dormitor și se băgă în pat. Avea de gând să stingă lampa când văzu șevaletul acoperit cu un cearșaf, așezat astfel încât să fie cu fața spre pat. „Să nu te uiți", îi ordonase Leo.

– Atunci n-ar fi trebuit să-l lași aici, tontule, mormăi Westcliffe în timp ce se dădu jos din pat și trase cearșaful.

Ce văzu îl șocă. Artistul doar îl schițase, însă era priceput. Claire se uita la Westcliffe cu o expresie de mirare delicată, în timp ce el o privea încruntat.

Era o expresie formidabilă. Sigur nu avea să arate înfiorător!

Se rezemă de perne și continuă să studieze portretul. De ce alesese Leo să imortalizeze acel moment? Se uitaseră la el în cea mai mare parte a timpului. Îi așezase în așa fel încât lumina să le evidențieze cele mai frumoase trăsături. De ce făcuse asta? Westcliffe avea să facă riduri dacă trebuia să afișeze aceeași expresie de fiecare dată când poza.

Privirea lui se opri asupra lui Claire. Părea tânără, precaută și totuși sfidătoare. Nu era tensionată ca Anne. Avea o anumită vulnerabilitate. Se uitase vreodată cu adevărat la ea? O studiase? Ajunsese să o cunoască?

Westcliffe încă se gândea la creația artistului, când auzi un hârșâit. Ce naiba era?

În ciuda vinului care îi dăduse o stare de somnolență, Claire nu putea dormi. Sătulă să se tot întoarcă de pe o parte pe alta și să se uite în tavan, se hotărî să decidă în ce cameră avea să stea Beth când urma să sosească.

Alese una din colț, în partea opusă dormitorului ei. Astfel, Beth avea să se bucure de luxul de a avea două ferestre duble, iar în zilele însorite, de soare abundent. Voia ca șederea surorii ei, precum și camera să fie cât mai luminoase și mai vesele posibil și se îndoia că soțul ei avea să joace un rol în asta.

După ce hotărî ce cameră i s-ar potrivi cel mai bine lui Beth – și hotărî să fie cât mai departe de Westcliffe –, următoarea sarcină a lui Claire fu să rearanjeze mobila. Deși știa că orice femeie întreagă la minte ar fi așteptat până dimineață, când servitorii o puteau ajuta, faptul că se afla în casa lui Westcliffe o înnebunea, așa că începu să împingă un scaun de lângă șemineu către fereastră. Avea să fie mult mai plăcut să stea la soare în timpul verii. Respira greoi când, în sfârșit, ajunse cu scaunul în acel loc. Dându-și după ureche firele rebele de păr care ieșiseră din împletitură, se îndreptă din nou către șemineu și începu să împingă următorul scaun.

– Ce naiba faci?

Se ridică atât de brusc, că aproape îi trosni spatele. Și își dădu seama că respirația ei nu fusese deloc greoaie, pentru că dintr-odată îi era aproape imposibil să tragă aer în piept. Soțul ei stătea în ușă, purtând doar pantalonii și o cămașă. Slavă Domnului că își închisese

pantalonii! Însă nu făcuse acelaşi lucru cu cămaşa, care îi dezvăluia o parte din piept, cu o linie de păr creţ închis la culoare. Evident, nu observase atâtea detalii când îl urmărise de la fereastră în acea noapte de demult. Sau poate că îi crescuse părul de curând. Însă îi dădea o alură neliniştitor de masculină. Era desculţ. De ce picioarele lui nu păreau atât de mari când purta ghete? Chiar şi de la distanţă, Claire putea vedea că avea părul ud la vârfuri, fiind mai ondulat decât de obicei. Trebuia să arate ca un băiat, însă totul la el era masculin.

– Eu... îşi drese vocea. Pregăteam camera pentru Beth.

Sprâncenele lui întunecate se uniră.

– Oare soseşte la primele ore ale dimineţii?

– Nu, vine peste câteva zile. Dar n-am putut să dorm şi m-am gândit că aş putea...

Ea rămase fără glas.

– Ai făcut o obsesie şi îmi tot muţi mobila din casă?

Aşadar, observase salonul, dar nu spusese nimic. Claire se întrebă de ce nu comentase.

– Cu greu m-am obişnuit cu mobila aranjată la întâmplare, zise ea.

– La întâmplare?

– Zona de şedere din faţa şemineului este aglomerată de scaune. De ce ar primi cineva atâtea persoane în dormitor?

El ridică o sprânceană.

– O lady nu ar face asta, continuă ea, presupunând că el fusese în dormitoarele multor femei. Aşa că am decis să aranjez două zone de şedere.

– Iar asta nu putea aştepta până dimineaţă?

– Nu puteam să dorm.

– Atunci citeşte o carte. E o activitate mai tăcută.

– Îmi pare rău, te-am trezit?

În loc să-i răspundă, aşa cum făcea de obicei, el se îndreptă spre ea. Claire îi întoarse brusc spatele, îşi blestemă laşitatea, şi păşi înainte. Preţ de o clipă, modul în care el îşi mişcă gura o făcu să creadă că schiţase un zâmbet. El se aplecă şi ridică un scaun.

– Unde vrei să-l aşez?

– Oh... la fereastră.

Se holbă la felul în care i se încordară muşchii, la modul în care se întindea cămaşa pe el şi se întrebă ce ar simţi dacă şi-ar trece mâinile

peste spatele lui. Probabil ar fi ca și cum ar atinge marmura caldă. Mătăsoasă și netedă.

Când el puse scaunul jos, ea se grăbi și îl așeză în unghi drept față de celălalt – cu ajutorul lui Westcliffe. Când se apropie de el, primul lucru pe care îl observă fu că nu mai avea mirosul slab de liliac de mai devreme. În schimb, mirosul lui era întunecat și masculin, exact ca el.

Spre surprinderea ei, el continuă să o ajute – cără două mese, apoi aranjă mobila rămasă lângă șemineu. Când terminară, ea studie camera din ușă.

– Oh, acum arată mult mai bine!

Se duse apoi la capătul patului și se uită mai întâi într-o parte a camerei, apoi în cealaltă. Zâmbind satisfăcută, spuse:

– Beth o să fie fericită aici!

– Dacă va fi fericită, nu va mai dori să plece, spune Westcliffe, stând într-o parte a ferestrei cu brațele încrucișate.

– Sunt sigură că o să fie la fel de nerăbdătoare ca și mine să plece.

Maxilarul lui se încleștă, iar ea își dori să poată lua cuvintele înapoi, însă, după primirea pe care i-o făcuse și condițiile pe care i le pusese, nu credea că el s-ar bucura ca ea să fie acolo.

Încercă să nu tremure în timp ce el o privea. Ce căuta când se uita la ea așa?

Westcliffe înaintă și simți când lovi patul cu călcâiele. El îi dădu firele de păr rebele după ureche.

– Când nu ai părul împletit, e mult mai lung.

– Da.

– E destul de lung ca să ajungă până în talie?

Claire respira greu când el era atât de aproape, însă reuși să spună:

– Mai lung.

– Până la șolduri.

Ea încuviință.

Privirea lui alunecă pe șoldurile lui Claire, apoi se ridică spre gura ei.

– Primul tău sărut. De ce nu mi-ai cerut mie să ți-l dau? Eu eram cel cu care urma să te căsătorești și știai asta foarte bine.

În timp ce expresia lui încă era aspră și fermă, ea nu simți nici o urmă de furie, ci doar o curiozitate întunecată. Cum de nu îi înțelegea motivele? Cum i le putea explica?

– Aveam 10 ani, eram un copil, spuse delicat. Tu erai deja bărbat. Te-am văzut vorbind cu tata, cu Lynnford și cu alți adulți. Păreai să te simți confortabil cu ei, ca printre egali. Deși cei opt ani care ne despart nu par o diferență atât de mare acum, când aveam 10 ani nu credeam că o să te prind vreodată din urmă. Ai fi vrut să mă săruți când aveai 18 ani?

Vedea că el se gândea la ce îi spusese, înțelegând că diferența de ani îi separase în tinerețe. Cu fiecare an care trecea, diferența se micșorase, până când, în sfârșit, el nu păruse mult mai mare.

După care, cu un curaj de care nu se crezuse capabilă, Claire îi spuse:

– Îmi doresc foarte mult să simt cum este sărutul tău.

Păru invitația pe care Westcliffe o aștepta. Înainte să poată reacționa, el o trase aproape și începu asaltul lent și seducător al gurii ei. Nu era agresiv, dar era insistent, iar limba lui îi atâță buzele să se despartă. Avea un gust aparte, mai întunecat decât vinul pe care îl băuse mai devreme. Corpul ei tresări, explodând de plăcere, ca și cum mici bule de șampanie trecură prin ea, jucându-se pe terminațiile ei nervoase. Se prinse de Westcliffe, pentru că altfel ar fi căzut pe podea, într-un iaz de mătase. El îi lua toată puterea, însă în același timp îi dădea energie. Era cel mai frumos lucru pe care îl trăise vreodată.

Westcliffe mârâi aspru, după care mâna lui îi prinse obrazul și îi înclină ușor capul într-o parte, schimbând unghiul sărutului pentru ca limba lui să poată pătrunde mai adânc. Când auzi un geamăt reținut, Claire își dădu seama că ea îl scosese. Voia să se urce pe trupul lui, să-și înfășoare picioarele în jurul lui. Simți cum presiunea i se strângea între coapse și voia să se lipească de el. Ce se întâmpla cu ea? De unde veneau toate acele gânduri și sentimente depravate?

Westcliffe își plimbă mâinile pe ea, ca și cum ar fi vrut să memoreze fiecare denivelare și curbă, iar cu fiecare atingere, corpul ei se umplea de dorință. Fierbințeala crescu, dorința înflori. Nu se așteptase la această dorință arzătoare. Era mult mai intensă decât orice experimentase până atunci, iar un gând întunecat îi trecu prin minte:

că și-ar fi dorit să trăiască asta în noaptea nunții. Pentru că nu avea cum să nege dorința puternică de a duce acea călătorie la destinație.

El îi puse ambele mâini pe fund și o apropie strâns de el, abdomenul ei lipindu-se de muchia tare a dorinței lui. Crezuse că o să se sperie. În schimb, voia să îl exploreze cu aceeași ardoare. El știa cum să stârnească pasiune, iar toate lucrurile de care ea se temuse dispărură în fața senzațiilor copleșitoare. Westcliffe era ca o furtună, puternic și hotărât, transformând totul în drumul lui, potolind setea și făcând frunzele să danseze.

Nu mai avea nici o speranță. Orice și-ar fi dorit el de la ea, mângâierea pătrunzătoare a limbii și atingerea excitantă a degetelor o făcură să-și dorească mai mult. Voia ca acele senzații să se materializeze. Voia să continue.

Cu o duritate la care nu se aștepta, el opri sărutul. Respirând greoi, cu fața roșie, cu transpirație strânsă pe sprâncene și cu ochii arzându-i de o pasiune terifiantă, Westcliffe spuse printre dinții încleștați:

– Ce ai trăit înainte a fost sărutul unui băiat. Așa este sărutul unui bărbat.

În timp ce ea încerca să-și recapete respirația și se lăsă pe marginea patului, el se îndreptă spre ușă.

– Unde te duci? întrebă ea, vocea fiindu-i la fel de lipsită de forță ca și corpul.

El se opri și îi aruncă o privire peste umăr. Focul din priviri se stinsese, iar acum numai un dispreț rece se vedea în trăsături.

– Asta nu schimbă nimic între noi.

Apoi dispăru, iar ea se întrebă cum putea să fie atât de neafectat, când pentru ea sărutul schimbase totul.

Doamne! Stând în apă în camera de baie, Westcliffe își turnă apa rămasă pe cap. Își spuse că motivul era că plecase de la Anne fără să-i fie satisfăcute nevoile. Era plin de dorință, gata să se aprindă la cea mai mică flacără. Însă, dacă ar fi fost să fie sincer, era mult de atât. Claire avea un gust arzător, vinul de pe limba ei fiind mai amețitor decât orice băuse el vreodată dintr-un pahar. Reacția ei fusese fulgerătoare, pasională și încinsă. Nu fusese timidă sau reținută.

Îl tulbură gândul că ea îi dăduse primul sărut sincer din viața lui.

Nu era posibil. Trăise peste 12 ani în care gustase diverse guri ale femeilor, însă nu-și putea aminti nici măcar una care să fi fost mai atrăgătoare, care să-l fi făcut să vrea să scoată cât mai multă plăcere din ea. Niciodată nu-și dorise doar să tot sărute o femeie. Voia să stea jos, să o țină în brațe și să o sărute. Voia să o întindă, iar gura lui să continue să se joace cu a ei.

Sărutul era un preludiu, dar sărutul ei aducea la fel de multă satisfacție ca orice ar fi putut urma.

Luând un prosop, se șterse pe cap în timp ce intră în dormitor, trântind ușa camerei de baie. Se dezbrăcă de hainele ude, bău ceva și se băgă în pat. Cu mâinile sub cap, se uită la tavan.

Încet, bucată cu bucată, privirea lui urmă un drum nedorit, până când ajunse din nou la schiță. Leo surprinsese perfect forma ispititoare a gurii lui Claire. Chiar și așa, în nuanțe de gri-închis, reușea să-l ademenească.

Era foarte posibil să o ia razna înainte ca acel sezon să se termine.

Capitolul 8

Westcliffe îi lăsă vorbă lui Willoughby să fie anunțat când trăsura ducesei avea să ajungă în fața casei. Prin urmare, era aproape de ușa din față când Leo intră pe ea.

– Milord...

Westcliffe opri salutul apucându-l de ceafă și trăgându-l în salon. Bărbatul era cu numai câțiva centimetri mai scund, însă, din cauza a ceea ce simțea Westcliffe în acel moment, nici măcar un bărbat mai înalt nu l-ar fi oprit.

Era într-o stare foarte proastă. Se culcase având o nevoie. Nu dorise decât să-și plimbe buzele peste ale lui Claire, să îi arate cum este sărutul lui, însă intențiile lui se schimbaseră. Era prea târziu ca să meargă la Anne sau la altă femeie. Cum încă avea frustrări legate de ceea ce se întâmplase cu Claire, trebuia să se descarce undeva. Din păcate pentru Leo, el fusese nefericitul care îi ieșise în cale. Westcliffe îl împinse pe tânăr în cameră și închise ușa în spatele lor, după care se îndreptă spre el.

Faptul că Leo își aranjase costumul în timp ce se ținea pe picioare era în favoarea lui, însă asta nu îl temperă pe Westcliffe.

– Ce naiba încerci să arăți în acel portret? întrebă Westcliffe.

Leo zâmbi vag și se așeză pe cel mai apropiat scaun.

– Ți-am spus să nu te uiți.

– Știai foarte bine că o să mă uit.

Leo ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat ce gândea sau ce simțea Westcliffe.

– Încruntătura aia nu mă flatează.

– Atunci îți sugerez să nu te încrunți.

Înainte să îi dea un pumn în față tânărului, Westcliffe se îndepărtă de el, după care se întoarse din nou.

– De ce acel moment? De ce ai ales să schițezi acel moment?

– Pentru că era singurul care dezvăluia puțină emoție. Îmi pasă prea puțin de exteriorul celor pe care îi pictez. Încerc să dezvălui sufletul.

Westcliffe îl apucă pe Leo de cap.

– Nu o să-ți placă deloc ce o să găsești în sufletul meu, așa că nu mai săpa. O să ne pictezi așa cum pozăm sau nu o să ne mai pictezi deloc!

Leo zâmbi șiret.

– Interesant. Ieri nu voiai să pictez deloc. Acum îmi dai de ales. Poate că îți place scuza de a fi atât de aproape de soția ta.

Bărbatul acela chiar nu își dădea seama când era amenințat? Și nu voia să fie aproape de soția lui. Nu o dorea. Nu o voia. Se dădu în spate.

– Nu știi nimic.

– Cum spui, milord. Sunt un simplu pictor ignorant.

Ușa se deschise, iar Westcliffe se îndepărtă și mai mult de el.

– Aici erai, Leo, spuse Claire.

Privirea ei se îndreptă spre Westcliffe. Soțul ei ar fi putut jura că tânăra se înroși în obraji înainte să se întoarcă din nou spre Leo.

– O să avem altă ședință?

– Așa cred, răspunse Leo, ridicându-se de pe scaun.

Westcliffe îl privi cum se apropie de Claire și îi sărută mâna. Știa că nu avea de ce să fie gelos, și totuși era. Avea să scape de ea la sfârșitul sezonului. De ce i-ar păsa cine o atingea, cine o săruta? Însă, pentru moment, încă era soția lui.

– Continuă când ești gata, milord, spuse Leo și o însoți pe Claire când ieși din cameră.

Îi urmă pe scări, privirea lui fiind la același nivel cu șoldurile lui Claire, care se mișcau provocator, pe care le atinsese cu o noapte în urmă și pe care le lipise de el. Unde îi fusese mintea? Se simțise frustrat în urma vizitei la Anne, deoarece sosirea soției lui îi distrăsese atenția și îl făcuse să nu o mai dorească pe Anne. Apoi soția lui îl ademenise cu cererea inocentă a unui sărut.

Purta aceeași rochie ca în ziua precedentă, în timp ce el nu se deranjase să își pună aceeași jachetă, aceeași vestă și aceeași lavalieră. Crezuse că Leo avea să fugă. Dar trebuia să știe că mama lui

nu suporta fraierii. Faptul că Leo era partenerul ei de ceva timp însemna că bărbatul nu era prost.

Dar asta nu însemna că, în această situație, nu era marioneta mamei lui.

Claire își dădu seama că Westcliffe era tensionat în timp ce stătea în spatele ei, cu mâna greoaie pe umărul ei, degetul lui mare atingându-i ceafa. Se întrebă dacă era conștient de mângâierea aceea constantă. Leo trecuse deja la culorile pe bază din ulei. Se întrebă câte după-amiezi avea să fie obligată să îndure acel amestec de rai și iad. Era ciudat să fie interesată de soțul ei, să vrea să afle mai multe despre el. Mai ales că se purta ca și cum intimitatea conversației și sărutul nu avuseseră loc, iar ea numai la asta se putea gândi.

Dintr-odată, îi simți mângâierea pe obraji când îi prinse firele rebele de păr ce reușiseră să iasă din agrafe.

– Niciodată nu vor să stea prinse, spuse ea, dorindu-și să nu fi părut că își ținea respirația.

– Se spune că părul unei femei nu stă prins când există o latură sălbatică în ea, șopti Leo.

Claire crezu că vorbise destul de încet, ca să o poată auzi numai Westcliffe.

– Nu sunt sălbatică. Sunt incredibil de plictisitoare.

Degetul lui Westcliffe se opri, iar ea vru să-l privească, să vadă dacă era de acord.

– Nu mi-ai răspuns la întrebarea de ieri, spuse el în schimb.

La care întrebare se referea?

– Cea despre intențiile mele legate de mama ta? întrebă Leo foarte calm.

Ea își dădu seama cui îi era adresată întrebarea.

– Am de gând să mă căsătoresc cu ea, milord.

– Vei avea parte doar de suferință. A iubit cu adevărat un singur bărbat.

Claire se uită în sus la Westcliffe, doar ca să vadă că el o fixa o privirea. Inima îi bătea tare și se întrebă dacă o privise în tot acel timp. La ce se gândea când îi atingea părul, când degetele i se plimbau pe piele?

– Te referi la contele de Lynnford? întrebă Leo.

Pentru că se uita la Westcliffe, văzu surprinderea în ochii lui înainte să o ascundă în spatele măștii arogante și se întrebă cât din el ascundea de restul lumii. Nu se așteptase să o ajute la mutatul mobilei. Chiar îi făcuse plăcere să stea cu el în bibliotecă noaptea trecută. Îi savurase sărutul.

– De ce spui că e vorba de Lynnford? întrebă Westcliffe, cu o voce monotonă, care nu dădea nimic de înțeles.

– Exact înainte să te căsătorești, mama ta mi-a cerut să-ți fac portretul. Sunt cu ea de trei ani. Cum Lynnford a fost numit tutorele celor trei băieți ai ei, iar Ainsley tocmai ajunsese la vârsta majoratului, am avut ocazia să îi văd pe Tessa și pe Lynnford împreună. Te încrunți din nou, milord.

Claire îl urmări pe Westcliffe cum își relaxă mușchii faciali. Știa că trebuia să fie atentă la artist, dar era mult mai fascinant să-și observe soțul.

– De ce ai sta cu o femeie pentru care o să fii mereu pe locul doi? întrebă Westcliffe.

– Nu voi fi niciodată pe locul doi, milord. Fiii ei sunt înaintea mea. Dar, vezi tu, ce contează pentru mine este că în inima mea ea va fi mereu prima. Nu-mi pot imagina o viață mai fericită decât cea în care țin aproape ce iubesc cel mai mult.

– În cazul acesta, îți doresc fericire, pictore! Dar bănuiesc că nu o s-o găsești cu mama mea.

Claire simți tensiunea dintre cei doi bărbați. Vru s-o facă să dispară.

– Westcliffe, m-am uitat peste invitațiile pe care mi le-ai dat. Era vreuna pe care voiai să o accepți în mod deosebit?

Privirea lui se odihni asupra ei.

– Care îți convine ție.

– Nu îi cunosc pe oamenii aceia. Nu am avut niciodată un sezon al meu. Chiar și la nunta noastră am mers printre străini. Nu reușesc să-mi dau seama la ce baluri ar fi bine să merg.

Westcliffe păru să se gândească bine înainte să răspundă.

– Ducele și ducesa de Greystone. Cred că balul lor e săptămâna următoare. Cu siguranță, o să participe multă lume.

Claire îi oferi un zâmbet timid.

– Atunci o să începem de acolo.

El se încruntă.

– Nu ai mai fost la nici un bal?

– Nu. Când să merg? Eram căsătorită înainte de primul meu sezon.

Începu să o mângâie din nou pe ceafă, iar ochii ei se pierdură în senzația minunată.

– Uneori, uit cât de tânără erai când ne-am căsătorit. Așadar, acesta va fi și primul tău sezon. Bănuiesc că dansezi.

– Da. Tata a angajat un profesor. Nu sunt sigură de ce. Probabil ca să mă pregătească să îmi ocup locul... lângă tine.

Nu voia să îndrepte conversația în acea direcție. Sunt recunoscătoare. Tu dansezi?

– Ocazional.

Nu putu să nu observe că privirea lui continua să alunece către buzele ei, care fură cuprinse de un fior de speranță, ca și cum el își aplecase capul din nou ca să-i acapareze gura. Nu se putu abține să nu și le aline cu limba și văzu pasiunea înăbușită din ochii lui când făcu acel gest. Era nevoie de atât de puțin ca să-l excite? Doar că ea își dorea mai mult: dragoste, respect, încredere. Își dorea ca el să o vrea din nou ca soție, însă nu știa cum să facă asta.

Dar cel puțin vorbeau. Târziu în noapte. Iar el o sărutase. Dacă ar fi considerat-o respingătoare, nu ar fi pierdut timpul cu ea.

– Am primit un mesaj de la Beth de dimineață, spuse ea. O să vină mâine.

– O să fiu disponibil doar după-amiază. Am o întâlnire cu investitorii.

– În ce ai investit?

Claire îi observă ezitarea și își dădu seama că nu era obișnuit să împărtășească prea multe. Se temea oare că avea să-l rănească din nou? Îi era frică de altă trădare? Probabil se simțea tare singur dacă își cântărea mereu vorbele și își apăra în mod constant inima. Oare Claire era singura vinovată? Sau era mai mult? Exista un motiv dincolo de diferența de vârstă care îl făcuse să pară mereu izolat de familia lui? Venise la Lyons Place de Crăciun. De ce nu se dusese la conacul Grantwood?

– Căi ferate, spuse el în cele din urmă, iar ea aproape că uitase întrebarea. Și transport.

– Nu am mers niciodată cu trenul. Tu ai mers?

– Da, e extraordinar.

– Unde ai fost?

– La mare. În Brighton.

– Ești un bărbat atât de umblat! Poate că o să mă plimb și eu într-o zi.

Westcliffe încuviință aproape imperceptibil, de parcă nu ar fi crezut că putea face asta cu adevărat. Avea atât de puțină încredere în ea! Poate ea și Beth aveau să meargă săptămâna următoare doar ca să-i arate că devenise mai curajoasă. Își dorea atenția lui. Ce lucru prostesc!

– O să fii disponibil pentru cină mâine? Asta ar face-o pe Beth să se simtă bine-venită.

– O să încerc să ajung.

– Minunat! O să rog bucătarul să-ți pregătească toate mâncărurile preferate.

Dintr-odată, Westcliffe își îndreptă atenția către Leo. Claire făcu la fel și văzu că tânărul artist stătea rezemat de pat.

– Dacă ai terminat pe ziua de azi, puteai să ne spui, zise Westcliffe.

– Nu am vrut să vă întrerup.

– Te bagi unde nu-ți fierbe oala, pictore! Nu e locul tău aici.

– Știu care e locul meu, milord. E alături de mama ta.

– Nu se va căsători cu tine, oricât de mult ți-ai dori asta.

– Atunci o să fiu mulțumit cu orice îmi oferă.

Claire simți din nou tensiunea dintre cei doi bărbați. Se ridică.

– Leo, putem amâna sesiunile până când trece sezonul? Am atât de multe de făcut și trebuie să o ajut pe Beth să se pregătească!

Leo făcu o plecăciune.

– Sigur, milady. O să iau canevasul cu mine și o să lucrez la ce pot. Anunțați-mă când sunteți gata să pozați din nou!

– Având în vedere că nu mai este nevoie de mine, am treburi de care trebuie să mă ocup, spuse Westcliffe scurt, după care ieși din cameră.

Claire știa că și ea trebuia să plece. Nu se cuvenea să fie singură în dormitor cu alt bărbat. Aproape că râse la acest gând absurd. Trebuia să-și dea seama de asta în noaptea nunții.

Însă ușa era deschisă. Iar Leo nu avea nici un fel de interes față de ea, doar ca subiect al artei sale.

– Poate că o să-i faci un portret lui Beth, spuse ea pentru a umple tăcerea.

Leo se opri din ce făcea și îi zâmbi.

– Aș fi încântat.

După care se uită spre ușă.

– Ce s-a întâmplat între tine și lord după ce eu și ducesa am plecat noaptea trecută și înainte să ajung în această după-amiază?

– Ce vrei să spui?

– Observ subtilitățile dintre oameni. Ieri, părea că vrea să-ți rupă gâtul. Azi, era disperat să-și lipească buzele de el.

Claire simți un fior de rușine, dar și o scânteie incitantă. Oare pentru el sărutul însemnase mai mult decât o simplă demonstrație? Își mângâie locul de pe ceafă unde o tot atinsese.

– Sunt sigură că te înșeli.

Expresia lui era blândă, încurajatoare, iar ea înțelese de ce ducesa îl dorea în viața ei.

– Sezonul acesta e o ocazie pentru sora ta să-și găsească un soț. Poate că va fi la fel și pentru tine.

Tessa se întinse lângă Leo. Avusese mulți amanți în viața ei, însă pentru ea nici unul nu însemnase mai mult decât el. Știa ce voia Leo de la ea, însă nu îi putea oferi acel lucru. Avea 45 de ani, el avea 30. Primul ei soț fusese cu 20 de ani mai mare decât ea, însă nimeni nu considerase acest lucru scandalos. Însă, când o femeie era mai în vârstă decât bărbatul, societatea o dezaproba. Deși în public lăsa impresia că nu îi pasă de părerea nimănui, se temea că acest lucru putea afecta sentimentele pe care i le purta Leo.

– Cum stăteau lucrurile între fiul meu și soția lui azi? întrebă ea, plimbându-și degetul pe pieptul lui în timp ce el o mângâia pe braț.

– Cred că s-a întâmplat ceva între ei.

– Bineînțeles că s-a întâmplat. Ea l-a trădat...

– Nu, vreau să spun noaptea trecută. Am simțit o tensiune senzuală în aer, pe care el a încercat s-o ignore certându-se cu mine.

– Crezi că a iertat-o?

– Nu, dar e posibil să o facă.

Ea oftă.

– Nu o să-l ierte pe Stephen până când nu o iartă pe ea.

– Despre asta e vorba, Tessa? Încerci să-ți împaci fiii?

– Mi se rupe sufletul că sunt certați. Sunt frați. Au același sânge.

– Doar al mamei.

Ea se încordă, plămânii ei refuzând să tragă aer. Ridicându-se puțin, îl privi fix.

– De ce ai spune așa ceva?

Leo își plimbă degetele prin părul ei.

– Știu că tatăl lui Stephen nu a fost contele de Westcliffe. Băieții tăi știu asta?

Înfășurându-se în cearșaf, se îndepărtă de el, de parcă acel gest ar fi îndepărtat adevărul.

– Nu știu ce vrei să spui.

Adunând pernele în spatele lui, el se ridică.

– Sunt artist. Observ cele mai mici detalii. L-am pictat pe Lynnford. L-am pictat și pe Stephen. Credeai că n-o să observ asemănările? Lynnford știe?

Lacrimi îi ardeau în ochi.

– Nu poți să-i spui. Vocea ei era aspră. Nu o să mă ierte niciodată.

– Tessa, nu ți-aș trăda niciodată încrederea!

Ea clătină din cap.

– Nu mi-a venit să cred când Ainsley l-a numit pe Lynnford tutore al băieților dacă ar fi murit. M-am îndrăgostit de Lynnford când eram căsătorită cu Westcliffe. Am avut o aventură scurtă. Lui Westcliffe nu i-a păsat. Deja îi dădusem un moștenitor, iar el avea propria lui concubină. Am aflat că sunt însărcinată tocmai când Lynnford mi-a spus că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine. Se căsătorea și nu voia să-și trădeze soția. Mereu a crezut că Stephen era al lui Westcliffe. Nu i-am spus niciodată adevărul. Râse încordat. Tatăl și fiul întotdeauna au fost la cuțite. Asta pentru că seamănă atât de mult, însă nu au văzut niciodată acest lucru. Dumnezeule! Își ascunse fața în mâini. Am ținut acest secret atât de mult timp!

Leo îi puse mâna pe picior.

– Spune-mi, o îndemnă el.

Dorea atât de mult să scape de povară, să spună cuiva, iar el îi era atât de drag.

– Mereu l-am iubit pe Lynnford. Și l-am iubit pe Stephen mai mult tocmai pentru că e fiul lui. Iar ceilalți fii ai mei au suferit din cauza asta. Mai ales Morgan. Oricât de mult aș fi încercat, nu m-am simțit niciodată apropiată de el. E atât de distant, exact ca tatăl lui. Stephen era o bucurie, întotdeauna voia să se cuibărească lângă mine.

Leo o îmbrățișă.

– Erai un copil când l-ai avut pe Morgan.

– Asta nu e o scuză. Morgan a plătit scump. Nu măcar nu știu dacă e capabil de dragoste.

– Este, doar că e precaut.

Își lăsa capul pe spate și se uită la el printre lacrimi.

– Claire crezi că l-ar putea iubi?

– Tot ce e posibil.

– Nu vreau să fie nefericit. Am fost fericită doar de două ori în viața mea. Când Lynnford era amantul meu și acum, alături de tine.

– Căsătorește-te cu mine!

Inima ei aproape că se sfărâmă la auzul cerinței lui șoptite. Îl mângâie pe obraz.

– Nu, nu sunt pentru tine, dragul meu.

– O să-ți demonstrez că greșești.

În timp ce o trase sub el, Tessa spera să reușească acest lucru. Bănuia însă că inima ei nu avea să o asculte.

Capitolul 9

Trăsura traversă iute străzile Londrei. Întâlnirea durase mai mult decât anticipase Westcliffe. Îi spusese birjarului să nu piardă timpul doar pentru că voia să se asigure că cumnata lui prin căsătorie avea să se simtă bine-venită. Nu avea de-a face cu faptul că soția lui părea să-l vrea acolo. Nu îi păsa câtuși de puțin ce voia ea. Însă era hotărât să fie o gazdă bună.

De obicei, îi plăceau întâlnirile cu alți investitori. Cea din ziua aceea însă i se păru plictisitoare. Abia aștepta să plece. Era ciudat să își organizeze timpul în funcție de altcineva. Se oprise o dată după întâlnire: să cumpere brățara care se asorta cu colierul pe care i-l dăduse lui Anne la începutul săptămânii. Nu o mai văzuse de atunci.

Cu o noapte în urmă, luase cina cu Claire, după care se retrăsese să citească în bibliotecă. Începuse să plouă exact înainte de lăsarea serii, și puține lucruri păreau mai agreabile decât să se piardă într-o carte în timp ce ploaia se lovea de ferestre. Așa că asta făcu, deși auzi aproape tot timpul mobila care era mutată în camerele de deasupra. Oare de ce voia Claire să rearanjeze mereu lucrurile?

Și de ce îl amuza în loc să-l enerveze?

În acea dimineață, când ieși din dormitor, mirosul florilor din hol aproape că îl năuci. Niciodată nu văzuse atâtea vaze pline cu flori de toate culorile împrăștiate prin casă, ca și cum soția lui ar fi vrut să aducă grădinile înăuntru. Bănuia că făcea asta ca să creeze un echilibru cu nuanțele pământii pe care le prefera el. Privind în urmă, poate că și el făcuse același lucru, numai că el încerca să aducă atmosfera din casa de la țară. Uneori, îi era dor de Lyons Place. Nu era îndeajuns să viziteze locul o dată sau de două ori pe an. Însă nu erau atât de multe femei acolo. Așa că alesese Londra și o lăsase pe Claire la moșie.

Din punct de vedere practic, aranjamentul îi convenea când parlamentul era în sesiune. Faptul că stătea în Londra îi permitea să se ocupe mai mult de investițiile făcute. Întâlnirea din acea dimineață implica o companie mică, doar cu câțiva investitori, linia lor de cale ferată fiind una dintre cele care ajungeau până la țară. Cu ani în urmă, companiile mici oferiseră mijloacele necesare pentru a se construi căi ferate prin țară, însă acum erau cumpărate de companiile mari. Primiseră o ofertă și nu știau dacă era bine să o accepte sau nu. Bănuia că aveau să discute, să se certe și să se gândească luni întregi. Însă, în cele din urmă, aveau să vândă, iar el urma să caute altceva în care să investească. Îi plăcea provocarea găsirii investiției perfecte.

Însă, la fel ca în cazul întâlnirilor cu femeile, ceva lipsea.

Se uită pe geam în timp ce trăsura lui opri în fața casei și aproape se înecă. Erau aliniate trei trăsuri, fiecare cu bagaje. Văzu cum servitorii se chinuiau să scoată un bagaj din prima trăsură. Sora lui Claire călătorea cu un grup de oameni? Era obișnuit cu pace și liniște în casa lui. Claire perturbase totul. Iar acum, se întâmpla asta.

Amintindu-și că era doar o situație temporară, se hotărî să grăbească găsirea soțului potrivit pentru Beth.

O văzu pe Claire stând într-o parte, cu brațul în jurul unei tinere pe care nu o recunoștea. Era, fără doar și poate, Beth. Nu o văzuse de ceva ani. Nu venise la nunta lor.

Trăsura lui se opri. Când coborî, observă că soția lui o trase protector pe sora ei mai aproape. Dumnezeule, credea că e un monstru? Își micșoră pașii, pentru a avea mai mult timp să se apropie și pentru a observa cea mai nouă sosire în casa lui. Semăna foarte bine cu Claire. Părul ei avea o nuanță ceva mai deschisă, însă, pe măsură ce se apropie, văzu că ochii ei erau la fel de albaștri. Avea nasul mic al lui Claire, dar buzele nu erau la fel de pline și generoase. Chiar și așa, era evident că erau surori, în timp ce el și frații lui abia dacă semănau unul cu celălalt.

– Milord, spuse Claire, îți amintești de sora mea, Lady Beth.

Cât de formal! Pentru că nu erau o familie. Nu erau intimi. Nu erau nici măcar prieteni.

– Desigur. Lady Beth, bine ai venit!

Se aplecă ușor, luă mâna tinerei și o sărută, ceea ce o făcu să chicotească.

– Milord, mulțumesc că mi-ai permis să stau în casa ta. Claire mi-a spus că nu trebuie să te deranjez deloc și îți promit că nu o voi face. O să fiu tăcută ca un șoricel.

– Nu am văzut niciodată un șoricel care să fie tăcut.

Ochii ei se măriră și chicoti din nou.

– Presupun că nu sunt, așa e?

– Tăcută ca o pernă, poate, spuse Claire, sărind în ajutorul surorii ei.

Westcliffe își dădu seama că ea își proteja sora. Nu știa de ce nu înțelesese asta mai devreme. Era motivul pentru care se afla acolo, să o salveze pe sora ei de Hester.

– Da, o pernă, repetă Beth cu mai multă exuberanță decât considera el că ar fi meritat comentariul. O imagine mult mai drăguță, într-adevăr, decât un șoricel.

– Sau un mormânt, zise el solemn, iar ea clipi fără să înțeleagă. Am auzit de expresia tăcut ca un mormânt, îi explică el.

– E destul de macabru.

– Atunci o pernă o să fie îndeajuns.

Zâmbi – era un zâmbet inocent, zâmbetul unui copil. Câți ani avea? Era mai mare decât fusese Claire în ziua când se căsătoriseră? Fusese atât de mică?

– Atunci o să fiu tăcută ca o pernă. Dar trebuie să-mi spui dacă te deranjez cât de puțin. Sunt atât de încântată să fiu aici, că abia pot să îmi țin în frâu bucuria!

Era cât pe ce să îi sugereze să încerce, când Claire spuse:

– Hai, draga mea, să îți ducem bagajele înăuntru.

– Toate astea sunt ale ei? întrebă Westcliffe.

– Sunt numai trei, spuse Beth. Și câteva bagaje mai mici. Am nevoie de garderoba potrivită pentru sezon.

– Evident, nu știu nimic despre ce are nevoie o lady pentru sezon.

– Nu-ți face griji, m-am ocupat de tot.

– Hai, Beth!

Claire o luă de braț pe sora ei, ca și cum cuvintele nu ar fi fost suficiente. Beth făcu doi pași și se întoarse atât de repede, încât Westcliffe fu surprins că nu ameți și nu leșinase.

– O să te vedem la cină, nu-i așa?

– Sigur că da.

– Minunat!

Nu avea nici un motiv să nu le urmeze, însă aşteptă până când ambele doamne intrară în casă. Dumnezeu să-l ajute! Consideră că ar fi fost un lucru bun dacă măcar era la fel de tăcută ca un şoricel.

– Nu-mi vine să cred că sunt aici! Ar fi trebuit să-mi vezi ochii în timpul călătoriei. Sunt sigură că erau rotunzi şi mari. Eram atât de mică când am vizitat Londra cu tata, că abia mi-o amintesc. Vreau să văd totul cât sunt aici!

Stăteau la masă: Westcliffe într-o parte, Claire în cealaltă, iar sora ei între ei. Era uimit că reuşise să mănânce ceva având în vedere cât de mult vorbea Beth. Nu era neapărat enervat, ci pur şi simplu uimit că tânăra putea vorbi atât de mult despre absolut nimic important. Obosea doar ascultând-o. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să încerce să poarte o conversaţie cu ea.

– Sper că o să am norocul să întâlnesc un peţitor potrivit. Presupun că nu ştii ce lorzi sunt disponibili.

Westcliffe tocmai lua o gură mare de vin când atenţia ei se răsfrânse asupra lui. Puse paharul jos şi scoase o listă din buzunarul jachetei.

– Ba da, chiar am făcut o listă.

Privirea lui o fixă pe Claire şi văzu o urmă de recunoştinţă în ochii ei. Se întrebă dacă şi ea şi-ar fi dorit o cină mai tăcută, la fel ca el.

– E absolut minunat! Claire, uite! Beth puse bucata de hârtie pe masă, între ea şi sora ei. Sunt atâţia! Cu siguranţă voi găsi unul care mi se potriveşte. Lacrimi îi străluciră în ochi când se uită la el. Nu îţi pot mulţumi îndeajuns.

Westcliffe nu fu prea mişcat de aprecierea ei.

– Îi consideri pe toţi aceşti bărbaţi atrăgători?

El încercă să nu se încrunte.

– Nu sunt atent la înfăţişarea lor.

– Claire, tu îi ştii? o întrebă.

– Mă tem că nu, aşa că vom descoperi împreună dacă sunt bărbaţi cu caracter.

– Prefer să fie bărbaţi cu avere. Westcliffe, le ştii situaţiile financiare?

– Nu.

– Beth, ai o zestre frumoasă, spuse Claire. Nu ai de ce să-ți faci griji pentru finanțele lor.

– Bineînțeles că trebuie să fac asta. Nu vreau un bărbat care să mă ia de soție pentru banii mei. Dacă are avere, atunci voi ști sigur că se căsătorește pentru că mă vrea pe mine.

– Beth, chiar dacă e bogat sau sărac, tot o să te vrea.

– Tata nu îți împărtășește părerea.

– Nu exagera! Altfel nu ți-ar fi oferit un sezon.

Surorile mâncară în liniște 15 secunde. Westcliffe știa pentru că le numărase. Făcuse un pariu cu el însuși că nu avea să treacă nici măcar un minut de tăcere înainte să se termine cina.

Apoi Beth anunță:

– Nu mă pot gândi la nimic mai rău decât să fiu căsătorită cu Lord Hester.

– Este destul de înstărit, din câte îmi amintesc, spuse Westcliffe. Și cred că are numai 40 de ani.

Beth îl privi.

– Viața mea ar fi distrusă.

Câtă dramă! Poate că ar fi trebuit să stea la un hotel pe perioada sezonului.

– Observ că Ainsley nu e trecut pe listă, spuse Claire, citindu-se amuzamentul în ochii ei.

Îl tachina? Sau simțea că îl enerva banalitatea situației? E adevărat, Hester nu era neapărat fermecător, însă nu era nici un căpcăun.

– Pot băga mâna în foc pentru dorința lui de a nu se căsători, îi spuse Westcliffe.

– Ce păcat, rosti Beth. Ce distractiv ar fi fost dacă am fi făcut toți parte din aceeași familie!

– Abia îmi pot imagina așa ceva.

Auzi o tuse ce încerca să acopere un râset ce venea din partea cealaltă a mesei. Se uită la soția lui. Claire era foarte amuzată, iar el își dori ca ea să dea frâu liber râsetului.

– Beth, draga mea, interveni Claire, cred că ar trebui să îți temperezi entuziasmul, ca să nu îi pui pe tineri pe fugă.

– O să fiu foarte cumpătată în public. Dar acum suntem în familie. Cu siguranță putem fi mai relaxați.

– Atât timp cât nu îi deranjezi digestia lui Westcliffe. Nu cred că e obișnuit cu nestatornicia tinerelor.

– Aș spune că este, dacă e să cred zvonurile pe care le-am auzit de la verișoara noastră!

Westcliffe o privi pe Claire, care era concentrată asupra mâncării care îi mai rămăsese în farfurie, în timp ce obrajii i se înroșiseră.

– Te asigur, Beth, spuse el încet, dar ferm, nu există nici o urmă de adevăr în zvonurile despre mine și tinere.

Femei mature, cu siguranță. Tinere? Nu, nu de ceva timp.

Beth luă hârtia pe care i-o dăduse mai devreme, o împături și o puse sub panglica din talie.

– Sunt încântată să aud asta. Oricum nu le-am crezut.

Îl fixă cu privirea.

– Să fim sinceri, de ce ai căuta compania altei femei când o ai pe Claire?

Exact, de ce ar face asta? El înțelese că, deși ea auzise zvonuri despre aventurile lui, nu le știa pe cele ale surorii ei. Nimic neobișnuit, din moment ce persoanele care știau asta, și anume membrii familiei lui, nu bârfeau.

– Când Claire mi-a arătat casa, am observat că ai un pian. Ca să-ți arăt aprecierea pentru tot ce ai făcut pentru mine până acum, pot să îți cânt în seara asta?

Cu siguranță nu putea vorbi în timp ce cânta.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

În cinci minute, Westcliffe își dădu seama că nu trebuia să facă presupuneri când era vorba de tinere. Beth putea cânta și vorbi în același timp și parcă voia să dezvăluie istoria fiecărei melodii care îi ieșea de pe vârful degetelor.

– Credeai că o să tacă în timp ce cântă? întrebă Claire încet, în timp ce îi dădu un pahar cu brandy.

– Mi-a trecut prin minte acest gând.

Ea zâmbi amuzată, și ceva din el se cutremură, se zgudui, făcându-l să se simtă ca și cum lumea lui se clătina. Întotdeauna îi plăcuse zâmbetul ei, însă simți că acela era primul zâmbet sincer pe care i-l oferise de când venise. Nu știa ce să creadă despre asta sau despre ceea ce simțea. Se ținu strâns de pahar, știind că era în pericol să îl facă bucăți, însă avea nevoie de ceva de care să se prindă. Ochii

ei erau blânzi, de parcă ar fi fost doi prieteni care aveau un secret intim. Westcliffe se întrebă dacă ar fi fost la fel dacă ar fi împărtășit intimități mai întunecate. Simți o dorință absurdă de a-i lua cu asalt gura, de a...

– Claire, te rog, întoarce partiturile pentru mine. Îmi întrerup cântatul dacă trebuie s-o fac eu. Ai putea chiar să cânți cât ești aici. Milord, ai auzit-o cântând? Are vocea unei privighetori.

Claire își dădu ochii peste cap. Era jenată de laude? Sau pur și simplu nu era obișnuită să le primească? El cu siguranță nu o complimentase. Anne nu rezista cinci minute fără să audă cuvinte de adorație, iar dacă el nu îi preamărea virtuțile, îi amintea ea în mod constant de valoarea sa.

Claire se așeză la locul ei, destul de aproape de Beth, ca să poată urmări muzica și să întoarcă partiturile. Studiindu-le pe cele două surori aproape, Westcliffe observă că Beth avea o tinerețe care o părăsise de mult pe Claire. Se gândi la conac și la cât de bine erau administrate treburile acum. Nu erau acoperișuri sparte. Nu erau ferestre murdare. Nu erau grădini cu buruieni. Chiar cumpărase câțiva iezi. Potrivit spuselor nașului de căsătorie, lui Claire îi plăcea să călărească. Nu mersese niciodată la călărit cu ea. De fapt, nu făcuse nimic important cu ea.

Gândurile îi fură întrerupte când cea mai dulce voce umplu camera. Claire cânta. Niciodată nu crezuse că exista ceva mai frumos decât râsul ei. Se înșelase. În ultimul timp, descoperea că se înșelase în legătură cu o mulțime de lucruri. Zâmbetul ei larg era aproape identic cu al lui Beth, însă al lui Claire părea mai strălucitor. Avea o bucurie, o ușurință pe care nu le mai văzuse. Încă era precaută cu el.

Niciodată nu se jucase cu ea, abia îi vorbise. Întotdeauna i se păruse o copilă. Cu o noapte în urmă, când ea îi vorbise despre anii care îi despărțeau, avusese dreptate.

Abia de curând începuse să o privească ca pe o femeie. Chiar și în ziua nunții o considerase o tânără, nu o femeie.

Înghițindu-și băutura, se întrebă dacă și el era la fel de responsabil ca ea pentru dezastrul mariajului lor.

Incredibil de epuizată, Claire se plimbă prin grădină, sub lumina lunii, câte un felinar luminându-i drumul din când în când. Uitase

cât de mult o obosea Beth. O vreme, se temuse că entuziasmul surorii ei nu avea să se domolească pentru a putea dormi. Însă, în cele din urmă, închise ochii, iar la scurt timp, se opri din vorbit. În copilărie, împărțise patul cu Beth și mereu fusese uimită că sora ei putea adormi vorbind și începea să vorbească din nou imediat ce se trezea. Uneori, chiar termina o propoziție sau un gând început cu o noapte în urmă.

Uitase cât de minunat era să cânte. Neavând public, nu mai cântase. Abia în seara aceea își dăduse seama că ea era tot publicul de care avea nevoie. Se sperie când văzu figura în umbră care stătea pe o bancă, lângă trandafiri.

– Westcliffe, credeam că ai plecat.

După ce se culcase Beth, coborâse și nu îl văzuse în bibliotecă. Fu puțin supărată pe ea însăși pentru că îi căutase compania. Bănuise că plecase să își petreacă restul serii cu Liliac sau oricare ar fi fost numele ei. O șocase faptul că rămăsese acasă cu o noapte în urmă. Se gândi că nu trebuia să se obișnuiască cu prezența lui, și totuși nu putu nega bucuria pe care o simți când îl văzu.

– Nu, am ieșit la plimbare cu Cooper. Zilele astea, doar până aici poate să meargă.

Claire se plimbase prin grădină, mergând în direcția opusă. Se întrebă de când stătea el pe bancă.

– Unde e?

– Sub tufișul de trandafiri de acolo. Nu știu de ce îl preferă.

– Poate că are vreun os îngropat în apropiere.

– Presupun că e o explicație la fel de bună ca oricare alta.

Spre marea ei surprindere, el se dădu într-o parte și îi spuse:

– Ești bine-venită să mi te alături.

Se gândi să se scuze și să își continue plimbarea, însă era o noapte atât de frumoasă! Și păreau să fi ajuns la un fel de armistițiu. Se așeză, însă banca era mai mică decât crezuse. El își ridică brațul și îl puse pe spatele băncii, făcând ceva mai mult spațiu pentru ea.

– Îmi pare rău pentru Beth, spuse ea blând. E atât de entuziasmată de Londra și sezon! Nu o să mai vorbească atât de mult odată ce o să se calmeze.

Simțindu-i degetele care îi atingeau mâneca rochiei, se întrebă dacă mereu simțea nevoia să atingă femeia de lângă el. Își dorea ca el să o vrea pe ea, voia să știe cum să facă acest lucru posibil.

– Pare foarte tânără. Câți ani are? întrebă el.

– O să împlinească 18 ani în noiembrie.

– E mult mai mare decât tine când te-ai căsătorit.

Păru șocat de acest gând.

– Nu cu mult. În jur de o jumătate de an.

– Chiar și așa, nu păreai atât de tânără. Poate pentru că și eu eram mai tânăr.

– Iar acum suntem groaznic de bătrâni.

Zâmbetul lui, atât de nevinovat, străluci în umbră. Claire își dorea să fi durat mai mult, ca să îl poată memora.

Degetele lui continuară să o mângâie pe braț, iar ea ar fi vrut să fi purtat o rochie fără mâneci. Părea să fie o noapte a dorințelor. Însă aerul nopții era rece, și ea deja tremura.

– Willoughby mi-a spus că ai venit cu un singur bagaj, spuse el, ca și cum ea ar fi făcut un lucru neobișnuit.

Claire fu surprinsă.

– De ce ar vorbi cu tine despre bagajul meu?

– Pentru că am întrebat. Sora ta are nevoie de trei bagaje pentru sezon, iar tu, nu?

Ea râse ușor.

– Ea e în căutarea unui soț. Eu, nu. Am o rochie pentru baluri și una pentru cină. Îmi ajunge.

– Fă-ți alta! Fă-ți șase! Soția mea nu are de ce să poarte aceeași rochie la evenimente.

– Nu am nevoie de ele. Nimeni nu o să-mi acorde atenție.

– Nu-mi pasă. Mi le pot permite.

Claire se luptă cu dezamăgirea pe care o simți, deoarece în secret sperase ca el să-i spună că el avea să-i acorde atenție. Nu avea rost să continue discuția. Pur și simplu nu avea să meargă la croitoreasă.

– La moșie, văd stelele atât de clar! Aici nu e la fel. Când nu e ceață, luminile par să strice totul.

În jurul lor se lăsă liniștea. Claire se simțea bine. Abia își putea aminti de ce îi era teamă de el.

– Nu-mi amintesc dacă ți-am spus vreodată cât apreciez felul în care administrezi moșia, spuse el.

– Nu credeam că ai observat.

– Am observat.

Claire simți recunoștința din vocea lui, însă Westcliffe nu părea să se simtă confortabil lăudând-o, așa că încercă să se relaxeze.

– Îmi face plăcere. Îmi umple zilele, îmi oferă un scop.

– Poate că data viitoare când vin în vizită nu o să te mai ascunzi.

Ea își ascunse zâmbetul.

– Poate că o să-ți ofer un tur. Bănuiesc că sunt lucruri pe care le-ai trecut cu vederea.

– Mă îndoiesc. Ce am observat cel mai mult a fost... căldura. Dădu din cap. Nu pot explica, dar simt că se întâmplă și aici. Trebuie să fie căldura creată de mutatul mobilei.

O tachina? Fu uimită de plăcerea pe care o simți. Râzând, recunoscu:

– Nu știu de ce fac asta atât de des. Dar mereu am fost așa. Probabil pentru că poziția mobilei e ceva ce pot controla. Niciodată nu am putut controla temperamentul tatălui meu sau forța cu care mă lovea...

– Te lovea?

Claire simți cum rușinea îi ardea obrajii.

– Da, când nu era mulțumit de mine.

– Credeai că și eu o să te lovesc? De asta ți-era frică de mine?

– Nu. Tu mă îngrozeai, însă nu în felul în care o făcea tatăl meu. Cu tine, era mai degrabă... o senzația de disconfort în ceea ce privea intimitatea pe care o împărțeam. Voiam pur și simplu să te cunosc ceva mai bine.

Mâna lui se opri pe ceafa ei, mângâind cu un deget zona delicată de sub bărbie. Fierbințeala pe care o simți îi ajunse până la degetele de la picioare. O rochie fără mâneci ar fi fost îndeajuns până la urmă.

– Spune-mi, Claire, dacă ai fi avut un sezon, ce ai fi căutat la pețitor?

Se uită la el, surprinsă de interesul lui. Se întrebă în ce măsură sosirea lui Beth îl făcuse să privească situația lor dintr-o altă perspectivă.

– Cred că aș fi vrut pe cineva care să mă facă să râd.

– E ciudat că spui asta, pentru că râsul tău întotdeauna mi s-a părut cea mai captivantă trăsătură. Lui Stephen îi plăcea să te facă să râzi.

– Da, reușea să facă asta. Era atât de distractiv, deși putea să fie și un nemernic.

– Mai degrabă un ticălos. Însă întotdeauna le fermeca pe domnișoare.

– Nu mai mult decât tine.

– Se pare că am eșuat în privința asta când a venit vorba de tine.

– Asta pentru ca eram la granița dintre a fi o fată și o lady.

Westcliffe își plimbă degetele ușor peste obrajii ei.

– Uitându-mă la sora ta în seara asta, mi-am dat seama exact cât de tânără erai când ne-am căsătorit. Însă acum nu mai ești o fetiță.

Stătură acolo o eternitate, cel puțin așa părea, singura mișcare fiind a degetului lui, care îi mângâia fața. Erau ascunși de umbre, numai o lumină îndepărtată schițându-le siluetele. Cu toate acestea, ea putea simți intensitatea privirii lui, ca și cum ar fi încercat să o înțeleagă, de parcă nimic nu conta mai mult decât acel moment dintre ei. Începea să înțeleagă cum cădeau femeile atât de repede sub vraja lui.

Când o lady avea parte de atenția lui, atunci o avea pe toată.

– Probabil ar trebui să mergem înăuntru, spuse el încet.

Ea încuviință.

– În curând o să se lase ceața, continuă Westcliffe.

Ea încuviință din nou, fără să se simtă neliniștită din cauza plecării, dorind să exploreze ce se întâmpla între ei fără cuvinte, ca și cum comunicau la un nivel primar. Inima îi bătea nebunește și își dori cu disperare ca el să o sărute.

Se apropiase? Avea să o...

– E târziu, spuse el, ridicându-se brusc și rupând vraja.

Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să-și arunce brațele în jurul lui și să-l sărute. Westcliffe spusese că nu o mai dorea, deși acțiunile lui recente păreau să indice contrariul. Însă, dacă el ar fi refuzat-o, ar fi murit din pricina umilinței.

Westcliffe fluieră și auzi foșnetul plantelor în timp ce câinele ieși din tufiș și păși lângă stăpânul lui. Era uimită de atenția pe care

Westcliffe i-o acorda lui Cooper, în timp ce câinele mergea cu pași mici pe lângă stăpânul lui.

– De ce nu îl iei în brațe? întrebă ea.

– Când este vorba de scări, o fac. Altfel, băiatul ăsta bătrân are mândrie.

„La fel ca tine." Nu se gândise niciodată cât îl afectase pe el faptul că avusese nevoie de zestrea ei, iar apoi o găsise cu fratele lui în pat. Cum se făcea că, în numai câteva nopți, ajunsese să îl înțeleagă mult mai bine decât în anii ce trecuseră?

Capitolul 10

Cina era extrem de plictisitoare. Se întrebă cum de nu observase asta înainte. Singurul zgomot era scrâșnetul tacâmurilor pe farfurii. Fu tentat să-i sugereze lui Anne să angajeze o orchestră pentru următoarea lui vizită. Nu îi veni să creadă că îi lipsea conversația continuă din timpul cinelor cu Claire și Beth, deși știa că râsul lui Claire îi plăcea cel mai mult. Claire râdea mai des. Uneori, suna precum clinchetul candelabrelor de cristal mișcate de o briză ușoară, iar alteori părea că venea din adâncul sufletului ei.

Nu se așteptase să îi fie atât de dor când se hotărâse să i se alăture lui Anne pentru cină. O neglijase și începuse să se simtă vinovat. Această schimbare în planurile lor pentru acel sezon nu era vina ei.

– Am putea merge la Paris, spuse ea dintr-odată, iar el își mută atenția de la vinul care era aproape la fel de roșu ca buzele lui Claire, dându-și seama cu părere de rău că, deși era prezent, reușise să-și neglijeze iubita.

– Am putea merge la Paris, repetă ea, de parcă și-ar fi dat seama că el nu fusese atent. Soția ta și sora ei pot sta în casa ta, să se bucure de sezon, iar noi vom reveni când ele se vor întoarce la vaci.

– Asta e părerea ta despre moșia mea?

– Nu am vrut să te insult. Nu am fost niciodată la moșia ta, prin urmare nu am nici o părere despre ea. Îi zâmbi. Paris?

– Nu pot, am lucruri de care trebuie să mă ocup aici.

Observă nemulțumirea de pe chipul lui Anne. Începu să-și pună unt pe pâine.

– Atunci stai cu mine aici cât timp ea este în Londra.

– Nu o să permit să mă dea afară din propria mea casă, spuse el.

Plătise un preț mare ca s-o aibă.

– Nu cred că vrei să fiu geloasă. Își puse pâinea pe farfurie, iar cuțitul zdrăngăni lângă ea. Nu-mi place că este aici. Timpul nostru împreună a fost deja redus. Oftă. Poate că ar trebui să o invit la cină.

Dintr-un motiv inexplicabil, Westcliffe simți un nod în stomac.

– Nu vreau să etalez ce avem prin fața ei.

– Te temi că o s-o rănești?

Westcliffe nu spuse nimic, iar Anne râse.

– Ai putea s-o rănești doar dacă ea ar ține la tine, însă nu e cazul.

Îi ignoră cuvintele tăioase. Un lucru era sigur despre Anne, și anume că nu era sfioasă. Era cea mai carnală creatură pe care o cunoscuse vreodată, deschisă să încerce orice. Sexualitatea ei pâlpâia dincolo de suprafață și era nevoie de foarte puțin ca s-o trezească la viață. Ea spunea că abilitățile lui din dormitor erau responsabile de asta, însă el bănuia că avea mai mult de-a face cu spiritul ei aventurier și cu faptul că nu avea inhibiții.

Anne își luă paharul cu vin și învârti conținutul roșu.

– O să rămâi peste noapte, nu?

– Nu, nu în seara asta.

– Atunci ai face bine să-mi trimiți o bijuterie frumoasă mâine.

Se ridică și, cu un foșnet supărat de fuste, se îndreptă spre ieșire.

Westcliffe o prinse de braț.

– Anne...

Ea se uită în jos spre el, iar lacrimile i se strânseră în ochi, amenințând să dea pe dinafară. El scoase din buzunarul jachetei o cutie din catifea și o puse pe masă.

– O să mă revanșez, îți promit.

Capitulând repede, Anne luă cutia și o deschise, găsind un colier cu diamant.

– Ai gusturi atât de fine! Îl privi. O să mă înțelegi că trebuie să mă plâng puțin.

Ieși din cameră, iar el se întrebă de ce, dintr-odată, era atât de dificil să împace două femei: una cu care voia să fie, alta cu care nu voia. Ar fi trebuit să fie simplu.

În schimb, părea groaznic de complicat.

*

În a patra după-amiază de la sosirea lui Beth, aceasta fu prezentată la curte. Rangul tatălui ei îi garantase prezentarea. Următoarele zile incluseră o mulțime de activități. Deși venise cu trei bagaje, Beth se plânse de lipsa unei rochii cu adevărat minunate pentru primul bal la care mergeau. Nu fusese nevoie de mult ca Westcliffe să fie de acord să îi cumpere una, cu condiția ca și Claire să își ia o rochie. Soția lui nu se împotrivi, deoarece, după noaptea din grădină, se hotărî că rochiile pe care le avea nu erau la modă. De asemenea, era hotărâtă să-i atragă atenția soțului ei, iar pentru asta avea nevoie de o colecție de haine care să o scoată în evidență. Croitoreasa și ajutoarele ei lucrau din greu pentru a fi sigure că toate hainele aveau să fie terminate cât mai repede. Așa că ea și Beth își petrecură o parte a zilelor la probe. După care merseră la cumpărături de pălării, mănuși și pantofi.

Claire era bucuroasă să o vadă pe Beth atât de fericită și plină de speranță. Însă primul bal urma să fie adevăratul indiciu al posibilității de a-și găsi un pețitor.

Cum tocmai se trezise dintr-un somn scurt, o rugă pe Judith să o ajute să se îmbrace și să-și aranjeze părul. Fu recunoscătoare pentru cât de ocupată era, ajutând-o pe Beth să se pregătească pe sezon. Westcliffe pleca deseori cu afaceri. Serile erau un amestec straniu. Cu rare excepții, lua cina cu ele. Ce o surprinsese cel mai mult fusese toleranța lui față de compania lui Beth. Uneori, juca șah cu ea. Mai des îi distra cântând la pian. În puținele seri când pleca, acest lucru se întâmpla târziu, după ce se culca Beth. Claire stătea în pat, ascultând zgomotele pe care le făcea când se întorcea. În unele nopți, era tăcut ca... un mormânt. Iar în altele, gălăgios ca un bivol. În acele nopți, bănuia că era beat.

Ajunseseră să fie îngăduitori unul cu celălalt. Însă, din noaptea în grădină, nu mai rămăsese singură cu el. Asta nu însemna că ea nu încercase. Era greu de crezut că, într-o perioadă așa scurtă, Claire se hotărâse să-l evite. El încă se încrunta prea des, era mult mai serios decât considera ea că ar fi fost cazul, însă nu putea nega că o atrăgea.

După ce Judith îi aranjă părul, Claire coborî în dormitorul lui Beth, însă îl găsi gol. Evident, sora ei se trezise mai devreme. După câteva întrebări discrete puse servitorilor, se îndreptă spre

bibliotecă. Îi spusese de atâtea ori să nu îl deranjeze pe Westcliffe când era acolo, însă sora ei nu păruse să o asculte. Nu înțelegea că, dacă îl supăra, sezonul ei se putea termina brusc.

Însă, când se apropie de ușa deschisă, fu enervată, dar și surprinsă de râsul adânc și masculin care se auzi – enervată pentru că nu era un sunet pe care să îl audă în preajma ei, surprinsă pentru că era plin de viață.

Intrând în bibliotecă, o văzu pe sora ei fluturând un evantai. Îl deschidea și îl închidea, atingându-l pe Westcliffe pe umăr.

– Te rog, spuse ea.

Westcliffe zâmbi și clătină din cap. Îl văzuse oare vreodată atât de relaxat, simțindu-se atât de bine?

– Cei pe care îi știu eu nu sunt persoane cu care trebuie să devii familiară.

Dintr-odată, privirea lui trecu dincolo de ea, ajungând la Claire, iar inima ei o luă razna.

– Roag-o pe sora ta!

Beth se uită la ea, își dădu ochii peste cap și oftă.

– Nu o să fie de ajutor. Nu a avut un sezon. Nu știe nimic despre flirt.

Se simți stânjenită sub privirea lui intensă. O studia ca și cum tocmai descoperise ceva profund.

– Ce puneți la cale? întrebă Claire, încercând să relaxeze atmosfera ce devenea tensionată.

– Încerc să învăț limbajul evantaiului, iar soțul tău nu mă ajută. Susține că nu știe nimic din ce i-ar putea fi de folos unei femei respectabile.

– Bănuiesc că e adevărat.

Claire se forță să vorbească pe un ton relaxat, iar după mișcarea gurii lui, se părea că el aprecia ce nu spusese, și anume că femeile respectabile nu erau punctul lui forte.

– Dar ai noroc, draga mea surioară, pentru că eu cunosc diversele mesaje pe care le poate transmite poziția unui evantai.

– Serios? Mă surprinzi.

În timp ce vorbea, Beth își deschise evantaiul.

– Dacă nu am avut un sezon nu înseamnă că nu eram pregătită.

Însă nu era pregătită pentru soțul ei, care se așeză pe un colț al biroului, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un spectacol. Hai, Beth, sunt sigură că soțul meu e ocupat. Ar trebui să mergem în salon, unde...

– Stai! Prezintă-ți lecția aici! Poate că o să învăț și eu ceva, spuse el scurt.

– Mi-e greu să cred că nu știi deja tot ce trebuie despre evantai.

– Așa cum i-am mărturisit lui Beth, nimic din ce știu eu nu ar putea fi folosit în societatea civilizată.

Ochii lui erau plini de provocare și de amuzament.

Cu o mișcare a încheieturii, deschise evantaiul și îl închise rapid.

– Ești crud.

Expresia lui se întunecă.

– Sunt?

La început, crezuse asta, pentru că el păruse dur și neiertător, însă nu făcuse nimic care să-i strice șederea lui Beth. Nici măcar propria ei ședere nu era atât de neplăcută pe cât anticipase. Westcliffe avea o blândețe pe care nu și-o închipuise. Înghiți în sec.

– Asta sugerează gestul.

– De ce aș folosi asta vreodată? întrebă Beth.

– Pentru că unii bărbați sunt cruzi. Profită de tine și te rănesc.

– Mă gândesc că, dacă au profitat sau m-au rănit, ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să flutur un evantai în direcția lor, spuse Beth. Aș prefera mai degrabă să le dau un pumn.

Westcliffe râse.

– Nu e nevoie. Pur și simplu îmi spui mie și o să mă ocup de problemă pentru amândouă.

Știa ce fel de bătaie și-ar lua un nefericit dacă Westcliffe nu ar fi fost mulțumit, însă nu putea nega căldura pe care o simți pentru că el voia să-i apere onoarea.

Își atinse obrazul drept cu evantaiul.

– Da.

Îl atinse pe cel stâng.

– Nu.

– Care sunt întrebările? întrebă Beth.

– Un bărbat care se află în cealaltă parte a camerei ți-a atras atenția, apoi își îndreaptă capul spre terasă și vrea un răspuns.

– Înțeleg.

– Răspunsul trebuie să fie mereu nu, mormăi Westcliffe. Dacă vrei să îți păstrezi reputația, lucru pe care îl recomand. Asta dacă vrei să îți găsești un soț potrivit.

– Dacă aș spune da, presupun că te vei ocupa de el pentru că m-a invitat să păcătuiesc, comentă Beth.

– Cu siguranță, o asigură el.

Claire era uimită că sora ei se simțea în largul ei alături de acest bărbat. Ea de ce nu reușise să vadă adevărul despre el când era de vârsta lui Beth? Închise evantaiul.

– Vreau să vorbesc cu tine. Îl întinse către sora ei. Închiderea evantaiului înseamnă că vrei să vorbești cu cineva. Și acum vreau să vorbesc cu soțul meu, în privat. Vom continua lecțiile mai târziu.

– Dar...

– Mai târziu, Beth. Ne vedem în salon.

– Nu-mi imaginez ce ai putea spune...

– Beth.

Sora ei se bosumflă puțin.

– Fie. Dar va trebui să continuăm mult mai târziu, pentru că mergem în parc. Noi așteptam să te trezești.

– Noi? repetă Claire.

– Da. Westcliffe a fost de acord să ne însoțească. Ne-ar face bine să fim văzute în lume înaintea balului de mâine-seară. Mă duc să iau eu pălăriile și umbrelele de soare în vreme ce voi vorbiți.

Dând din evantai, ieși din cameră.

– Va trebui să o urmărești îndeaproape, zise Westcliffe.

– Da, mă tem că așa e.

Ca și cum ar fi vrut să stea la distanță pentru că rămăseseră singuri, el se ridică, ocoli biroul și se așeză pe scaun. Se lăsă pe spate, iar privirea lui întunecată o năuci. Ridică o sprânceană.

– Voiai să vorbim?

Ea uitase orice ar fi vrut să discute cu el, deoarece avea un singur gând.

– În parc? Mergem în parc? Acolo vor fi oameni, nu-i așa?

– Destul de mulți.

Dădu din cap absentă. Se pregătise pentru bal, care urma să fie dificil, știind că aventurile soțului ei nu erau secrete. Însă acel moment păru să vină prea devreme.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Westcliffe spuse încet:

– O să facă seara de mâine mai ușoară.

– Am sperat că toată atenția va fi îndreptată asupra lui Beth, dar bănuiesc că vor fi ceva speculații despre mine... despre noi.

– Mai mult ca sigur că ai anticipat asta înainte să accepți să-i oferi un sezon.

– E foarte greu să o refuzi.

Îi zâmbi crispat.

– Am aflat asta.

Cum gura i se uscă dintr-odată și avea noduri în stomac, rosti:

– Tu și Beth ați putea merge fără mine.

– Va trebui să-i înfrunți mai devreme sau mai târziu, Claire. Nu e mai bine să se întâmple când nu e așa de dificil?

Claire își dădu seama că el se gândise la asta și la poziția scandaloasă în care o pusese. În acel moment, îl urî pentru că nu fusese discret. Însă nu putu nega rolul pe care îl jucase chiar ea în provocarea scandalului din cauza comportamentului copilăresc pe care îl avusese cu ani în urmă.

Ea încuviință din cap.

– Da, sigur că da. Văd care ar fi avantajul.

– Dacă te simți incomod, putem să plecăm imediat.

– Bine atunci. Să mergem în parc.

Landoul era minunat, negru cu roșu, tras de doi cai gri. Claire și Beth mergeau cu fața înainte, în timp ce Westcliffe și Cooper stăteau cu spatele la birjar. Câinele se urcase pe scaun și era mai prezent decât îl văzuse de la sosirea ei.

Beth abia putea sta locului.

– Să-mi spui dacă vezi pe cineva important!

– Toată lumea de aici e importantă, o asigură Westcliffe.

– Crezi că oamenii se întreabă cine sunt?

Hotărâtă să se concentreze asupra surorii ei, nu asupra propriei persoane, Claire o strânse de mână.

– Sunt sigură că se întreabă, draga mea.

– Dar sunt atâția oameni! Ce ne poți spune despre ei, milord?

– Nu sunt genul care bârfește, dar vezi cuplul din landoul alb cu cai albi?

– Femeia cu părul roșu?

– Da. Sunt ducele și ducesa de Greystone. La ei acasă vom merge mâine-seară.

– De la distanță par destul de drăguți.

– Până să se căsătorească cu ducele, a fost contabilă la un club al gentlemenilor.

Beth făcu ochii mari.

– Cât de scandalos!

– Sunt apropiați de cei cu un trecut controversat. O să cunoști multe asemenea persoane la bal. Nici ducele și nici ducesa nu sunt de acord ca în casa lor cineva să vorbească de rău pe altcineva. Dacă tu cauți bârfe, Beth, mă tem că am sugerat balul greșit la care să mergem.

Claire era prea șocată ca să vorbească. Privirea lui o întâlni pe a ei pentru o fracțiune de secundă. Văzu o înțelegere în adâncurile întunecate, poate chiar o scuză, deși era posibil să fie numai imaginația ei. Ce știa cu siguranță era că la primul bal la care trebuiau să meargă nu avea să fie ținta bârfelor și a speculațiilor, așa cum se temuse. După aceea, sigur avea să se întâmple asta, însă acolo alte persoane implicate în scandaluri aveau să distragă atenția. Observă că soțul ei sugerase acel bal ca să o cruțe de umilință. Cel mai probabil, se simțea mai confortabil cu cei care provocau un scandal cu aceeași ușurință cu care o făcea și el. Însă ea nu se mai temea de bal atât de mult ca în urmă cu o oră.

Un bărbat pe un cal murg se apropie, iar birjarul opri trăsura. Zâmbind larg, ducele de Ainsley își dădu jos pălăria și făcu o plecăciune.

– Contesă, e o plăcere să te întâlnesc.

– De asemenea, Excelență.

– Lady Beth, când ai crescut? întrebă el.

– Cam în același timp cu tine bănuiesc, spuse Beth zâmbind.

Apoi Ainsley se întoarse spre fratele lui.

– Westcliffe.

– Ainsley.

Claire fu foarte surprinsă de comportamentul formal dintre cei doi frați.

– Cooper, ce faci, bătrâne? zise Ainsley mângâind câinele. Am auzit că Lord Chesney are niște pui.

– Mă întreb cum de a reușit Chesney acest miracol, spuse Westcliffe laconic. Ar trebui să fie studiat. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un bărbat să nască niște câini.

Claire își mușcă buzele ca să nu râdă. Soțul ei părea să aibă un simț ciudat al umorului. Nu se manifesta des, dar exista.

Ainsley îl privi fix.

– De ce trebuie să iei totul ad litteram? Câinele lui collie i-a născut. Drăguți pui. Mă gândeam să iau unul, dar aș prefera un setter. Se uită la Beth. Ție îți plac câinii, Lady Beth?

– Cu siguranță, mai ales cei din specia setter.

– O să am asta în vedere când o să mă hotărăsc ce aleg. Mă bucur că ne-am văzut. Își înclină pălăria. O zi bună.

Se îndepărtă. Beth se întoarse după el.

– Beth, nu te întoarce ca să te uiți după el! o certă Claire.

– De ce? Este un bărbat atât de frumos! Crezi că a observat cineva că s-a oprit la noi? Nu ar fi rău dacă s-ar crede că e interesat în petit.

– Să curtezi este un ritual îndelungat, Beth. Trebuie să ai mai multă răbdare.

– Dar e atât de greu...

Înainte ca landoul să pornească din nou, o caleașcă se opri lângă ei. Claire o recunoscu pe Lucy Stuart, acum Lady Morrow. Era prietenă cu Charity, verișoara lui Claire. Uneori, se jucaseră împreună. În sezonul anterior, se căsătorise cu contele de Morrow și îi făcuse o vizită lui Claire, să o informeze că nu era de acord cu aventurile lui Westcliffe. Era una dintre doamnele care îi spuneau lui Claire să își controleze soțul, de parcă ar fi fost un lucru atât de ușor!

– Contesă, ce plăcere să te văd în Londra... cu soțul tău.

Clipi din ochii căprui în mod repetat, ca și cum i-ar fi intrat praf în ei. Părul negru era aranjat sub o pălărie care avea borul atât de mare, încât soțul ei era nevoit să stea aplecat într-o parte ca să-l

evite. Acesta salută pe toată lumea, după care se concentră asupra priveliștii, ca și cum era un simplu ornament al soției lui.

– Lady Morrow, ce mă bucur să te văd! Îți amintești de sora mea, Lady Beth?

– Bineînțeles. Asemănarea e evidentă. Nu auzisem că ai venit pentru acest sezon, comentă Lady Morrow.

– Nu știam că soția mea trebuie să îți spună ce face, interveni Westcliffe.

Beth scoase un icnet, Lucy își dădu ochii peste cap, Morrow continuă să se uite în altă parte, iar Claire simți că i se face rău. Cu toate astea, se văzu obligată să spună ceva.

– Eu și Beth am fost foarte ocupate.

Se ura pentru asta, însă știa că, spre deosebire de ducesa de Greystone, Lucy avea să răspândească zvonuri. Tocmai de aceea Lady Morrow trebuia să creadă că ea și soțul ei încercau să se împace.

– Eu și Westcliffe ne facem portretul și e o treabă foarte obositoare, care consumă mult timp.

– Da. Așa e.

Se uită la Westcliffe, după care o privi din nou pe Claire.

– Mă bucur că totul pare să fie bine. Trebuie să vii în vizită.

Își luă rămas-bun și porniră la drum.

– Niciodată nu mi-a plăcut de ea, mormăi Beth.

– Beth, îți poate influența sezonul!

– Ainsley îl poate influența mai mult.

Claire era conștientă de tensiunea pe care o emana soțul ei. Dacă învățase ceva important în timpul scurt cât fusese în Londra, acela era că lui Westcliffe nu îi plăcea să îi fie îndatorat fratelui mai mic.

– Cred că Westcliffe îți oferă toată influența de care ai nevoie. Până la urmă, datorită lui avem un bal la care să mergem.

Vocea lui fu mai relaxată când îi spuse birjarului să pornească la drum. Plimbarea prin parc fusese mai plăcută decât se așteptase. Nimeni nu se mai oprise să vorbească cu ei, însă existaseră saluturi ocazionale adresate lui Westcliffe. Pentru că era însoțit de ele, nu avea nici un dubiu că unii aveau să creadă că mariajul lor merge bine. Alții puteau privi momentul ca un început

de probă. Iar ceilalți era posibil să vadă adevărul, și anume că totul era o prefăcătorie.

Deși, oricât ar fi încercat, Claire nu vedea totul ca fiind o prefăcătorie. Pentru ea, era mai degrabă un început de probă.

Capitolul 11

Când stătea în bibliotecă, bând whisky și așteptându-le pe Beth și pe Claire să termine pregătirile pentru bal, Westcliffe căzu pe gânduri. Nu luase niciodată în considerare efectele pe care aventurile lui le-ar fi avut asupra lui Claire dacă ea s-ar fi întors în Londra. Cum nu o mai văzuse, nu îi trecuse prin minte așa ceva. Dar observase neliniștea care o cuprinsese când Beth menționase mersul în parc. Și își recunoscu partea de vină în provocarea neliniștii ei. Privind în urmă, își dădu seama că trebuia să-și dea seama că acțiunile lui aveau să o afecteze.

Cu trei ani în urmă, ca și ea, era mai tânăr, îi lipsea discernământul și fusese cuprins de temeri, însă, spre deosebire de ea, avusese ambiții. Teama lui era că îi lipsea acel ceva de care era nevoie ca să păstreze o femeie lângă el. Masculinitatea îi fusese amenințată, ca și părerea lui despre el însuși. Încercase să se îngroape în plăcere sub toate formele sale ca să uite de trădare, să nu se mai gândească la soția pe care o lăsase la moșie. Voia ca toate defectele lui, indiferent care ar fi fost acelea, să devină nesemnificative.

În schimb, acestea fuseseră amplificate.

Mândria lui nu i-ar fi permis niciodată să se dea la o parte pentru fericirea altcuiva. Însă Claire exact asta făcuse. Văzuse acest lucru când acceptase să meargă în parc și se aștepta să-l observe din nou în acea seară. Claire îi cunoștea reputația controversată. Și totuși, în acea seară, avea să stea alături de el, fără îndoială cu capul sus, ca sora ei să evite căsătoria cu un bărbat pe care nu-l alesese ea.

Soția lui era extraordinară. Acea seară nu avea să fie ușoară pentru ea. Cu toate că bârfitorii nu erau bine-veniți la evenimentele ducesei de Greystone, zvonurile tot apăreau în colțurile întunecate și la balcoane. Nu-și invidia soția pentru ce avea să îndure de dragul

surorii ei. Îl făcea să se simtă umil, întrebându-se dacă ar fi acceptat vreodată asta de dragul fraților lui.

Știind că surorile aveau să i se alăture în scurt timp, renunță la obiceiul de a închide ușa, așa că râsetele lor, chicotelile și pașii ajunseră la el înainte ca Beth și Claire să intre. Punându-și whisky-ul deoparte și ridicându-se în picioare ca să le întâmpine, rămase fără cuvinte când le văzu.

Beth era minunată într-o rochie albă, cu trandafiri albi ce îi decorau părul prins. Însă Claire era uluitoare într-o rochie de mătase de culoarea lavandei, cu un decolteu care îi lăsa la vedere umerii și puțin din rotunjimea sânilor. Perlele îi înfrumusețau părul.

– Nu îți plac, spuse Beth.

Westcliffe încercă să-și revină.

– Poftim?

– Rochiile noastre. Le detești? Arătăm groaznic?

– Dimpotrivă. Amândouă sunt incredibile de minunate.

– Atunci trebuie să plecăm. Altfel, vom întârzia.

– Ți-am spus, Beth, e la modă să întârzii, comentă Claire, aruncându-i un zâmbet indulgent surorii ei.

– E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. De ce să trimiți o invitație cu o anumită oră dacă nu vrei ca oamenii să ajungă la timp?

– Mă tem că vom întârzia puțin, spuse Westcliffe, deoarece trebuie să mă ocup de o treabă.

– Dumnezeule, se plânse Beth în timp ce-și dădu ochii peste cap.

Indiferent cât de tânără fusese Claire când se căsătorise, nu și-o putea imagina făcând ifose din cauza celor mai mici inconveniente. Nu și-o închipuia făcând ifose deloc. Se duse la birou, deschise un sertar și scoase o cutie neagră din catifea.

– M-am gândit că o lady care urmează să participe la primul bal al primului ei sezon ar trebui să aibă ceva de care să-și amintească.

Întinse cutia către Beth.

Ea făcu ochii mari și zâmbi cu tot sufletul.

– Pentru mine?! Mulțumesc!

Se apropie în grabă și îi luă cutia din mână. O deschise și rămase fără aer.

– Este minunată. Uite, Claire! O brățară cu perle. Ajută-mă să mi-o pun, te rog!

Claire îi zâmbi blând, iar în ochii ei albaștri văzu recunoștința pentru ceva ce el considera un gest neînsemnat, însă care pentru ea era mult mai mult. Îi dădu o senzație de împlinire pe care nu o mai simțise înainte.

– Desigur, te ajut eu, spuse Claire, stând între el și Beth, destul de aproape ca parfumul ei de trandafiri să ajungă la el.

Westcliffe putea vedea perlele din păr mișcându-se ușor odată cu ea, când își aplecă ușor capul ca să-și ajute sora. Cum rămânea cu ea?

Când Claire termină, Beth continuă să se minuneze de frumusețea darului și se duse lângă o lampă, întorcându-și încheietura pe o parte și pe alta pentru a o admira mai bine în lumină. Claire se uită la el și îi șopti:

– Mulțumesc.

– E și primul tău bal în primul sezon, nu-i așa? întrebă el, scoțând altă cutie din catifea din sertar.

Lacrimile îi umplură ochii și observă mișcările gâtului ei delicat când înghiți.

– Nu mă așteptam...

El își dădu seama că reacția ei făcea ca momentul în care îi oferi darul să fie și mai plăcut. Toate celelalte femei din viața lui se așteptaseră să primească bijuterii.

– Ei bine, deschide-o Claire, să vedem ce este înăuntru, îi spuse Beth.

– Bineînțeles.

Reușise să-și țină lacrimile în frâu clipind, însă mâna îi tremura când luă cutia. Pe un pat de catifea, era o brățară de safire.

– Este minunată, șopti ea uimită.

– Ai spus că albastru e culoarea ta preferată, spuse el.

Zâmbind cald, Claire încuviință.

– Așa e.

– Este foarte frumoasă, spuse Beth. Păcat că nu o poți purta în seara asta dacă nu îți schimbi rochia.

– Nu fi ridicolă! Ceva atât de fin poate fi purtat cu orice.

Scoase brățara din cutie.

– Permite-mi, spuse el, prinzându-i brățara de încheietură.

Deși Claire purta mănuși lungi, care ajungeau mai sus de coate, el putea jura că îi simțise pulsul bătându-i nebunește când îi închise bijuteria. Apoi se uită în ochii ei și simți cum era studiat. Nu știa ce îl determinase să cumpere cadourile. Mersese la cumpărături pentru Anne, voia s-o recompenseze pentru răbdarea ei, dar când văzuse brățara, se gândise la Claire. Nu voia ca ea să înțeleagă mai multe din gestul lui, așa că luase o brățară și pentru sora ei.

– Ceva care să vă amintească de această noapte.

Claire făcu un pas în spate, încuviințând.

– Din nou, mulțumesc.

– Acum putem să plecăm? întrebă Beth, vădit nerăbdătoare.

În timpul călătoriei cu trăsura, Claire își tot atingea brățara. Îi dăduse un cadou și în ziua nunții, dar era sigură că fusese din obligație. Ce semnificație avea însă acest cadou?

O lăsase fără aer când intrase în bibliotecă și îl văzuse cu pantalonii negri mulați, vesta gri și haina albastră. Arăta magnific. Chiar și cu părul lui negru aranjat, emana o asprime care atrăgea la nivel primar. Nu-și putea imagina că ar fi existat o femeie în toată țara care să nu-l fi dorit. Ea cu siguranță era atrasă de el. Însă nu îi plăcea doar înfățișarea lui. Nu se așteptase la grija și atenția lui față de Beth. Cu siguranță, nu se așteptase la acea schimbare subtilă din relația lor.

Atinse din nou brățara. Se temea foarte tare de ceea ce îi putea aduce acea seară. Milă, rușine, bârfe. Însă gestul lui simplu o liniștise. Avea să treacă de acea seară cu bine. Beth avea să se bucure de bal și de sezon și urma să găsească pe cineva cu care să-l înlocuiască pe Hester.

Trăsurile erau aliniate pe aleea care ducea către casa familiei Greystone, și dură câteva minute bune până ce ajunseră în față, timp în care Beth sugerase în mod repetat să lase trăsura și să meargă pe jos. Un servitor deschise ușa și le ajută să coboare. Stomacul lui Claire se încleștă când urcă scările către intrare. Inima i se liniști după ce Westcliffe își puse mâna pe spatele ei. Fu doar o atingere scurtă, însă era îndeajuns.

Își lăsară hainele în salon, după care se îndreptară către sala mare, unde avea loc dansul.

Claire știa că nu era politicos să te holbezi, însă, când văzu încăperea pentru prima oară, nu se putu abține. Sala de bal era mai impresionantă decât orice își imaginase ea vreodată. Candelabrele de cristal erau aprinse cu o mie de lumânări. Și erau atâtea flori care înmiresmau încăperea, încât era sigură că nu se mai găsea nici un boboc în toată Londra. Însă nu era vorba numai de oglinzile aurite, de orchestra care cânta de la balcon, de rochiile frumoase și de diamantele strălucitoare. Era atmosfera de bucurie și de veselie. Acolo nu existau griji, ci numai voie bună.

Tresări când auzi:

– Lord și Lady Westcliffe și Lady Beth Michaels!

Dacă înainte fusese copleșită de realitatea poziției ei, în acea seară avusese un neașteptat sentiment de mândrie când coborî scările cu mâna lui Westcliffe odihnindu-se ușor, aproape posesiv pe spatele ei. Dacă anii continuau să fie la fel de blânzi cu el cum fuseseră până atunci, pe măsură ce înainta în vârstă, doamnele aveau să leșine la simpla menționare a numelui său.

La capătul scărilor, le prezentă formal pe ea și pe Beth gazdelor: ducele și ducesa de Greystone. Erau un cuplu arătos, iar Claire nu avu nici o îndoială că se adorau. Se vedea clar în fiecare privire, în fiecare atingere.

Westcliffe le conduse apoi către niște scaune aranjate lângă câteva ghivece.

– Mă întorc imediat, spuse el și plecă înainte să i se răspundă.

Realitatea situației lor începu să fie evidentă când nimeni nu se apropie.

– Știi pe cineva căruia m-ai putea prezenta? întrebă Beth după o vreme, iar Claire auzi panica din ce în ce mai mare din tonul ridicat al vocii ei.

– Mă uit.

– Nimeni nu o să mă invite la dans.

– Ai răbdare, Beth!

Până și ea începuse să-și piardă speranța, când ducesa de Greystone veni cu un tânăr gentleman.

– Lady Westcliffe, Lady Beth, Lord Bentley a dorit să fie prezentat.

Prezentarea lui păru să dea startul unei competiții nebunești, pentru că, dintr-odată, Beth atrase atenția fiecărui tânăr eligibil din

cameră. Într-o jumătate de oră, avuseseră loc atâtea prezentări, încât carnetul ei de bal era plin.

– Lady Beth, am venit prea târziu pentru un dans?

Întrebarea fu pusă delicat, ca și cum un răspuns afirmativ echivala cu trecerea săgeții lui Cupidon prin inimă.

Beth se lumină când îl văzu pe Ainsley.

– Excelență, mă tem că ai venit, într-adevăr, prea târziu. Îi flutură carnetul de bal în față. Îți vine să crezi?

Claire o apucă de încheietură pe sora ei și îi trase mâna în jos.

– Beth, nu fi nesuferită!

– Dar nu îmi vine să cred cât de populară sunt. Ah, auzi!

Își puse mâna dramatic la ureche.

– Primul vals. Lord Bentley.

De parcă l-ar fi chemat cu entuziasmul ei, Lord Bentley apăru și o însoți pe sora ei pe ringul de dans. După toate grijile pe care și le făcuse, lui Claire nu îi venea să creadă cât de bine decurgea seara.

– Și cu tine cum rămâne? întrebă Ainsley.

Claire dădu ușor din cap.

– Nu este sezonul meu. Îi atinse brațul și se uită în ochii lui verzi. Îți mulțumesc foarte mult! Știu că ai promis că te vei implica pentru a o ajuta pe Beth. Nu mă așteptasem să apari.

– Poate că pentru mama nu contează valoarea promisiunilor, însă pentru mine contează. Iar dacă fratele meu e prea tont ca să-și invite soția la dans, fă-mi onoarea.

Aplecându-se ușor, își întinse brațul.

Ea clătină din cap mai puternic.

– Nu, nu cred că ar fi înțelept.

– Te temi că o să fie gelos?

– Mai degrabă că nu o să fie. Ridică din umeri. Nici măcar nu sunt sigură ce am vrut să spun cu asta. Însă, în orice caz, cred că unul din noi va fi rănit.

– Daca e să ne luăm după această logică, ar trebui să vină valvârtej aici pentru simplul motiv că vorbesc cu tine. Apropiindu-se, îi făcu cu ochiul. I-am promis gazdei noastre că voi dansa o dată înainte să plec. Aș prefera să fie cu o femeie căsătorită. Nu vreau să le dau speranțe celor nemăritate. Iar dacă nu dansezi cu mine, sunt blestemat

să petrec o seară destul de plictisitoare aici. În plus, dacă se află că nu am...

– Bine, spuse ea râzând. Deși, ca să fiu sinceră, Westcliffe primește invitații la baluri.

– Dar nu atât de multe ca mine.

Din păcate, muzica se opri. Beth se întoarse lângă ea, apoi își făcu apariția fermecătorul conte de Greenwood și o luă.

– O să fie marchiz într-o zi, spuse Ainsley în timp ce o însoțea galant pe Claire pe ringul de dans. Presupun că deja știai asta.

Lăsând o distanță potrivită între ei, o luă în brațe și începură să danseze în cerc pe ringul de dans.

– De fapt, cunosc foarte puțini nobili, numai pe cei pe care i-am întâlnit când ți-am vizitat moșia și câțiva cunoscuți în ziua nunții.

– Bătrâni, deci.

Claire zâmbi.

– În mare parte, da.

– Majoritatea prieteni de-ai lui Lynnie.

Lynnie. Contele de Lynnford. Tutorele lor.

– Ar trebui să te referi la el așa de colocvial?

– Da. Mi-am ocupat locul în Camera Lorzilor. Se așteaptă la asta.

– Cum rămâne cu Westcliffe? Presupun că e tot acolo.

Nu se gândise la asta înainte.

– E acolo de ceva timp. Își ia datoriile în serios. E motivul pentru care s-a căsătorit cu tine, nu-i așa?

Claire ridică din umeri.

– Te întrebi vreodată dacă a existat alt motiv? întrebă el.

– Cum ar fi?

– Poate că îi plăcea de tine.

– A avut un mod ciudat de a arăta asta. Nu a vorbit niciodată cu mine.

– Să știi că e destul de timid.

Claire aproape că izbucni în râs și surprinse o sclipire de tachinare în ochii lui.

– Da, sunt sigură că în momentul acesta se ascunde în spatele ghivecelor.

– Dimpotrivă, e în colț și se holbează destul de vizibil.

Claire fu cât pe ce să se împiedice.

– Nu te uita, îi ceru el, tocmai când ea începuse să întoarcă capul.

– Ar trebui să terminăm dansul acum, spuse ea.

– Nu fi naivă! Mă distrez prea bine.

– Îți place să-l tachinezi.

– Și asta.

– Te rog!

Îi aruncă un zâmbet indulgent.

– Nu am nevoie să mă protejezi. Sunt destul de capabil să am grijă de mine.

– Are un pumn puternic.

– Pe care nu l-ar ridica niciodată asupra ta.

– Dar l-ar ridica asupra ta.

– Nu dacă îi țin piept. Asta e treaba cu Westcliffe. Niciodată nu își varsă furia pe cei care îl înfruntă. Ar trebui să încerci uneori.

Din fericire, după încă două ritmuri, muzica se opri. Ușurată, îi permise lui Ainsley să o conducă înapoi în zona în care avea să o întâlnească pe Beth. Pe furiș, se uită după Westcliffe, însă nu era la fel de înaltă ca Ainsley și, cu atâția oameni în jur, îi era greu să îl vadă.

Când ajunseră la locul lor, Ainsley îi sărută mâna.

– Îți mulțumesc că mi-ai permis să-mi îndeplinesc obligațiile aici. Cunosc o lady care va aprecia faptul că voi ajunge mai devreme decât plănuisem.

O lady care nu era la bal? Se întrebă cât de lady putea să fie, după care se certă pentru că făcuse exact ceea ce nu voia să facă.

– Mama ta o cunoaște?

Ainsley îi aruncă un zâmbet devastator.

– Dumnezeule, sper că nu!

Ainsley plecă, iar exact în acel moment, în partea cealaltă a camerei, îl văzu pe Westcliffe. Speră că Ainsley mergea repede, pentru că, după expresia soțului ei, era capabil de crimă.

Westcliffe luă două pahare de șampanie de la un lacheu. Nu făcuse decât câțiva pași, când Ainsley aproape dădu peste el.

– Așadar, ai de gând să dansezi cu ea? întrebă Ainsley.

– Cu ea? repetă Westcliffe. E primul bal al sezonului, sunt probabil peste o sută de femei prezente. Ai o anume *ea* în minte?

– Soția ta.

– Ai dansat tu cu ea. Cred că e suficient.

– E destul de pricepută.

– Am observat.

Ainsley zâmbi. Dorise ca Westcliffe să observe.

– Să știi că nu a vrut, murmură Ainsley.

– Ce anume?

– Să danseze cu mine. Se temea că o să te supere.

– Fată deșteaptă.

– Nu fată. Mai degrabă femeie, aș spune.

Maxilarul i se încordă și trebui să se forțeze pentru a-l desclești.

– Presupun că știi, având în vedere cum o ținei.

– Am fost foarte respectuos. Biata de ea, se temea că o să mă lovești!

– Încă e posibil s-o fac.

– Nu, n-o s-o faci. O seară plăcută!

În timp ce fratele lui se îndepărta, îndreptându-se spre scări, Westcliffe regretă că nu putea merge cu el, că avea obligații acolo. Continuă în direcția în care o luase înainte să fie întrerupt de Ainsley.

Când se apropie de Claire, fu din nou uimit de frumusețea ei. Când sosiseră acolo, fusese surprins de uluirea ei, de ochii ei albaștri care se măriseră când păsiseră în sala de bal. Sincer, nu putea înțelege de ce o femeie ar fi vrut un sezon dacă nu avea nevoie de unul. Claire fusese promisă în căsătorie. De ce să mai treacă prin toată tevatura asta? Crezuse că o salvase de la o soartă mai groaznică decât moartea.

Ca și el, bănuia că mulți bărbați se gândeau să arunce o frânghie peste cel mai apropiat candelabru și să se spânzure când participau la un astfel de eveniment.

Ea îi zâmbi când el i se așeză alături.

– Șampanie? întrebă el.

– Ultima oară când am băut șampanie, judecata mea nu a fost cea mai bună. Cu toate astea, acceptă și bău delicat.

Westcliffe nu era încă pregătit să glumească despre acea noapte. Încă îl durea, așa că schimbă vorba:

– Văd că sora ta dansează.

– Da, îți vine să crezi? Carnetul ei de bal e plin ochi.

– Și al tău?

– Nici un nume, dar e bine. Nu am venit aici să dansez. Vreau doar s-o văd pe Beth fericită.

Orchestra începu să cânte altă melodie, una pe care Westcliffe o recunoscu. Știa că exista o șansă să o invite cineva pe Claire la dans înaintea lui, însă era convins că era nevoie doar de o privire îndelung exersată ca să-l îndepărteze pe bietul nenorocit. Privirea lui o speriase până și pe Claire când fusese mică. Speria pe toată lumea, cu excepția fraților lui. Probabil pentru că Stephen – la naiba cu el! – îl surprinsese pe Westcliffe în timp ce exersa privirea în oglindă și îi spusese asta lui Ainsley. Amândoi hotărâseră că furia prefăcută nu era, de fapt, furie. Din păcate, încă nu învățaseră când era nervos cu adevărat și cum să nu îi trezească acea latură.

– Mă onorezi cu acest dans? întrebă el.

Ea făcu ochii mari. Își recăpătă cumpătul rapid și încuviință.

Îi așeză paharul într-o parte, alături de al lui. O însoți pe ringul de dans și, dintr-odată, Claire era în brațele lui. Westcliffe nu-și aducea aminte când dansase ultima oară, însă era convins că nu simțise niciodată că partenera i se potrivea perfect. Se întrebă dacă ar fi fost mai bine să nu o fi invitat la dans.

– Iubesc *Greensleeves*, spuse ea încet, de parcă tăcerea dintre ei începuse să o neliniștească.

– Știu.

Ochii ei se măriră din nou. Westcliffe speră ca ea să nu încerce vreodată jocurile de cărți, pentru că ar fi pierdut o avere.

– De unde știi? întrebă ea.

– La fiecare vizită a ta, era singurul cântec pe care îl cântai la pian.

Ea zâmbi și îl răvăși. Râsul ei mereu avusese un efect ciudat asupra lui, îi oferise confort și îl făcuse să își dorească mai multe lucruri în același timp.

– E singurul cântec pe care l-am învățat vreodată, spuse ea. Cred că m-am născut numai cu degete mari, nu cu unele normale.

Își strânse mâna în jurul mijlocului ei, simțindu-i degetele răsfirate pe umărul lui.

– Te asigur ca ai degete minunate, chiar dacă nu se înțeleg cu clapele pianului.

– Un compliment și un dar. Îndrăznesc să spun că este o noapte magică.

El se încruntă.

– Te-am mai complimentat.

– Da?

Ea ridică o sprânceană, ca și cum ar fi așteptat un exemplu.

La naiba, mintea lui se golise!

– Sunt sigur că am făcut-o.

Ea îi aruncă un zâmbet ciudat, care era fie trist, fie acuzator sau poate puțin din fiecare.

– Mi-ai vorbit foarte rar înainte să ne căsătorim și cu siguranță nu prea des după aceea.

Dacă ar fi stat jos, s-ar fi mișcat incomod în scaunul lui și ar fi luat paharul de whisky.

– Ce ar fi de discutat?

– Lucrurile care îți plac. Speranțele tale, visurile, planurile de viitor. Nu știu. Despre ce vorbesc cuplurile? Am auzit destule zvonuri ca să știu că nu am fost prima ta doamnă. Despre ce vorbeai cu celelalte?

– Nu am vorbit niciodată. Gurile noastre erau prea ocupate cu alte lucruri.

Avea o plăcere perversă de a o face să roșească. Apropiindu-se, spuse cu o voce joasă:

– Nu ar trebui să pui întrebări al căror răspuns nu vrei să-l afli.

Ea își înălță capul.

– Poate că vreau răspunsurile, dar acesta nu e locul potrivit unde să le pun.

– Biblioteca, la miezul nopții, ar fi un loc mai potrivit.

– E o invitație? întrebă ea cu sufletul la gură.

– Mai degrabă o provocare, aș spune.

Claire încuviință, și el se întrebă care era, de fapt, răspunsul ei. Apoi își dădu seama că se opriseră din dans. Din fericire, și muzica se oprise.

Aproape că ajunseseră în micul ei colț din sala de bal când Greenwood îi opri.

– Milord, spuse tânărul.

Westcliffe simți cum îi strecoară ceva în mână.

– Lady Beth e o femeie interesantă. Se întoarse către Claire. Contesă, sper că îmi vei permite să o vizitez pe sora ta.

– Da, ar fi minunat.

– Prea bine.

Făcu o plecăciune.

– Milord. Milady.

Plecă, iar Westcliffe încercă să bage obiectul în buzunar, însă nu fu suficient de subtil. Claire îl apucă de mână. O sclipire de furie i se aprinse în ochi. Dintr-un motiv inexplicabil, lui Westcliffe îi plăcu.

– Te-a plătit? șopti ea dur.

– Eu l-am plătit pe el. O bancnotă de cinci ca să danseze cu ea.

– Tu l-ai plătit.

– I-am plătit pe toți. Un tânăr singur întotdeauna are nevoie de fonduri pentru plăcerile proprii. Ai vrut ca noaptea ei să fie memorabilă, nu-i așa?

Înainte să poată răspunde, Westcliffe se îndepărtă.

Era îngrozită de gestul lui. Inițial, el plănuise să rămână și să discute cu ea, însă nu voi să înceapă o ceartă.

Observă că niște doamne în vârstă se apropiară de ea. Bănuia că fuseseră mai interesate de ea când dansase cu Ainsley decât atunci când fusese pe ringul de dans cu el. Fără doar și poate, voiau să îi fie prezentate fiicele lor. Un duce burlac era întotdeauna la mare căutare. Nu era de mirare că Ainsley plecase devreme. Westcliffe nu îl invidia că trebuia să evite atâtea...

Anne îl atinse cu cotul, apoi se așeză lângă el.

– Te-am văzut dansând cu soția ta. Mi-ai spus că nu dansezi niciodată la genul acesta de petreceri.

Nu încercă să-și ascundă nemulțumirea din ton. Chipul ei lăsa însă impresia că erau prinși într-o conversație minunată. Era mult mai pricepută la minciună decât Claire.

– E soția mea. Mi s-a părut potrivit.

– Nu am mai văzut-o. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă de înfățișarea ei. E destul de... neimpresionantă.

Neimpresionantă? Westcliffe o considera cea mai fascinantă femeie de la bal. Nu era hlazată. Încă avea o doză de naivitate. Era puternică, hotărâtă. Ieșea în evidență pentru că nu era nimeni ca ea.

– E o noapte plăcută pentru o plimbare prin grădină, șopti Anne, întrerupându-i gândurile.

Își închise evantaiul, îl ridică la gură și își plimbă limba pe marginea lui. Westcliffe se îndoia că soția lui știa semnificația acelui mesaj.

Însă el o știa. Abia îi veni să creadă ce spunea.

– Nu în seara asta.

Anne ridică o sprânceană.

– Te temi că o să fim prinși? Asta face totul mai distractiv.

El nu își luă privirea nici măcar un moment de la Claire. Doamnele plecaseră și alte trei se plimbau pe lângă ea.

– De ce ești interesat de ea? Anne răbufni pentru că el nu-i răspunsese la prima întrebare. Te asiguri că nu dispare cu altcineva?

Replica ei batjocoritoare îi făcu stomacul să se încordeze, însă nu credea că soția lui ar fi dispărut cu alt bărbat pentru o întâlnire clandestină. Dacă Stephen ar fi fost acolo... dar nu era. Se părea că era cu armata, undeva în India.

Anne îi atinse brațul delicat, aproape ezitant. Nu îi stătea în fire să facă asta. Westcliffe se uită la ea.

– Aș putea face o scenă, amenință ea.

– Să nu faci așa ceva! spuse el ferm.

Nu avea de gând să strice primul bal al lui Claire.

– Atunci hai să ne întâlnim în grădină! Vreau să-ți mulțumesc cum trebuie pentru brățara cu diamante pe care mi-ai dat-o. Își ridică mâna. E frumoasă.

– Nu e locul potrivit. O să vin să te văd mai târziu, spuse el încet.

Putea citi nemulțumirea de pe fața ei. În cele din urmă, ea încuviință aproape imperceptibil.

– O să te aștept nerăbdătoare.

Capitolul 12

Claire nu putea nega că-și dorise ca primul bal al lui Beth să fie memorabil. Dar să îi plătească pe tineri...

– Seara asta a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea, spuse Beth în timp ce se învârtea în dormitorul ei, ca și cum ar fi retrăit momentul când un tânăr o ținuse în brațe. Cine ar fi crezut că voi fi atât de populară? Nu știu dacă mai e vreo lady care să fi dansat la fel de mult ca mine.

Claire simți un nod în gât. Nu voia să-i spulbere iluzia, însă sigur urma o dezamăgire. Westcliffe nu îi putea plăti pe toți bărbații de la toate balurile.

– Beth, seara asta e posibil să fi fost o excepție. Bărbații erau curioși. Tu erai fața nouă din mulțime.

Beth se aruncă în pat, așa cum se aruncau în zăpadă când erau mici, în încercarea de a face îngeri.

– Cu siguranță voi fi cruțată de căsătoria cu Lord Hester. Nu am nici o îndoială.

– Nu vreau să fii dezamăgită dacă carnetul tău de bal nu va fi plin la următorul eveniment.

Beth îi zâmbi.

– Îți faci griji pentru anumite lucruri înainte să existe vreun motiv de îngrijorare.

Ocoli patul și sună din clopoțel, chemându-și camerista.

– Ți-ai făcut griji că traiul aici cu Westcliffe va fi groaznic, și nu e, continuă ea. Ți-ai făcut griji că nu vom primi invitații, și avem o mulțime. O atinse pe Claire pe nas. Îți faci griji, dar totul va fi bine. Chiar și între tine și Westcliffe. Se pare ca acum i-ai atras atenția.

Ar fi vrut să fie și ea la fel de sigură. Dar nu voia să vorbească despre îndoielile ei cu Beth, așa că îi spuse scurt:

– Somn ușor, surioară.

Ieși din cameră tocmai când intră camerista.

Era epuizată din pricina emoțiilor care o cuprinseseră. Dansase de două ori. În mod ciudat, întotdeauna se simțise confortabil cu Ainsley, însă ce o marcase fusese dansul cu soțul ei. Puterea pe care o simțise în felul în care o ținea, siguranța pasului său. Când avea 17 ani, i se păruse un fanfaron, iar acum îl vedea ca pe un bărbat. Unul cu responsabilități din fața cărora nu dădea înapoi.

Știa care era cântecul ei preferat. Îi dăduse o brățară ca să marcheze primul ei bal. Și îl văzuse vorbind cu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Făcuse greșeala să întrebe cine era pe una dintre doamnele de lângă ea.

– Lady Anne Cavill. Până de curând, a fost văzută prin oraș cu soțul tău.

Fu cât pe ce să întrebe: „Cât de recent?"

Se gândi să se pregătească de culcare, însă erau cuvinte care trebuiau spuse. Iar Westcliffe o provocase, chiar dacă era cu mult trecut de miezul nopții.

Coborî scările. Singurul sunet era ticăitul ceasului de la intrarea principală. Trecu holul care ducea spre bibliotecă. Era fericită că nu se aflau lachei sau servitori în preajmă.

Poate că nu era nici soțul ei.

Însă, când deschise ușa și se uită înăuntru, îl văzu pe Westcliffe stând pe un scaun, aproape de ferestre, cu un pahar de whisky într-o mână și cu loialul Cooper ghemuit la picioarele lui.

Westcliffe o urmări în timp ce se apropia. Îi spusese lui Anne să îl aștepte, însă îi făcuse o invitație soției lui și, din motive necunoscute, curiozitatea îl făcuse să stea puțin mai mult, să vadă dacă avea să apară. Claire se așeză pe scaunul de lângă el. El se întinse după al doilea pahar de whisky pe care îl turnase mai devreme, anticipând sosirea ei, și i-l dădu. Claire îl luă și bău din el delicat.

– Beth... Claire oftă. Ea crede că fiecare noapte va fi ca asta.

– Nu e nici un motiv să nu fie.

Îl privi enervată.

– Ai de gând să plătești bărbații de la fiecare bal ca să danseze cu ea?

– Îmi permit să o fac.

– Nu asta e ideea. Beth crede că ei văd ceva la ea...

– Poate chiar văd. Greenwood nu a fost singurul care mi-a dat înapoi banii.

Claire se aplecă spre el.

– Serios?

Cu doar două lămpi aprinse, ea stătea mai mult în umbră, însă se puteau observa multe lucruri la ea în acel moment: strălucirea din ochii ei, care întrecea lumina lămpilor, linia sânilor ei, pielea mătăsoasă, roșeața din obraji. Însă lui îi atrăgea atenția cel mai mult felul în care o buclă ce îi cădea peste față se oprise la cicatricea care îi traversa sprânceana delicată. Fără să se gândească, o prinse între degete și o dădu după ureche, mâna lui bucurându-se de luxul de a-i mângâia pielea.

Respirația ei se opri, însă nu dădu înapoi. El se întrebă ce se întâmpla dacă ar fi rămas la fel de nemișcată, la fel de curajoasă dacă și-ar fi apropiat gura de ea. Nu semăna deloc cu Anne, iar în acel moment, se bucura de acest lucru. Fiecare moment petrecut cu Anne era un joc al seducției, al încercării de a o satisface. Anne se plictisea ușor. Nu avuseseră momente tăcute. Totul era ca o aluzie. Fiecare conversație era încărcată de imoralitate și de ipoteze.

Își dădu seama că rămăsese acolo gândindu-se la Claire, deoarece ea nu aștepta nimic de la el.

– De câți admiratori are nevoie? întrebă el, plimbându-și degetele pe gâtul ei, simțindu-i pulsul, după care se retrase, nedorind să recunoască plăcerea pe care i-o oferise o explorare atât de simplă și de scurtă.

Îi privi mișcările gâtului când înghițea și, ca și cum gura i s-ar fi uscat, Claire luă o gură mai mare din pahar, înghițind din nou. Fusese oare vreodată atât de ispitit de gâtul unei femei?

– Unul, presupun, dacă e cel potrivit.

– Cum o să știe că e cel potrivit?

– O să se îndrăgostească de el.

Westcliffe nu se putu stăpâni și râse. Se părea că inocența ei nu avea limite.

– Dragostea este o emoție visată de femei. Bărbații doresc. Ei au nevoie. Femeile îi fac pe bărbați să le dorească. Ele numesc asta dragoste.

– Ești destul de cinic.

Își lovi paharul de al ei.

– Destul.

Lui Claire nu îi plăcu să audă asta. Ceva din Westcliffe o atrăgea, fără ca el să încerce măcar.

– Am observat că în seara asta i-ai acordat multă atenție lui Lady Anne Cavill.

O studie preț de o secundă, după care spuse încet și fără nici un fel de emoție:

– Ar trebui să știi că am de gând să-i cer să se căsătorească cu mine.

Evident, Claire înghițise prea mult wbisky și mult prea repede. Cuvintele lui nu aveau sens și nici cele care ieșiră din gura ei.

– Ai de gând să o ceri? Să îi oferi o perioadă de curtare pe care mie nu mi-ai oferit-o niciodată?

El nu spuse nimic.

– Presupun că nu este un subiect relevant, având în vedere că ești deja căsătorit, sublinie ea.

– Da, va trebui să vorbim despre asta după ce se termină sezonul.

– Putem vorbi acum.

Se mișcă în scaun ca să fie cu fața spre ea.

– Ei bine, propun să divorțăm.

Îl privi șocată. Brățara, dansul, sărutul, felul în care se uitase la ea în ultimul timp nu însemnaseră nimic. Fuseseră doar un joc elaborat.

– O iubești?

– Țin la ea, da.

– Nu asta am întrebat. O iubești?

Westcliffe luă sticla și își puse mai mult whisky.

– Nu sunt capabil de dragoste.

– De ce?

Râse aspru.

– Ajunge să știi că nu sunt. Și, înainte să întrebi, nu, nici ea nu mă iubește.

– Cum poate să nu o facă?

Clătinând repede din cap, bău restul băuturii și își umplu paharul din nou.

– Sunt sigur că poți ghici destul de ușor răspunsul.

Numai că nu putea. Bărbatul cu care se căsătorise fusese aspru, dur, însă nu l-ar fi descris ca fiind crud. Ea îi făcuse asta. Ea îl făcuse nemilos.

– Nu sunt ușor de iubit, îi răspunse el în cele din urmă, fiecare cuvânt fiind apăsat.

„Dar ai putea fi." Însă ea nu spune nimic și abordă o problemă mai importantă.

– Dacă divorțăm, o să fiu complet ruinată. Nici un bărbat nu o să mă vrea. Nu o să am niciodată copii.

– Nu-mi pasă. M-am săturat de viața asta, de singurătate, de...

Fără să știe ce o apucase, aruncă băutura din pahar pe el. Furia îi puse stăpânire pe chip. Cu trei ani în urmă, ar fi dat înapoi, acum însă voia să apuce sticla și să-l lovească în cap cu ea. Era sătul? Era singur? Trăia în mijlocul oamenilor, în timp ce ea era înconjurată numai de pământ. Viața ei...

Tresări și se ridică din scaun când whisky-ul lui o udă.

– Ticălosule! Și te mai numești gentleman?

– Tu crezi că ești o lady?

– Du-te naibii! Sper că o să putrezești în iad!

Nu știa sigur unde voia să-l lovească sau dacă avea de gând să o facă. Știa numai că ridicase mâna...

El se ridică feroce și o apucă de încheietură, întorcându-i brațul la spate și trăgând-o lângă el.

– Ca să-ți împrumut cuvintele, crezi că nu sunt deja acolo? întrebă el.

Ea respira greu, furia țâșnind din adâncul ființei ei. Își dădu seama că nu o afectase faptul că aruncase băutură pe ea, ci gândul că urma să renunțe la ea după tot ce se întâmplase între ei. Într-un timp atât de scurt, începuse să creadă că exista o speranță pentru ei. Vorbiseră, mutaseră mobila, comunicaseră pentru a-i oferi lui Beth o noapte memorabilă. Fusese blând cu Claire. Generos. O făcuse să îl dorească.

– Te urăsc! rosti ea.

– Știu.

Apoi el făcu un gest ciudat. Îi atinse bucla de păr, cea care nu stătea niciodată prinsă, cea care mereu se juca pe cicatricea ei, și o dădu delicat după ureche.

– Știu, repetă el, după care linse lichidul de culoarea chihlimbarului de pe sânii ei.

Fierbințeala se învârtea prin ea, odată cu mișcarea limbii lui catifelate ce se plimba pe pielea ei. Genunchii i se înmuiară și, dacă brațul lui Westcliffe n-ar fi fost prins în jurul taliei ei, era sigură că s-ar fi făcut de rușine, căzând pe podea. De ce făcea el asta, iar ea de ce-și dorea ca el să nu se oprească?

Cuvintele lui îi răsunau în mine: „Ce ai trăit înainte a fost sărutul unui băiat. Acesta este sărutul unui bărbat".

O lăsase cu o dorință arzătoare după acel sărut fierbinte pe care i-l dăduse, însă îi oferise numai o probă. Focul, furia, pasiunea din el de care se temuse mereu, atunci când erau eliberate, o răvășeau în moduri pe care nu și le imaginase niciodată. Nu crezuse că un trup, un suflet și chiar o inimă ar putea simți așa ceva.

În prima noapte, îi arătase ce putea stârni cu o simplă atingere de deget. Iar acum, descoperea atingerea catifelată a limbii lui. Dar se săturase de degustări. Claire voia tot meniul.

Westcliffe râsese de ce spusese ea mai devreme despre dragoste, însă cum era posibil ca un om să fie cuprins de o asemenea dorință, oferind și primind, și să nu existe nici un pic de dragoste?

Asta nu era numai dorință carnală... Dar, dacă era, ea voia mai mult.

În cele din urmă, el se opri, iar când își înălță încet capul, ea gustă whisky-ul de pe bărbia lui. Era mai gustos, aroma fiind mai intensă datorită pielii lui sărate.

El o privi mult timp, însă Claire nu știa exact ce căuta. Când îi dădu drumul, ea căzu pe scaun, iritată de abilitatea lui de a o lăsa fără vlagă, în timp ce el părea să capete putere din confruntările lor.

– Vom continua discuția după ce se termină sezonul, spuse scurt, punându-și armura la loc și ținând emoțiile în frâu.

Se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Uitându-se în jos, Claire își dădu seama că el lăsase în urmă o picătură. Îi veni să-l cheme înapoi ca s-o vadă. În schimb, se ghemui pe scaun și se uită în întunericul grădinii.

Nu voia să divorțeze. Westcliffe vorbise despre asta de parcă ar fi fost o chestiune simplă, însă era costisitoare și scandaloasă. Auzise de un singur cuplu căruia îi fusese acordat divorțul, iar femeia se mutase în Franța ca să scape de umilință. În plus, nu voia ca acest mariaj să se termine.

Poate că era mândră, nedorind să fie dată la o parte atât de ușor pentru altă femeie. Dar era mai mult de atât. În ultimul timp, începuse să afle lucruri despre bărbatul cu care se căsătorise și nu putea nega că era fascinată de el. Voia să îl cunoască cât de mult își putea cunoaște o femeie soțul.

Chiar dacă asta ar fi însemnat că ea era cea care trebuia să seducă.

El nu își dorea soția!

La naiba, nu o voia! Dar se gândea numai la ea.

Westcliffe se așeză într-un colț întunecat de la Dodger's, bând whisky-ul aproape la fel de repede cum îi era turnat. Intenționase să meargă la Anne, dar ajunsese acolo. Mirosul trandafirilor plutea în jurul lui și nu voia să îl înlocuiască cu aroma de liliac. Ce gând absurd!

Cu toate astea, era acolo. Claire era în mintea lui și nu ar fi fost corect față de Anne să o caute în aceste circumstanțe.

De ce băuse de pe pielea lui Claire mai devreme?

Din cauza focului din ochii ei. Îl văzuse destul de des înainte să se căsătorească, atunci când se certa cu Stephen. Acel foc îl intriga. Fusese cu totul absent în ziua nunții lor, de parcă, atunci când îi luase numele, Claire își pierduse esența.

Însă în acea seară, entuziasmul lui Beth la balul acela blestemat făcuse ca un dram de vinovăție să i se strecoare în conștiință. Ar fi fost un lucru așa îngrozitor să îi dea voie lui Claire să aibă un sezon? Nu văzuse rostul. Ea îi fusese promisă înainte să se nască. Nu avea nevoie de un pețitor. Chiar și Ainsley fusese de acord că nu avea nimic de câștigat dacă evita inevitabilul. Deși, privind în urmă, poate că fratele lui pur și simplu se săturase să îi tot dea bani lui Westcliffe. Sau, nefiind interesat de căsătorie, considera balurile o pierdere de timp.

Claire fusese atât de frumoasă în acea seară! Se bucurase că nu se schimbase de rochie când venise mai târziu în bibliotecă. Îi plăcuse să se uite la ea, până când începuse să vorbească despre Anne. Când Claire aruncase cu whisky în el...

Râse încet. Reacționase fără să gândească. Ce gentleman aruncă băutura într-o femeie? Ce fel de gentleman se răzbună?

Trebuia să-și ceară scuze. Poate reușea să o convingă că se scuzase când o ștersese cu limba, însă fiecare atingere îi făcuse trupul să se întărească. Faptul că reușise să plece era o dovadă a hotărârii lui.

Fusese surprins de furia ei când menționase divorțul. Da, era ultima variantă, însă câți ani mai trebuiau să trăiască separat ca să admită că nu aveau să locuiască împreună niciodată? Credea că ea avea să își dorească sfârșitul mariajului lor. Era destul de tânără, iar după ce se termina totul, încă putea să se căsătorească. Cu siguranță, își dorea pe cineva cu care să își petreacă nopțile.

Da, divorțul avea să fie învăluit în scandaluri. Acest lucru era imposibil de evitat. Însă deja erau ținta bârfelor, pentru că el locuia în Londra, iar ea stătea la moșie. Cel puțin sfârșitul căsătoriei avea să pună capăt bârfelor.

La început, nu avea să fie ușor, dar... Ei bine, în ultimul timp nimic nu părea să fie ușor.

Capitolul 13

Florile începură să sosească în prima parte a zilei, în timpul micului dejun. De la șase gentlemeni. Beth era pur și simplu extaziată.

Claire îi aruncă lui Westcliffe o privire întrebătoare. El pur și simplu ridică din umeri, sperând că ea înțelegea că nu avea nimic de-a face cu ce se întâmpla. Știa că, atunci când un gentleman era interesat de o lady, își exprima interesul trimițându-i flori. Și el trimisese flori altor femei, niciodată soției lui.

În timp ce Beth se ridica de la masă ca să primească fiecare buchet, Westcliffe se foia în scaun. Graba lui de a se căsători îi negase lui Claire această bucurie, asigurarea că era dorită.

Nu intenționase să fie crud, însă acest lucru era un alt cui înfipt în coșciugul vinovăției sale.

Claire păru să se bucure de flori la fel de mult ca sora ei, însă, când atinse părul lui Beth și o îmbrățișă, Westcliffe își dădu seama că o bucura faptul că sora ei atrăsese atenția mai multor gentlemeni.

Era fericită pentru sora ei și deoarece Beth era extaziată.

Își dădu seama cu întristare că el nu simțise niciodată asta pentru succesele fraților lui, niciodată nu se bucurase de realizările lor. Mai degrabă ura libertatea lui Stephen, care nu avea responsabilități care să-l tragă în jos, și poziția și averea lui Ainsley, pe care le primise fără să facă vreun efort.

Claire își iubea sora cu adevărat, voia ca aceasta să aibă tot ce îi oferea bucurie. Iar în acel moment, era un buchet de trandafiri. Doar o bestie nu ar fi știut că un gentleman îi trimite trandafiri unei femei ca semn al afecțiunii lui.

Westcliffe se simți ca o bestie.

– Beth, vino să termini micul dejun, spuse Claire.

– Nu-mi mai e foame. Îți vine să crezi câte flori mi-au fost trimise? Unde să le punem pe toate?

– Nu o să avem probleme în a le găsi locul potrivit, dar trebuie să mănânci.

– O să fac o listă cu cine mi-a trimis flori și o să scriu tot ce îmi amintesc despre el.

Spunând asta, ieși din cameră. Westcliffe nu crezu că Beth văzuse zâmbetul indulgent al surorii ei.

– Ești sigur că nu ești responsabil pentru avalanșa asta de flori? întrebă ea.

– Cu siguranță nu, nu mi-aș putea permite așa ceva. Își drese gâtul și începu să amestece în ceai, un gest fără sens din moment ce nu pusese nici zahăr, nici lapte. Cel puțin nu de vreo trei sau patru ani.

Privirea ei o surprinse pe a lui, iar Westcliffe citi întrebarea în ochii ei. Deși era greu pentru el, se auzi mărturisind:

– Fiecare ban pe care l-am cheltuit era de la Ainsley.

Ea privi repede în jos, însă nu înainte ca el să vadă în ochii ei înțelegerea și compasiunea. Era motivul pentru care nu spusese niciodată nimic. Nu era sigur care îi displăcea mai mult.

Când se uită din nou la el, ea își controlă expresia feței.

„Da, draga mea, o să știu mereu ce gândești."

– Acesta e motivul pentru care zestrea mea era atât de importantă, motivul pentru care nu ai anulat căsătoria imediat după... Clătină din cap, ca și cum cuvintele ar fi fost prea dureroase. Încep să înțeleg mai bine cum te-ai simțit. Cu greu pot suporta gândul că aseară ai mers la ea...

– Nu am făcut asta.

Gura ei se deschise încet.

– Am fost la club, adăugă el. M-am îmbătat. Sincer să fiu, am vizitat-o o singură dată din noaptea în care am stat amândoi jos în bibliotecă. Și atunci doar pentru cină.

– De ce?

Westcliffe clătină din cap.

– Nu știu. Scuzele tale, sinceritatea ta... Mi s-a părut greșit să continui ca și cum tu nu ai fi fost aici.

Era și mai greu să continue cu ea acolo, prezența ei aducându-i aminte în mod constant că avea o soție. Întotdeauna plănuise să-și

onoreze jurămintele. Știa că tatăl lui nu o făcuse, iar mama lui suferise din cauza asta.

– Mulțumesc, spuse ea încet.

– Pentru ce?

– Pentru că ai avut grijă de sentimentele mele. O să fie mai ușor să stau aici, să continui.

– Nu mă înțelege greșit, Claire. Încă vreau să divorțăm.

– Nu înainte de a se termina sezonul. Cu cât sunt mai puține bârfe despre noi, cu atât Beth are mai multe șanse să-și găsească un partener.

– Dumnezeule! Bârfele ar putea să înflorească, și ea și-ar putea găsi un soț. Nu ai văzut florile?

Claire râse.

– Într-adevăr, începutul e promițător. Ce ai spune să mergem la grădinile Cremorne în seara asta? Ar fi bine pentru Beth să fie văzută în lume.

El își înclină ușor capul.

– Presupun că vrei să mergem devreme, înainte de sosirea oamenilor cu reputație proastă.

– O să mergem foarte devreme. Îi aruncă un zâmbet pus pe șotii. Dar poate că o să stăm până târziu.

– Nu trebuie să facem asta dacă vrei să se căsătorească. Reputațiile sunt distruse odată cu trecerea orelor.

– Atunci vom încerca să nu stăm mai mult decât e prudent.

Anne se bosumflă. Nu era prima oară când o vedea așa. Prima dată îl abordase în urmă cu aproape doi ani, dorindu-l ca amant. Însă în acea perioadă, ea era căsătorită cu fiul cel mic al unui conte. Știind ce înseamnă pentru un bărbat să-și găsească soția cu altcineva, nu putu avea o aventură cu o femeie căsătorită. Apoi soțul ei se îmbolnăvi și muri. Fusese partenera lui Westcliffe în ultimele șase luni, după ce terminase cu doliul.

– Am așteptat o jumătate de noapte sosirea ta, spuse ea caustic. Presupun că o să mi te alături la cină diseară.

Niciodată nu o considerase atât de neatrăgătoare. Înainte, îi tolerase micile crize, considerând că erau dreptul unei femei. Doar

fusese martorul multor asemenea momente din partea mamei lui în copilărie.

Însă în acea zi, Anne părea meschină. Rece. Se gândi la Claire, cum aruncase cu whisky pe el. Furia trebuia să fie însoțită de foc. Putea face față acestui lucru. Însă răceala... Niciodată nu-și dăduse seama cât de tare îi displăcea.

– Din păcate, îmi duc soția și pe sora ei la grădinile Cremorne.

Anne se întinse pe canapea, uitându-se pe fereastră cu atâta intensitate, încât Westcliffe fu surprins că geamul nu se sparse.

– Ai venit să mă vezi numai o dată de când ușuratica ta de soție...

– Claire nu e o ușuratică.

– A fost în pat cu fratele tău. Nu-mi spune că ai iertat-o!

– Asta nu e treaba ta, Anne.

– Nu mă descurc bine singură, Westcliffe.

Încercă să nu-și compare soția, care avusese trei ani de singurătate, cu această femeie. Claire nu se plânsese niciodată, deși ar fi avut dreptul s-o facă.

– Cu cât se căsătorește sora ei mai repede, cu atât mai rapid vor reveni lucrurile la normal, spuse el, nedorind să recunoască că poate nu mai voia ca lucrurile să revină la normal.

– La normal? Se ridică de pe canapea cu o siguranță de sine care se vedea în fiecare mișcare. I-ai spus că vrei să divorțezi?

De ce îl enerva faptul că era furioasă? Anne avea dreptul să fie. Era amanta lui, însă acea vară nu era ce sperase ea că avea să fie. Westcliffe știa asta. Știa că era nevoie de toleranță. Încă.

– Da, spuse el.

Anne se dădu în spate – din cauza surprinderii, presupuse el.

– Ce a spus?

Vocea ei era din nou blândă, dulce.

Westcliffe se apropie de fereastră și se uită afară.

– Se teme de scandal.

– Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte.

– Înainte era un copil.

Fu surprins de cât de ușor îi luă apărarea lui Claire.

– Nu pot să cred că îi scuzi comportamentul!

El se întoarse.

– Nu, nu i-l scuz. Dar, până când nu se rezolvă problema cu sora ei și nu mă ocup de încheierea căsătoriei mele, cred că e mai bine să nu te mai vizitez.

– Crezi că o să te aștept cu sufletul la gură?

– Mă aștept să înțelegi cât de dificil e totul și că e nevoie de toată atenția mea ca să pot duce totul la bun sfârșit.

Se apropie de ea, o privi plin de dorință și îi atinse ușor obrazul.

– Anne, o să fim împreună în curând, îți promit!

– Nu cred că înțelegi cât de mult te doresc. Mi-e dor de ce aveam. Mi-e dor de tine.

– Și mie mi-e dor.

O luă în brațe și o strânse. Înainte, simțea mereu fiori de dorință. Era ciudat că în acea clipă simțea doar că voia să plece.

Capitolul 14

Claire auzise de grădinile Cremorne, dar nu le vizitase niciodată. Tatăl ei nu fusese niciodată dornic să le arate fiicelor lui împrejurimile Londrei. Iar mătușa care o crescuse după moartea mamei ei nu era încântată de mersul pe jos. O dureau încheieturile. Iar grădinile erau făcute pentru a te plimba prin ele.

Se pregătise cu grijă pentru seară, alegând o rochie mai puțin decoltată decât cea purtată cu o noapte înainte, dar tot avea o croială puțin adâncă. Beth se îmbrăcase mai simplu, dar era încă necăsătorită, în timp ce Claire era o femeie măritată, una hotărâtă să îi atragă atenția soțului ei. În acea clipă, se plimbau braț la braț.

– Dacă vezi un gentleman care i s-ar potrivi lui Beth, presupun că le vei face prezentarea, șopti Claire.

– Nici un gentleman pe care îl cunosc nu ar fi potrivit.

Purta o jachetă de un roșu-închis și pantaloni gri. Faptul că era văzută cu el îi aducea lui Claire mândrie și plăcere. Westcliffe se plimba prin grădini cu atâta încredere! Nu-și amintea să fi avut această atitudine în tinerețe, poate din pricină că întotdeauna fusese în umbra lui Ainsley. Însă nu și l-ar fi putut imagina pe Ainsley purtându-se cu superioritate față de fratele lui.

Însă și-l putea imagina pe Westcliffe urând să îi ceară fratelui lui mic orice lucru, oricât de neînsemnat ar fi fost. Se gândise numai ce însemnase căsătoria pentru ea, nu luase în considerare ce însemnase pentru el. El câștigase un anumit grad de libertate, poate absolută, să fie pe picioarele lui.

Iar la doar câteva ore după ce își asumase responsabilitatea unei soții și voia să își asume responsabilitățile care veneau odată cu această poziție, o găsise în brațele fratelui lui mai mic. Atunci Claire se gândise numai la propriile ei spaime și nevoi. Cât de puține știa despre Westcliffe! Și cât de multe afla!

Trebuia să vină la Londra mai devreme. Nu trebuia să accepte docilă ordinul lui, să rămână la moșie.

– Pot să-mi iau niște limonadă? întrebă Beth, întinzând mâna ca un copil, înainte să primească un răspuns.

Westcliffe se uită la Claire.

– Tu vrei?

– Nu, mulțumesc.

Westcliffe scoase o monedă din buzunar și i-o dădu lui Beth, care țopăi ușor către masa unde erau vândute băuturile.

– Nu cred că am fost vreodată atât de tânără, spuse Claire.

– Ai fost.

Se uită întrebătoare la Westcliffe. Maxilarul lui se încordă, ca și cum și-ar fi dorit să nu fi spus nimic.

– Când am fost? întrebă ea blând.

El clătină din cap, ca și cum n-ar fi avut un răspuns, după care spuse:

– Aveai 15 ani când mi-am dat seama că puteai merge. Întotdeauna îl urmăreai pe Stephen, alergai după sora ta, săreai peste flori...

– Dansam, spuse ea arogant.

El ridică o sprânceană, iar ea se bucură de acel moment de tachinare dintre ei. În ciuda faptului că el spunea că vrea divorțul, Claire spera că avea să se răzgândească.

– Cum ai observat toate astea? Erai în preajmă atât de rar!

– Eram destul de des.

– De ce nu ni te alături?

– Eram cel mai mare. Joaca nu era pentru mine. Tata nu a fost cu noi mult timp, dar m-a învățat că rangul meu vine cu o mare responsabilitate. Nu trebuia să fac niciodată ceva ce ar fi lăsat impresia că nu merit titlul pe care îl voi moșteni într-o zi și titlul cu care m-am născut. L-am invidiat pe Stephen pentru libertatea lui de a se juca – de a se juca cu tine. Aveai cel mai uimitor râs. Dintr-odată, păru că se simte stânjenit. Nu i-aș fi dat surorii tale o monedă dacă aș fi știut că îi va lua atât de mult să cumpere o limonadă.

Claire nu știa ce să spună. Cuvintele lui o flatau. Cu siguranță, Westcliffe se așteptase ca, odată ce erau căsătoriți, râsul ei să îi umple casa.

– Nu știam, spuse ea, devastată de tot ce îi dezvăluise el. Nu știam că te uiți, nu știam... nu te știam pe tine.

Înainte ca el să poată răspunde – dacă ar fi putut să răspundă –, se întoarse Beth.

– Arătați atât de melancolici! Jur că sunteți cele mai plictisitoare ființe. Hai să ne distrăm!

Îi conduse, ca și cum ar fi fost liderul unei parade.

Westcliffe păru să considere conversația terminată, poate chiar uitată. Însă Claire voia să-și amintească de acel moment. Îl strânse de braț, iar când se uită la ea, îi aruncă un zâmbet discret.

– Dacă o să mai vrei să auzi râsul acela, ar trebui să știi că mă gâdil foarte ușor. Din păcate, într-un singur loc. Mă întreb dacă vei avea noroc să-l găsești.

Înainte ca el să poată răspunde, ea îi dădu drumul la braț și se grăbi să o prindă din urmă pe sora ei, luând-o de mână și mergând ca pe vremea când erau mici. Când se uită în urmă, îl văzu pe Westcliffe stând ca o statuie în mijlocul drumului, uitându-se la ea. Nu îi putea interpreta expresia, dar spera că-i dăduse ceva la care să se gândească.

Westcliffe o studia pe Claire în umbrele din întuneric, când primele artificii umplură cerul. Oricine s-ar fi uitat ar fi putut crede că avea bucuria unui copil, însă nu era nimic copilăresc la ea. Se maturizase de când o luase de soție.

Văzu plăcere în expresia ei, plăcerea unei femei, și se întrebă dacă aceeași plăcere îi umplea fața când era satisfăcută, după ce făcea dragoste. Își aminti cum arătase când o sărutase, în noaptea când o găsise aranjând mobila. Sedusă și răvășitoare, ca o femeie căreia i se treziseră simțurile. Cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată fusese să iasă din acea cameră.

Nu avea să o ducă în pat. Nu voia să caute locul unde se gâdila. Nu avea să facă asta.

Ea îl făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă – o emoție delicată, care îl putea distruge dacă nu era reciprocă. Anne era o alegere mult mai bună. Ochii ei nu se umpleau de lacrimi niciodată din cauza unor cadouri. Nu zâmbea când el ajuta pe cineva. Flirturile ei nu aveau nici o urmă de inocență. Furia ei nu stârnea dorință în el.

Nu avea un loc în care se gâdila. Era mai sigură. Dacă l-ar fi părăsit, dacă ar fi găsit-o cu alt bărbat...

Ar fi fost furios. Poate chiar l-ar fi lovit pe individ. Însă ar fi plecat foarte ușor și nu s-ar fi uitat înapoi. Nu și-ar fi pus la bătaie inima și sufletul.

Din momentul în care o lăsase pe Claire la Lyons Place, se uitase mereu în urmă. Acesta era motivul pentru care avusese multe amante. Ca s-o uite, ca să înlocuiască speranța de fericire pe care și-o pusese în ea.

Iar acum ea era acolo, seducându-l cu zâmbetele ei, cu râsul și cu flirtul. Până și furia ei îl atrăgea. Avea dreptul să își facă de cap cu ea în pat. Încă era soția lui. Dar, odată ce ar fi făcut asta, ea ar fi devenit un bun stricat. Ce bărbat ar mai fi vrut-o? În urmă cu trei ani, nu i-ar fi păsat. Nici măcar în urmă cu o lună nu i-ar fi păsat. S-ar fi gândit că ea merita să sufere.

Însă acum voia să o protejeze de bârfe, de scandal și de el însuși, un bărbat care nu putea iubi.

Când își dădu seama că sora ei era fermecată de spectacolul de culori care umplea cerul, Claire se strecură până ce ajunse lângă el. Punându-și mâna pe brațul lui, îl trase departe de mulțime, ca să fie singuri în întuneric.

– Mulțumesc că ne-ai adus. Beth a fost dezamăgită fiindcă Greenwood nu a venit în vizită azi. Cred că ieșirea asta a fost remediul perfect pentru melancolia ei.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută aproape de colțul gurii. Westcliffe avu nevoie de toată hotărârea de care era în stare pentru a rămâne nemișcat și a nu-i lua cu asalt gura, pentru a-i da sărutul înflăcărat pe care i-l cerea corpul.

– Te-ai simțit bine în seara asta? întrebă ea.

În mod ciudat, chiar se simțise. Nu fusese în grădini când erau persoane decente în preajmă. Era mult mai distractiv mai târziu sau cel puțin așa i se păruse în tinerețe. Dumnezeule, își dădu seama că îmbătrânea pentru că îi plăceau rochiile modeste la fel de mult precum cele indecente.

Sau poate că nu era vorba neapărat de rochie, ci de femeia care o purta. Nu era la fel de decoltată ca rochia de bal pe care o purtase Claire în noaptea balului, însă era la fel de ispititoare. Poate pentru că limba lui știa exact cât de mătăsoasă era pielea ei.

Nu, nu mai era o fetiță. Se vedea în modul în care stătea în fața lui și îl provoca, nu știa încă la ce anume. Poate să o sărute. Ori să o ducă și mai adânc în umbre. Era tentat.

Sute de lumini albe străluciră pe cer, iar datorită lor, Westcliffe văzu firele rebele de păr care întotdeauna scăpau din agrafe sau din piepteni. Le aranjă la loc.

Un alt foc de artificii, urmat de o bubuitură...

Westcliffe simți o durere intensă în braț.

– La naiba!

Apucându-și brațul, simți o fierbințeală ce i se întindea spre degete.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Dumnezeule, cred că am fost împușcat!

Fusese împușcat.

Bănuiala lui fu confirmată doar când ajunseră acasă, pentru că bărbatul încăpățânat nu o lăsase pe Claire să se uite la brațul lui. O lăsase doar să-i lege batista în jurul rănii, oricât de puțin ar fi ajutat asta.

După ce se uită la mulțime, se hotărî că era prea întuneric și că se afla prea multă lume acolo ca să înceapă să îl caute pe cel care ar fi tras cu pistolul. Le spuse doamnelor să stea aproape de el în timp ce se îndreptau spre trăsură, după care se decise că apropierea lui le punea în pericol și le spuse să o ia înainte.

Beth se plânse încontinuu pentru că plecau înainte ca focurile de artificii să se termine, însă Claire nu-i spuse motivul plecării în grabă, pentru că nu vru s-o îngrijoreze. Ea însă era împietrită. Nu știa cum reușea să mai meargă. Se uită înapoi la Westcliffe, spunându-i să se grăbească, fiind prinsă între grija pentru sora ei și dorința de a merge la el și de a-l proteja.

Abia când ajunseră în casă, Claire îi spuse lui Beth ce se întâmplase, dar numai pentru că fu nevoie ca sora ei să se retragă în dormitor, în timp ce ea își îngrijea soțul. Beth fu cât pe ce să leșine, însă Claire o scutură și îi spuse să se controleze. Nu avea timp să se ocupe de drame. Trebuia să vadă cum se simțea Westcliffe.

El își chemă imediat servitorul și se retrase în dormitor. După ce o liniști pe Beth, se duse la el în dormitor. Era cu bustul gol și stătea pe un scaun, în timp ce Mathers îi îngrijea rana de pe braț.

Westcliffe se uită la ea ca și cum ar fi meritat la fel de multă atenție ca o gâză care îi intrase pe proprietate.

– E doar o zgârietură. Nu ai de ce să-ți faci griji. Du-te la culcare!

– Nu am de ce să-mi fac griji? Cineva încearcă să te omoare...

– Nu știm asta.

– De ce te-ar împușca?

– Nici măcar nu știm că trăgea în mine. Pur și simplu, s-a întâmplat ca eu să fiu cel lovit.

– Nimeni nu a auzit nimic din cauza artificiilor, iar dacă ar fi auzit cineva, s-ar fi gândit că era zgomotul spectacolului, speculă ea. Acoperirea perfectă. Însă tot nu avea sens să vrea cineva să te omoare.

Se apropie și luă pânza din mâinile servitorului.

– Ar trebui să trimitem după un doctor.

– E doar o rană.

Westcliffe îi luă pânza din mână și o apăsă pe rană.

Claire luă altă bucată.

– Ar trebui să o văd. Sunt soția ta.

– O să te murdărești de sânge pe rochie.

– Deja am sânge pe mine.

El se uită la ea, o privi cu adevărat. Îngrijorarea care îi străluci pentru un moment în ochi era mai profundă decât orice văzuse ea vreodată. Știa că Westcliffe era un bărbat care dădea dovadă de emoții puternice, îi văzuse furia și pasiunea când era alimentată de mânie sau băutură, însă ce se întâmpla în acea clipă era altceva. Claire își dădu seama că soțul ei era capabil de mai multe emoții puternice decât își imaginase.

Luându-i pânza din mână, Westcliffe se ridică ușor în picioare și începu să șteargă sângele de pe pieptul ei. Fiecare atingere era atât de delicată, însă mâna lui era mai mare decât pânza, iar marginea ei îi mângâia pielea. Claire se gândi că era o femeie slabă, vicioasă pentru că era atât de distrasă de atingerea lui într-un moment ca acela, când brațul lui sângera – sau sângerase. Se părea că rana se închisese. Chiar și așa, tot trebuia bandajată. Voia să se ocupe de asta imediat, odată ce el avea să termine ce făcea.

Ea văzuse pieptul și înainte, însă numai în umbră, de la distanță sau printr-o cămașă desfăcută. Era minunat în lumină, fără cămașă. Ferm și cu mușchi. Se întrebă ce făcea ca să se mențină într-o

asemenea formă. Avea o zonă cu păr care se îngusta și dispărea sub talia pantalonilor. Pantaloni în care observă o parte mai bombată și îți dădu seama că și el era afectat de faptul că o atingea, la fel cum și ea era pătrunsă de atingerea lui.

Își ridică privirea spre el, tulburată de intensitatea cu care se concentra, de parcă nu ar fi permis nici unui strop de sânge să rămână pe pielea ei. Atingerea lui era atât de neașteptată, atât de delicioasă!

Făcându-și curaj, își puse mâna pe pieptul lui, surprinsă de felul în care firele de păr se înfășurară în jurul degetelor ei, de parcă ar fi vrut să le țină acolo pentru totdeauna.

Se întristă când el se opri.

– Deja avem un obicei mai degrabă imoral, pentru că iar trebuie să te curăț. Recunosc că preferam whisky-ul.

– Cum poți fi atât de calm? întrebă ea.

– Ce aș câștiga dacă aș fi altfel?

– Cel puțin m-ar face să mă simt bine dacă aș ști că ești furios sau scandalizat.

– Eram înainte să vii tu și să-mi distragi atenția.

Făcu un pas înapoi.

– Lasă-mă să-ți bandajez rana, îl îndemnă ea.

– Servitorul meu poate să o facă.

– Pare să fi dispărut.

Servitorii erau instruiți în privința asta. Nu se așteptau ca Westcliffe să comenteze. Pur și simplu luă pânza pe care servitorul o lăsase deoparte și începu să-i bandajeze brațul. Claire simți mirosul dulce de transpirație. Poate că până la urmă chiar era om, având în vedere că transpirase și nu fusese complet calm.

– De ce îți faci griji, contesă?

Își ridică privirea spre el. Ce întreba, de fapt?

Îi mângâie fața cu mâna lui mare.

– Dacă aș muri, multe dintre problemele tale ar fi rezolvate. Fără divorț, fără scandal.

– Idiotule! Chiar crezi că aș prefera să fii mort?

Înainte ca Westcliffe să răspundă, convinsă că ar fi zis ceva mai ridicol decât spusese deja, se ridică pe vârfuri și îi acoperi gura cu a ei. Nu știa de unde găsise curajul să facă asta și se aștepta ca el să o refuze.

Însă o cuprinse cu un braț și o ridică puțin mai sus, în timp ce gura lui începu să o devoreze pe a ei. Ea își plimbă mâinile prin părul lui, apăsându-se de el până când sânii i se lipiră de pieptul lui.

Dumnezeule, voia să simtă fiecare parte din el, voia libertatea de a-și plimba mâinile pe toată pielea lui. Voia ca în seara aceea el să îi dea ceea ce nu trăise niciodată, voia să simtă.

În mai puțin de o secundă, într-o bătaie a inimii, totul putea fi pierdut. Totul, pentru că îi fusese prea frică să dea o șansă relației lor. Pentru că se uitase la Stephen și văzuse ceva familiar și nu fusese destul de curajoasă să descopere necunoscutul.

Nu știa sigur când începuse să-i pese de acest bărbat. Poate când simțise durerea pe care i-o provocaseră acțiunile ei egoiste. Poate când îl zărise plimbându-se singur, numai cu câinele, prin mlaștini. Poate când o primise pe sora ei în casa lui. Poate când văzuse tandrețea ascunsă în spatele unei fațade încruntate. Nu se putea gândi la un singur moment, însă cumva toate momentele puse la un loc îi oferiseră o imagine despre cum putea fi viața ei. În acea seară, acest lucru aproape îi fusese luat.

Mormăitul lui i se răsfrângea în piept și vibra prin al ei. Lui Claire îi căzu părul pe spate. Nici măcar nu simțise când el îi scosese agrafele, atât de pierdută era în senzațiile pe care le avea. Sărutul lui era la fel de puternic ca al ei – cerea, insista, obliga plăcerea să se ridice și să fie celebrată.

Depărtându-și gura de a lui, își plimbă buzele pe gâtul lui, gustând sarea transpirației lui. Insistă asupra zonei sensibile de la claviculă. Respirând greu, Westcliffe își lăsă capul în jos.

– Ar trebui să pleci.

Ea făcu un pas nesigur către el.

– Nu, vreau să se întâmple asta.

– Dacă te fac a mea... Dădu din cap. Nu ar fi drept față de tine ca apoi să înaintez divorțul.

– Nu vreau să divorțăm.

Westcliffe clătină din cap și închise ochii.

– În seara asta, emoțiile sunt la cote maxime. Mâine-dimineață, o să rămână doar regretul.

– Te înșeli. Vreau.

– Eu, nu.

Lovi marmura cu palma, după care o cuprinse din nou.

– Eu, nu. Nu așa, doar pentru că întâlnirea cu moartea ne-a făcut să vrem să ne simțim vii. Meriți un bărbat care să te vrea pentru că ești tu. Mi-a luat foarte mult să înțeleg asta.

– Și nu ești tu acel bărbat?

– Nu știu. Ce știu însă e că ar fi o greșeală să ne culcăm împreună în seara asta. Iar dacă nu pleci, exact asta o să se întâmple.

– Nu o să plec.

– Fie.

Westcliffe se întoarse. Agonia de pe fața lui aproape o îngenunche. Apoi trecu pe lângă ea, ieșind din cameră și lăsând-o în urmă.

Capitolul 15

Onorabilul Stephen Lyons își dorea să fi fost mort. Oricum stătea, i se părea că o să-i explodeze capul într-o mie de bucăți. Camera avea mirosul de mosc al unei partide reușite de sex. Ca un orb, căută printre cearșafuri fundul dezgolit al minunatei domnișoare cu care petrecuse noaptea, însă aceasta se părea că deja plecase. Nu conta. Trebuia să se prezinte la Biroul de Război în acea dimineață. Se întrebă cât era ceasul.

Cu ochii mici, se întoarse să-și ia ceasul și văzu un bărbat care stătea în umbră. Se ridică imediat când zări vizitatorul neașteptat, după care se apucă de cap, în timp ce durerea trecea prin el.

– La naiba! Ce faci aici?

– Aș putea să te întreb același lucru, puiule, spuse Ainsley. Ar trebui să fii în India.

– La naiba cu tine! Ți-am spus să nu îmi mai zici așa.

– Dar ți se potrivește. Se uită la camera neîngrijită. Nu-ți invidiez locuința.

– E temporară.

Era doar un loc unde stătea când avea puțin timp liber. Aruncând cearșafurile, fără să își facă griji din cauza goliciunii, se dădu jos din pat și se îndreptă către lavoar. Avea un comportament arogant, pentru care era bine cunoscut și care îi scotea din pepeni pe frații lui – frați care aveau singurul lucru pe care el nu-l putea obține vreodată: un titlu. Ura puterea și influența lor. Spălându-se cu apă rece pe față, tremură și se întinse după prosop. Se așeză apoi pe pat și își trase cearșaful peste șolduri.

– Cum m-ai găsit?

– Am metodele mele.

– Mereu am bănuit că ești mai mult decât ce se vede la suprafață. De ce ai simțit nevoia să mă cauți? Nu ți-am frecventat cercurile.

De fapt, am încercat din greu să nu atrag atenția asupra mea. Așa că de ce ai făcut efortul acesta?

– Westcliffe a fost împușcat.

– Dumnezeule, acum eu sunt conte?

Își dorise titlul de foarte mult timp, dar nu se așteptase să-l obțină. Nu-și dorise să plătească prețul acesta pentru el. Dumnezeule! Dădu din cap.

– De ce l-ar omorî cineva? A fost un accident la vânătoare?

– Nu am spus că e mort.

Se uită la fratele lui, care îl examina cu acei ochi verzi tăioși. Cunoștea femei care cumpăraseră smaralde doar pentru că se asortau cu nuanța ochilor lui Ainsley. Femei care se gudurau pe lângă fratele lui încă din adolescență.

– Chiar ai fost luat prin surprindere, spuse Ainsley încet.

– Bineînțeles. Nu se întâmplă în fiecare zi ca... La naiba! Ești aici deoarece crezi că eu am făcut-o.

– Mi-a trecut acest gând prin minte.

– De ce aș face așa ceva?

– Cum ai spus și tu. Pentru titlu.

– E fratele meu.

– I-ai pus coarne.

Oftă adânc.

– Nu a fost așa.

– I-ai lăsat pe toți să creadă că așa a fost. Explică-mi!

Își dorea să nu-l mai doară capul, să plece fratele lui, voia ca femeia să fi rămas.

Ainsley se lăsă pe vine, punându-și coatele pe coapse și își împreună mâinile. În ciuda faptului că era cel mai mic dintre frați, întotdeauna lăsase impresia că era bătrânul familiei. Avea cel mai prestigios titlu, moștenirea familiei și avere. Îi dăduse lui Stephen o alocație generoasă până la acea întâmplare cu Claire.

– De ce ai făcut-o, Stephen? Nu aveai cum să crezi că familia îți va ierta o astfel de trădare...

– Mama a făcut-o.

– Ea e motivul pentru care încă ești în Anglia?

Era o întrebare retorică.

– E incredibil ce influență are! Nu aveam nici cea mai vagă idee.

– De ce ai făcut-o? insistă Ainsley.

Stephen oftă.

– Claire nu voia să se căsătorească. Era îngrozită de Westcliffe. Ca și mine, să fiu sincer. Întotdeauna a fost atât de serios! Mă gândeam că, dacă o să mă prindă cu ea în pat, o să facă exact ce a făcut. O s-o exileze la moșia de la țară. Avea nevoie disperată de zestrea ei, deci știam că nu va anula căsătoria. Când Claire urma să fie pregătită să-i fie soție, îi putea explica ce s-a întâmplat de fapt.

– Și chiar ai crezut că o va ierta?

– Aveam 21 de ani și eram beat. Când sunt beat, cred în invincibilitatea și înțelepciunea mea.

– Nu-mi vine să cred că ea a fost de acord cu așa ceva.

– Tocmai împlinise 17 ani. Niciodată nu fusese la balurile din Londra. Nu era sofisticată. Și eu... nu i-am spus tot.

Aisnley îl privi.

Stephen expiră adânc.

– Nu i-am spus că o să mă sui în pat lângă ea până în clipa în care am făcut-o. Dar știam că asta l-ar convinge pe Westcliffe că intențiile mele nu erau onorabile.

– Te-a bătut până când nu ai mai știut de tine.

– Știu. Eram acolo. Am rămas cu o cicatrice pe bărbie și cu una lângă ochi.

– Ești un tont.

– O iubesc, Ainsley. Nu cu pasiune sau cu dorință, ci cu o puritate care nu îmi caracterizează experiențele cu alte femei. E un devotament frățesc față de o soră. Întotdeauna a fost prietena mea, iar eu prietenul ei.

– De ce nu i-ai spus lui Westcliffe cum se simțea Claire?

– Nu m-ar fi ascultat. Întotdeauna a existat o tensiune între noi.

– Puteai să-mi spui mie.

– Ești fratele meu mai mic.

– Idiotule! mormăi Ainsley.

– Privind în urmă, îmi dau seama că trebuia să fac asta.

Aisnley îl examină.

– E în Londra, să știi.

– Claire?

Ainsley încuviință.

– Așadar, situația dintre ea și Westcliffe e bună?

– Nu chiar, dar nu e nici groaznică. Abia își putea lua ochii de la ea la balul de seara trecută.

Ainsley nu-și putu ascunde zâmbetul.

– Atunci poate că totul s-a terminat cu bine.

– Trebuie să stai departe de ea, puiule!

– Cu siguranță. Vreau să fie fericită. Asta mi-am dorit mereu. Se încruntă. Cine crezi că l-a împușcat? Și, mai important, de ce?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Râsul care se auzea dincolo de ferestre îi distrase atenția lui Westcliffe. În mod normal, s-ar fi supărat că fusese întrerupt, însă acum era mai degrabă atras. Părea să transmită o strălucire care îi făcea biroul să pară mai puțin întunecat. Râsul dispăru, lăsând în urmă o tăcere care nu era la fel de apăsătoare ca înainte.

Abia când auzi trilul din nou își dădu seama că făcuse o pauză de la muncă și că se rezemase de scaun, așteptând să se audă din nou sunetul vesel. Niciodată nu adusese domnișoare, nici măcar pe Anne, la el acasă. Era doar un loc unde să își studieze conturile, să se gândească la investiții, să facă afaceri cu doritorii. Un loc unde dormea, bea și se gândea.

Însă totul era foarte diferit cu Claire în casă. Deși nu se auzea numai râsul ei, era destul de sigur că îl recunoscuse pe al ei. Îi atingea o coardă sensibilă și nu voia ca acest lucru să se schimbe.

Ridicându-se de pe scaun, se apropie de fereastră și se uită în grădină. Lord Greenwood sosise mai devreme. După zece minute destul de plictisitoare de stat în salon, ascultând ticăitul ceasului de pe raft și răspunzând la întrebările ocazionale despre preferințele literare, Claire sugeră să meargă în grădină pentru a se bucura de soare. Nu era surprins că prefera lumina soarelui.

Westcliffe se scuză spunând că trebuia să se ocupe de niște treburi. Afaceri. Afacerile erau întotdeauna prioritatea lui. Fusese ordinul tatălui său. Chiar și când avea 5 ani, Westcliffe pusese la suflet cuvintele tatălui său, hotărât să se ridice la nivelul așteptărilor lui. Abia acum înțelegea că de atunci căutase aprobarea lui, dovada că era la fel de vrednic precum copilul care se bucura de tot devotamentul mamei lor.

Și continuă să fie așa. Află de la Ainsley că mama lor aranjase ca Stephen să nu părăsească Anglia, deși, spre norocul lui, avea un alibi pentru noaptea în care Westcliffe fusese împușcat. În cele două zile care trecuseră de atunci, el și Ainsley făcuseră mai multe investigații, însă nu aflaseră nimic. Din câte știa Westcliffe, nu avea nici un dușman. Dacă un văr voia titlul, trebuia să-i omoare și pe Westcliffe, și pe Stephen. Acest lucru părea puțin probabil.

Vorbiseră cu un inspector de la Scotland Yard, Sir James Swindler. Pe baza informațiile pe care i le dăduseră, nu le putu spune decât să fie atenți. Nimic nu indică faptul că vreo persoană l-ar fi vrut pe Westcliffe mort. Putea fi un accident.

Vreun tânăr care se jucase în zonă cu un pistol. Fără să dețină mai multe dovezi, inspectorul nu avea ce să facă și, deși avea reputația de a fi cel mai bun, nu-l putea ajuta. Iar Westcliffe nu avea de gând să se poarte ca și cum viața i-ar fi fost în pericol.

Nu-i veni să creadă că avusese tăria să plece când Claire dorise să fie a lui, însă ar fi fost nedrept să facă dragoste cu ea, având în vedere că voia în continuare să încheie mariajul. Era o atitudine stranie, pentru că el nu refuza plăcerea oferită de o femeie doritoare. Însă Claire merita să fie tratată cu mai mult respect. Deși sugerase că se răzgândise, el nu o făcuse. Ea voia să evite scandalul. El dorea o soție în care putea avea încredere. În privința ei, mereu avea îndoieli.

Claire ținea în mână un ciocan de lemn. De la distanță, îi putea vedea zâmbetul indulgent. Se părea că Beth nu reușise să își țină propriul ciocan cum trebuia, având în vedere că Lord Greenwood stătea în spatele ei, ghidându-i mâinile. Crochetul era ocazia perfectă pentru flirturi inocente, iar Greenwood era un bărbat care profita de astfel de momente.

Când Beth lovi stângace mingea, trimițând-o departe de locul unde trebuia să ajungă, râsul lui Claire răsună tare, iar Westcliffe se uită din nou la ea. Se întrebă unde era locul unde se gâdila.

Era îmbrăcată simplu, fusta legănându-se în timp ce mergea să lovească mingea. Își imagină cum o înghesuia în spatele unui spalier, plimbându-și mâinile pe glezna ei, degetele lui jucându-se în spatele genunchilor ei. Da, probabil acolo se gâdila. Sau era locul sensibil de mai sus ori pe interiorul coapselor.

Cum descoperise că avea un loc care o gâdila? Cine o învățase? Poate Stephen? Furia îl copleși odată cu acest gând, uitând de plăcerea care începuse să crească în el.

Nici nu-și dăduse seama că se îndreptase spre ușă și o deschisese până când ajunse pe terasă. Claire se dăduse la o parte, oferind cuplului un moment să discute despre strategie, cu toate că Westcliffe se îndoia că discuția lor avea vreo legătură cu jocul. Zâmbetul lui Beth și roșeața din obraji îi spuneau că Greenwood îi șoptise cuvinte dulci ca să o farmece.

Claire se uită peste umăr la Westcliffe, trimițându-i o invitație din priviri. În mod normal, i-ar fi răspuns cu o simplă mișcare a capului și s-ar fi întors în birou, asta dacă invitația nu s-ar fi transformat dintr-odată într-o provocare. Oricum avea nevoie să ia puțin aer proaspăt, așa că se îndreptă spre ea ca și cum nu avea nimic important de făcut.

Însă, pe măsură ce se apropie, se întrebă dacă atingerea zonei de sub sânul stâng, care e mai aproape de inimă, ar face-o să chicotească. Însă nu voia ca ea să chicotească, ci să râdă. Un râs sănătos, bogat și vibrant.

– Ce știi despre Lord Greenwood? întrebă ea când Westcliffe era destul de aproape ca să-i poată vorbi încet, fără să fie auzită.

– Stă bine pe cal.

Ea râse. Sunetul care îl desfătase cu câteva minute mai devreme îl irită, pentru că fusese provocat de el și nici măcar nu știa ce făcuse.

– Am fost la o vânătoare de vulpi cu el, spuse scurt. E important să stai bine pe cal.

Râsul ei se domoli, însă zâmbetul i se mări până când ochii ei albaștri străluciră. Dacă ar fi fost noapte, ar fi concurat cu stelele.

– Asta nu îmi spune cum s-ar purta cu sora mea.

– Ba da, replică el, mai mult decât realizezi. Un bărbat care stă bine în șa fără doar și poate știe cum...

Vocea lui se pierdu înainte să termine gândul necuviincios: „Să călărească bine o lady".

– Tu stai bine pe cal, spuse ea, strălucirea din ochi întunecându-se cu pasiune, ca și cum ar fi știut exact în ce direcție urma să ducă conversația. Te-am urmărit când ai vizitat moșia. Ai atâta

încredere și control asupra calului! Presupun că ai aceeași stăpânire de sine în toate situațiile.

– Cotul tău, zise el pentru a schimba subiectul, însă fără să reușească să schimbe drumul pe care călătoreau gândurile lui.

Ea făcu ochii mari.

– Poftim?

– Interiorul cotului. Acela e locul unde te gâdili?

Nu credea că o mai văzuse triumfând într-un asemenea mod.

– Milord, nu o să-ți spun niciodată. Dacă vrei să afli, trebuie să explorezi.

Se îndepărtă. Apucând-o de braț, o trase din nou spre el.

– Claire, nu mă tachina! Fă asta doar dacă ești dispusă să accepți consecințele!

Claire se apropie de el, ridicându-se pe vârfuri până ce ajunse aproape de fața lui. Respirația ei era greoaie. Dacă ar fi fost un spalier în apropiere, ar fi dus-o în spatele lui într-o fracțiune de secundă.

– Cum să te conving că sunt?

Capitolul 16

Spre dezamăgirea lui Claire, Westcliffe o lăsase în grădină fără să îi dea ocazia să îl convingă. Întinsă în pat, se întrebă la ce se gândea când se întorcea în birou. Nu își dăduse seama când plecase. Știa doar că nu venise la cină.

Când era mai mică, aflase de la Stephen că cea mai eficientă seducție era subtilă, avea loc fără ca o persoană să-și dea seama că se petrecuse decât când era prea târziu. Era ciudat că acum, când Westcliffe era dispus să îi ofere libertatea, ea nu o mai voia.

Nu mai vedea căsătoria doar ca niște cătușe legale. Westcliffe nu mai era tânărul arogant de odinioară. Anii îl temperaseră. Fusese ca un minereu topit și remodelat, însă în mijlocul lui tot se afla o rămășiță din ce îi făcuse ea, o urmă a durerii pe care i-o provocase.

Nu îl putea învinovăți că nu avea încredere în ea. Dar nu voia să pună punct mariajului lor. Sfârșitul ar fi adus cu sine umilința. În privința asta, nimic nu se schimbase în anii ce trecuseră.

Cu excepția ei. Nu mai era dispusă să fie soție doar cu numele.

Erau atâtea lucruri de luat în considerare, atâtea planuri de făcut! Însă era așa de obosită! Puțin lapte cald. Un somn bun. Iar de dimineață avea să o ia de la capăt și să pună la cale strategia pentru a rămâne contesa de Westcliffe.

Casa se liniștise, era cufundată în tăcere, așa că nu își mai luă halatul. Pur și simplu ieși din cameră și coborî scările. Se opri în fața ușii dormitorului soțului ei. Nu-și aminti să fi auzit vreo mișcare în cameră. Nu voia să se gândească la mândria ei afectată de faptul că Westcliffe își găsea consolare în brațele alteia. Nici nu vru să recunoască faptul că își dorea cu disperare ca ea să fie acea femeie. Dacă avea să cadă vreodată pradă farmecelor ei, urma să-i ceară fidelitate. Poate că tocmai de aceea o tot refuza, știa că ar fi acceptat doar un angajament total.

Coborî în grabă scările, întrebându-se daca trebuia să intre în bibliotecă, să vadă dacă era acolo.

Ce mai conta? Singurul lucru care conta era că nu se afla în patul ei.

Se îndreptă spre bucătărie, surprinsă să vadă o lampă pe masa unde bucătăreasa pregătea de obicei masa. Lăsase mizerie. Carnea prăjită rămăsese în tigaie. Până dimineață avea să se rîncezească, deși aroma era ademenitoare.

Însă nu era nimeni în cameră care să lucreze. Poate că cineva aștepta un vizitator întârziat. Însă, când se duse să așeze lampa pe masă, auzi un mormăit ușor.

Se gândi să plece, dar curiozitatea era prea mare. Aplecându-se și ascultând cu atenție, găsi zona camerei din care veni sunetul. Uitându-se după colțul mesei, îl văzu pe Westcliffe stând pe podea, cu o sticlă de whisky alături.

Cooper era ghemuit lângă piciorul lui, cu o farfurie de resturi de carne – unele crude, altele gătite – așezată în față. Mâna lui Westcliffe era îngropată în blana lui Cooper, în zona gâtului. El era cel care șoptea, încurajându-l pe câine să mănânce. Claire se gândi că probabil el pregătise masa și nu strânsese vasele.

Încercase să nu facă zgomot, însă nu reușise de vreme ce Westcliffe se uită la ea. Simți că i se rupe inima când îi văzu ochii roșii, înainte ca el să-și mute privirea. Păși cât de încet și de discret putu și îngenunche lângă Westcliffe.

– Cooper e bolnav?

Mâna i se odihnea greoaie pe spatele câinelui. Încuviință din cap.

– E pur și simplu prea bătrân. Veterinarul a spus că organismul nu îi mai funcționează cum trebuie. Are dureri, se simte mizerabil. S-a oferit să-l eutanasieze, dar m-am gândit că merită o ultimă masă. Nu vrea să mănânce.

Claire îi atinse mâna liberă pe care și-o ținea pe coapsă și, spre surprinderea ei, își trecu degetele printre degetele ei, ținând-o strâns.

– Acolo ai fost mai devreme? La veterinar?

El încuviință din nou.

– Apoi l-am dus la o plimbare lungă cu trăsura, dar nici măcar asta nu l-a entuziasmat.

Clarie își dorea să fi venit la ea. Voia atât de mult să nu simtă că trebuia să treacă prin asemenea momente singur!

– Cincisprezece ani a fost tovarășul meu, spuse el încet. Loial peste măsură. M-a acceptat cu tot cu defecte. Întotdeauna era fericit să mă vadă.

Lacrimile îi ardeau ochii și gâtul. Nu-i văzuse niciodată această latură blândă, suferindă.

– Cum i-ai pus numele Cooper?

– James Fenimore Cooper. Scriitorul meu preferat. Mereu m-am gândit că, dacă m-aș fi născut al doilea, aș fi călătorit în America și aș fi trăit aventurile coloniștilor.

– Presupun că e mult mai romantic în carte decât în realitate.

El schiță un zâmbet.

– Bănuiesc că ai dreptate.

Expiră adânc și îi dădu drumul la mână.

– O să-l duc afară.

Simți un nod în piept.

– Și ce o să faci cu el?

– Cred că i-ar plăcea să stea puțin în locul lui preferat, sub trandafiri. O să trimit după veterinar de dimineață.

– Pământul o să fie rece la ora asta din noapte. Stai aici până ce aduc niște pături.

– Nu fi ridicolă! Du-te să dormi!

– Nu o să te las să treci singur prin asta.

Înainte ca el să poată obiecta, Claire se ridică și se grăbi să ia niște pături din dulapul de pe hol. Când se întoarse în bucătărie, Westcliffe ținea câinele în brațe și îi șoptea ceva.

Îi spusese că era incapabil de dragoste, însă în fața ei avea dovada contrariului. Avea o mare capacitate de a iubi.

Claire luă lampa și îi deschise ușa, urmându-l în grădină. Tufa de trandafiri spre care se îndrepta era într-un colț îndepărtat, lângă un zid, aproape de banca unde stătuseră și vorbiseră într-o seară. Claire se așeză pe jos și se rezemă de piatră, în timp ce Westcliffe îl așeză pe Cooper și se asigură că stătea confortabil. În aer se simțea mirosul trandafirilor.

– Ar trebui să mergi înăuntru, spuse Westcliffe încet când se așeză lângă ea.

– Mi-e bine.

Lampa făcea suficientă lumină ca să vadă capul lui Cooper, care se odihnea pe piciorul lui Westcliffe, în timp ce el își plimba degetele prin blana câinelui. Pe neașteptate, simți că Westcliffe o trase mai aproape.

– Vino mai aproape, cred că ți-e frig, spuse el, iar ea se întrebă dacă adevăratul motiv era să o încălzească sau avea nevoie și el de alinare. Se lipi de el, sub jacheta lui, unde era toată căldura corpului său.

– Sora ta pare să se înțeleagă destul de bine cu Lord Greenwood, spuse el încet, iar ea înțelese că avea nevoie să își distragă atenția de la gândurile dureroase.

– Și el cu ea. Sinceră să fiu, mă temeam că o să fie dezamăgită de sezon. Spune că sunt pesimistă, pentru că întotdeauna mă tem de ce-i mai rău.

– Cu toate astea perseverezi.

– Trebuie să recunosc că nu am venit la Londra doar pentru ea. Am venit și pentru mine.

– Ca să ai sezonul pe care nu l-ai avut?

– Nu, spuse ea încet, inima ei bătându-i cu puterea adevărului, întrebându-se cum avea să reacționeze el. Ca să fiu cu adevărat soția ta, nu cum am fost până acum.

Crezu că el avea să se încordeze, poate chiar să se îndepărteze, însă o ținu aproape.

– Niciodată nu ți-am mulțumit pentru ce ai făcut cu Lyons Place, șopti el. De când te ocupi de conac, este o plăcere să vin în vizită. E aproape exact ce sperasem că poate fi.

– Ce lipsește?

– Zgomotul. Pași mici al căror ecou să se audă pe holuri. Râsete. Secrete șoptite. E prea liniște acolo.

– Nu îți place tăcerea? Mă gândeam că majoritatea bărbaților o apreciază.

– Tăcerea îmi amintește prea mult de momentul când am stat în fața coșciugului tatălui meu. Aveam numai 5 ani, dar am stat acolo toată noaptea. M-am gândit că poate se va întoarce dacă voi sta. Știam că mamei nu îi păsa de el, dar nu am avut niciodată vreo îndoială în privința afecțiunii lui pentru mine.

– E greu să pierzi un părinte, spuse ea. Eu nu am avut voie să merg la înmormântarea mamei mele. Mereu m-am temut că știa asta, că o întristase, că o făcuse să se îndoiască în privința iubirii mele pentru ea.

– Copiii nu ar trebui să-și piardă părinții, spuse el încet.

– Părinții nu ar trebui să-și piardă copiii. Îl strânse de mână. Iar oamenii nu ar trebui să-și piardă câinii.

– Nu, dar eu am făcut-o.

Ridicându-se, ea văzu lacrimi în ochii lui.

– A murit?

Westcliffe încuviință.

– Cel puțin nu a fost singur.

– Dar acum eu o să fiu. Râse amar. Sunt un nemernic egoist, nu-i așa? Te superi dacă mă lași câteva momente singur?

– Nu, sigur că nu. O să chem un servitor, să te ajute să-l îngropi.

– Spune-i să aducă o lopată. O să-l îngrop pe Cooper sub trandafiri.

Gâtul i se umplu cu lacrimi, se ridică în picioare și se îndreptă spre casă. Ar fi vrut să facă mai mult, dar știa că el nu era pregătit pentru mai multă afecțiune din partea ei. El credea că de acum avea să fie singur, iar ea își dădu seama că trebuia să încerce și mai mult să-l facă să înțeleagă cât de mult ajunsese să țină la el.

Trebuia să-i arate, să-l facă să înțeleagă că nu era singur. Că un collie pe nume Cooper nu era singura ființă care îl iubise.

Capitolul 17

– Lord Greenwood are un simț al umorului incredibil, spuse Betb, în timp ce trăsura lor mergea pe Regent Street.

Vizitaseră o modistă și o croitoreasă. Betb voise o nouă rochie pe care s-o poarte la balul contesei de Claybourne de săptămâna viitoare. Și avea nevoie de o pălărie nouă pentru plimbările prin parc cu Lord Greenwood.

Ambele obiecte cumpărate aveau ceva ce nici un alt obiect din garderoba ei nu avea: o nuanță de albastru, culoarea preferată a lui Lord Greenwood. Claire se întrebă care era culoarea preferată a lui Westcliffe. Crezuse că era maro, însă nu mai era atât de sigură. De fapt, nici nu și-l putea imagina gândindu-se la ceva atât de banal.

– Mă face să râd mereu, continuă Beth.

Din momentul în care ieșiseră din casă în acea dimineață, îl lăudase pe Greenwood.

– Crezi că e înțelept să te oprești la un bărbat chiar la începutul sezonului? întrebă Claire.

Beth îi aruncă o privire care spunea că ar fi preferat să oprească la Bedlam, ca s-o lase pe sora ei acolo.

– Bineînțeles, când e perfect.

– Nici un bărbat nu e perfect, Beth.

– Ce vrei să spui?

– Poate ar trebui să vezi care sunt defectele lui.

– Iar începi, mereu te gândești la ce-i mai rău. Dacă insiști să cauți, vei găsi.

– Pur și simplu, cred că defectele unui bărbat îți arată dacă e ușor să trăiești cu el sau nu.

– Și care sunt defectele lui Westcliffe?

– Este foarte pasional în toate privințele.

– Iar asta îl face dificil?

– Când e furios, dar nu îl face de nesuportat. Tatăl nostru, în schimb, când e supărat...

– Dumnezeule, nu îl asemăna pe Greenwood cu tatăl nostru! Nu se compară.

– Îți arată partea lui mai bună numai pentru că te curtează. Dacă te-ai căsători cu el, i-ai vedea toate laturile. Cred că e mai bine să îi vezi toate laturile înainte să te căsătorești cu el.

– Dacă ai fi văzut toate laturile lui Westcliffe, te-ai fi căsătorit cu el?

Claire se uită pe geam la magazine și la drumurile aglomerate, în timp ce birjarul ghida trăsura de pe o stradă pe alta.

– Da, cred că aș fi făcut-o.

Și nu s-ar fi temut de el deloc.

– Înseamnă că ai ajuns să-l iubești? întrebă Beth.

– Am descoperit că e mult mai diferit decât credeam.

– Acesta nu e un răspuns.

– E tot ce sunt dispusă să-ți spun acum.

– Mi se pare incredibil că Westcliffe are o personalitate mult mai întunecată decât Ainsley, și totuși sunt frați. Mă așteptam să semene mai mult.

Se opriră să-l viziteze pe Ainsley înainte să meargă la croitoreasă. Avea un fel de a le face să se simtă bine-venite. Claire voia să-l întrebe ceva și, spre ușurarea ei, Ainsley știa răspunsul.

– Au tați diferiți, iar moștenirile lor au fost foarte diferite, iar asta le-a oferit vieți diferite.

– Greenwood o să moștenească titlul tatălui său. O să fie marchiz.

– Foarte lăudabil.

– Nu cred că mă vrea doar pentru zestrea mea.

Spre deosebire de Westcliffe... Nu s-ar fi căsătorit fără zestre, lucru în privința căruia fusese foarte clar. Dar asta nu însemna că nu puteau fi fericiți.

– Sper că nu.

– De unde poate să își dea seama o femeie?

– Cred că întrebarea mai importantă ar trebui să fie alta: oare contează?

– În ceea ce privește respectul meu pentru el, nu. Îmi place compania lui. Se uită pe geam când trăsura o luă pe aleea din fața unei case. Pe cine vizităm?

– Pe Lord Chesney.

– De ce mergem la el?

Claire zâmbi când trăsura se opri.

– Îți amintești când Ainsley a pomenit că Lord Cbesney avea pui de câine?

– Nu.

– Ei bine, asta a spus. În acea zi în parc.

Acesta era motivul pentru care se opriseră mai devreme la Ainsley, ca să obțină adresa lordului.

– Iar eu am nevoie de un cățeluș.

Westcliffe nu era genul de bărbat care să se lase controlat de emoții, însă, în cele trei zile de la moartea lui Cooper, nu putu nega faptul că melancolia îl ciupea de călcâie exact cum o făcea Cooper când era mic: întotdeauna i se băga printre picioare și îi punea piedică.

Își tot spunea că fusese doar un câine, însă Cooper devenise prietenul lui. În afară de Cooper, nimeni nu fusese mereu la fel de fericit să îl vadă.

În timp ce stătea în bibliotecă, se gândea că o parte din greutățile lui fuseseră atrase de raportul de investiții pe care tocmai îl primise. La naiba, una dintre investiții îi crea probleme! Trebuia să rezolve acea situație imediat, pentru că nu avea de gând să întindă iar mâna la Ainsley. Cu hârtii împrăștiate pe birou, luă o foaie din sertarul biroului, înmuie tocul în cerneală și începu să scrie soluțiile pentru problemele lui cu investițiile. Ce putea vinde, în ce putea investi cu mai mult succes.

Ușa se deschise, și Westcliffe încercă să nu mormăie când concentrarea lui fu spulberată. Din păcate însă, păru să fie singurul conștient de asta.

Se ridică în picioare când soția lui intră în cameră, ținând ceva la spate. Orice ar fi fost, avea nevoie de ambele mâini. În timp ce se apropia de el, arăta ca o fetiță pusă pe șotii. Înainte să îi rănească sentimentele, îi spuse:

– Claire, acum nu e un moment bun pentru vizită.

Ea îi zâmbi glumeț.

– Dar am ceva pentru tine.

Se opri în fața biroului lui.

– Vrei să ghicești ce e?

Și-ar fi dorit să nu fie așa, însă nu avea chef de glume.

– Claire...

Apoi Claire scoase de la spate un cățeluș alb cu maro – un collie. Recunoștea rasa imediat. Reacția lui fu iute și furioasă, fără pic de atenție față de ea.

– De ce Dumnezeu mi-ai luat un câine?

Șocată, Claire dădu din cap.

– Ei bine... ca să-l înlocuiești pe Cooper.

– Crezi că ceva ce am iubit aproape jumătate din viață poate fi înlocuit atât de ușor?

– M-am gândit că Fenimore ar ajuta la umplerea golului...

– Nu poate fi umplut, și clar nu este treaba ta!

Picăturile care căzură pe hârtie îl opriră din vorbit, în timp ce groaza se putea citi pe fața lui Claire. Ea luă câinele, însă bietul de el nu se opri și se ușură cu boltă spre colțul biroului lui Westcliffe.

– I-ai dat să bea un afurisit de lac înainte să-l aduci? întrebă el.

– Îmi pare atât de rău...

Se uită la mizeria de pe birou. Dulcea batjocură a vieții. Viața lui era o mocirlă.

– La naiba!

Știind că un servitor avea să curețe totul, trecu pe lângă Claire.

– Unde pleci? îl întrebă.

– Să călăresc.

– Și câinele?

– Nu-l vreau.

În momente ca acelea, lui îi era dor să fie la țară. Era dificil să meargă la galop când oamenii și trăsurile împânzeau străzile. Nici măcar parcurile nu-i permiteau să călărească așa cum voia.

Dumnezeule, se simțea groaznic!

În cele din urmă ajunsese la marginea orașului, unde erau mai puține case, clădiri și oameni. Mână calul și îl lăsă să alerge de-a lungul drumului, de parcă se grăbeau să ajungă undeva și aveau o anumită oră la care să ajungă.

Când calul începu să spumege, lui Westcliffe i se făcu milă de el. Se opri, descălecă și îl duse la un râu. Ghemuindu-se când calul se adăpa, Westcliffe privi Londra de la distanță. Nu călărise destul de departe, însă adevărul era că ar fi fost imposibil să facă asta.

Încerca să fugă de el însuși.

Nu voia ca soția lui să facă un gest frumos pentru el, pentru că i-ar fi fost și mai greu să renunțe la ea. Se hotărâse să demareze procedurile de divorț la sfârșitul sezonului, ca să înceapă viața alături de Anne, însă nu și-o putea imagina pe Anne stând pe pământul rece în timp ce el aștepta ca dragul lui câine să moară. Nu-și putea imagina bucuria ei când i-ar fi adus un pui.

Dacă nu s-ar fi înfuriat, ar fi plâns din cauza gestului ei.

Luptase atât de mult timp să fie puternic, să nu aibă nevoie de nimeni, mai ales de cei din familia lui, pentru că mereu păreau să îl dezamăgească, și totuși avea nevoie de Claire.

Acel gând îl sperie, deoarece îl făcea mai vulnerabil decât și-ar fi dorit să fie.

Lui Anne îi păsa numai de Anne. Se raporta numai la persoana ei, întotdeauna făcea asta. Îi uneau puține sentimente. Pe ei îi lega partea fizică.

În relația cu Claire, erau mai multe lucruri la mijloc. Era ca un râu care curgea prin fața lui. Ar fi putut studia suprafața toată după-amiaza, însă, dacă nu intra în el, nu avea cum să știe ce era înăuntru.

Flirtul lui Claire era inocent, naiv și emoționant. Nu era sofisticată precum alte femei cu care fusese intim, și totuși simțea că ea i-ar fi adus mai multă satisfacție. Gândul că putea face un pas ca să afle adevărul îl înspăimânta. Cu toate acestea, trebuia să recunoască că, pe măsură ce petrecea mai mult timp cu ea, își dorea să o aibă. Însă totul avea să se schimbe.

Ridicându-se în picioare, apucă frâiele.

– Haide băiete, trebuie să ne întoarcem în oraș.

– Fen, te rog, culcă-te!

Era ora 2 dimineața, iar puiul de câine plângea de i se rupea sufletul. Claire îl așezase pe niște pături, într-o cutie din dormitor, pentru

că micul ștrengar o cucerise deja și nu ar fi suportat gândul să îl lase pe mâna unui servitor care l-ar fi putut ignora.

Era limpede că Westcliffe nu îl voia. Ajunsese acasă la mult timp după cină și, după mirosul de țigări de pe hainele lui și privirea apatică, își dădu seama că fusese la club. Se întâlniseră pe hol și îi spusese doar noapte bună.

Cel puțin îi spusese ceva. Acest lucru o liniștea puțin.

Însă acum, când stătea pe podea în cămașa de noapte, mângâind cățelușul, încercând să-l liniștească, era epuizată și nedormită. Reușise să aţipească în total doar o jumătate de oră.

Se auzi o bătaie în ușă. Probabil era Beth din nou, care îi cerea să liniștească odată câinele.

– Da?

Ușa se deschise, iar Westcliffe intră înăuntru. În picioarele goale, purta numai pantaloni și o cămașă pe jumătate închisă. Nu era nici măcar băgată bine în pantaloni. Avea părul ciufulit. Era răvășit, dar ei i se păru că nu arătase niciodată mai delicios.

– Îmi pare atât de rău! Și pe tine te-a ținut treaz? Am încercat orice. Lapte cald, scos la plimbare. Am ajuns la capătul răbdării.

Pașii lui nici nu se auziră în timp ce înainta pe covor, lucru ce o surprinse, pentru că avea picioarele atât de mari și de lungi. Se așeză pe podea lângă ea și își scoase ceasul de buzunar.

– Ce e? întrebă ea caustic. Trebuie doar să-i arăt cât e ceasul?

El îi zâmbi cu o urmă de autoironie, care îi frânse inima. După care își puse ceasul sub păturile din cutie. Cățelușul se liniști și se ghemui lângă el.

– Unde ai învățat acest truc?

– De la servitorul care s-a ocupat de moșia lui Aimsley. Când l-am luat pe Cooper, era la fel de nefericit ca micuțul acesta, iar mama îl izgonise în grajd. Bineînțeles ca nu l-am putut lăsa să doarmă singur, așa că m-am dus cu el.

Se întinse către cutie, însă ea îl apucă de mână.

– Nu îl trezi.

– Am auzit bine mai devreme când ai spus că-l cheamă Fenimore?

Ea încuviință.

– După James Fenimore Cooper. Nu mi s-a părut potrivit să îi spun Cooper, dar, cum e scriitorul tău preferat, m-am gândit că alt nume de-al lui ar fi la fel de bun.

Cu degetele ei încă pe încheietura lui, Westcliffe o mângâie pe obraji.

– Îți datorez niște scuze pentru mai devreme. Primisem niște vești proaste...

– Mai proaste decât faptul că ți-a murit câinele?

– Nu, nu erau mai proaste de atât, însă nu le-am primit prea bine. Unele investiții au luat o întorsătură nefericită. Asta m-a scos din sărite.

– O să se schimbe situația.

– Credeam că ești pesimistă.

– Doar când altcineva e optimist. Îmi place să fiu diferită.

– Întotdeauna ai fost așa.

Claire nu îl văzu când se mișcă, însă dintr-odată era mai aproape de ea, suficient ca respirația lui să îi ridice ușor firele de păr rebele și să o gâdile la tâmplă. Lăsase numai o lampă aprinsă, dar era îndeajuns ca să îi vadă seriozitatea din privire.

– Nu a fost vorba numai de zestrea ta, spuse el blând.

Ea se încruntă, iar degetul lui îi mângâie cutele de pe frunte.

– Poftim? întrebă ea.

– Nu m-am căsătorit cu tine doar pentru zestrea ta sau din cauza unui contract vechi semnat de tații noștri. Voiam râsete în viața mea.

– Și nu ai avut parte de asta.

Claire se apropie de el și îl sărută cu o îndrăzneală care o uimi.

Dar obosise să îi tot aștepte iertarea, obosise să aștepte să se întâmple ceva măreț între ei, obosise să-l aștepte în patul ei. Faptul că venise în dormitorul ei o încurajă.

În ciuda împletiturii strânse, degetele lui începură să se plimbe prin părul ei, învăluind-o la spate și ținând-o locului în timp ce gura lui o explora pe a ei cu mai multă dorință și mai puțină decență. Limba lui devoră și cuceri fiecare colț. La rândul ei, Claire îndrăzni să pornească în propria ei explorare. Ca întotdeauna, gustul lui era bogat și aromat.

Îndepărtându-și gura de a lui, o plimbă pe chipul lui, apoi pe gât, până ce ajunse să îl muște de lobul urechii. Westcliffe scoase un geamăt, iar mâinile lui, pe spatele ei, îi despleteau părul.

– Westcliffe, cățelușul e singurul motiv pentru care ești aici? întrebă ea pe o voce care spera să fie seducătoare.

– Nu.

– Atunci ești aici...

– Pentru că m-am gândit întruna numai la tine.

O cuprinse o bucurie imensă. Nu o putea ascunde, nu voia să facă asta. Își dorea ca el să vadă tot ce simțea ea.

Însă înainte de asta, trebuia să-l sărute din nou. Buzele ei se lipiră de ale lui, iar Westcliffe o trase în poala lui. Încă o dată, el decise direcția în care o lua sărutul, iar ea se trezi pe un teritoriu necunoscut. Câte moduri diferite de a săruta puteau exista? De data asta îi sugea limba – mătase și catifea în același timp.

Claire îi dădu jos cămașa și se aștepta ca gura lui să se întoarcă la a ei, însă se duse spre gâtul ei.

Exact sub locul unde era gura lui, degetele îi desfăceau nasturii, iar pe măsură ce materialul începu să se depărteze, gura lui urmă drumul până ce îi ajunse la buric. În timp ce limba lui gusta acea zonă, sânii ei se odihneau pe părul lui moale și des. Își plimbă degetele prin el.

Ridicându-și capul, Westcliffe îi dădu rochia jos de pe umeri și de pe brațe. Claire văzu speranță și sensibilitate în ochii lui întunecați.

Fără să o avertizeze, se ridică în picioare și o trase după el, lăsându-i rochia pe podea. Fără nici un fel de modestie, își dădu jos pantalonii și îi aruncă într-o parte. Înainte să îl poată admira, gura lui o copleși din nou pe a ei, în timp ce o trase aproape, fierbințeala și duritatea lipindu-se de abdomenul ei catifelat. Claire era copleșită de senzații incredibil de intense, dar nu se temea, poate pentru că nu avea rețineri sau îndoieli.

Luând-o cu o mână de spate și cu una din spatele genunchilor, o ridică și o duse în cealaltă parte a camerei. O urmă când o așeză pe pat, acoperind-o pe jumătate cu corpul lui, cu piciorul așezat între coapsele ei. O mângâie.

– Unde este mai exact? întrebă el.

– Ce anume?

– Zona în care te gândili.

– Ești nebun! Nu pot să râd într-un asemenea moment.

– Vreau s-o faci. Doar o dată.

Râzând, Claire se ridică și își plimbă limba pe clavicula lui, delectându-se cu gustul sărat al pielii lui. El o trase mai aproape, cu mâna sub capul ei, ca să o lipească de el. Ea îl mușcă, după care îi alină locul cu limba. Westcliffe respira din ce în ce mai sacadat, gemetele lui fiind mai adânci. Lipindu-se de el, îi mângâie piciorul cu talpa.

Avea pielea atât de fermă! Când era mic, fusese deșirat, mai puțin în ziua în care se căsătoriseră. Acum însă era bărbat – tare și musculos.

Lipind-o cu spatele de pat, acum era rândul lui să o tortureze sărutându-i gâtul într-o parte, plimbându-se în zona delicată de sub bărbie, apoi sărutând în cealaltă parte a gâtului. Fiecare atingere trezea ceva profund în ea, ceva ce fusese în stare latentă, deși nu era sigură că asta era descrierea potrivită pentru ceea ce simțea. Nu ținea nimic în ea. Nu se temea de el și de ce ar fi putut face. Pentru prima dată, simți că putea oferi la fel de mult pe cât primea.

Îl considera un zeu, un bărbat care știa cum să se poarte cu femeile, în timp ce ea era o începătoare. Însă acum știa că nu conta că nu mai atinsese în intimitate un bărbat. Important era doar că voia să îl atingă, să îl simtă, să îi ofere plăcere.

Chiar dacă era lipsită de experiență și stângace, era sinceră. Bărbatul pe care îl crezuse a fi ar fi râs, poate chiar ar fi ridiculizat-o. Dar cel pe care îl știa acum avea să o aprecieze și să o îndemne să continue explorarea plăcerii.

El ajunse la sânul ei drept, sărutându-i partea interioară, părul lui aspru zgâriindu-i pielea și întețind plăcerea. Încercui sfârcul cu limba. Se întări ca o perlă care dorea cu ardoare ceva. Claire își ridică șoldurile, lipindu-se de coapsele lui. Plăcerea țâșnea din feminitatea ei până la sâni, creând o tensiune care o făcu să tremure.

El își lipi gura de sfârcul ei, iar ea gemu când dorința o copleși. Terminațiile ei nervoase dansau. Pielea ei nu fusese niciodată atât de sensibilă. Își simți sânii umflați și grei. Ținându-i în mână sânul pe care îl sugea, el începu să îl frământe, dând frâu unei pasiuni care voia mai mult.

Ea își înfipse degetele în umerii lui, zgâriindu-l pe spate. Gemând, Westcliffe își apăsă masculinitatea rigidă de coapsele ei, iar ea se întrebă dacă acele senzații erau la fel de greu de suportat și pentru el. Voia să ajungă la finalul călătoriei și, cu fiecare atingere a limbii lui, cu fiece atingere a degetelor, își dorea ca el să își continue drumul până ce se transforma în ceva de nesuportat.

Era atât de aproape, atât de aproape! Pielea lor devenise lucioasă de la fierbințeala pasiunii. Îl strânse aproape în timp ce el își plimbă limba între sâni și îi oferi atenție celuilalt. O mușcătură, o pișcătură, o mângâiere.

Claire își plimbă unghiile peste sfârcurile lui întărite, iar el șopti:

– Da.

Ridicându-și capul, linse ce atinsese, iar el gemu de parcă l-ar fi chinuit.

Acele momente nu semănau deloc cu ce îi descrisese mătușa ei. Nu stătuse pe spate în timp ce el îi ridicase cămașa de noapte. Erau mișcări constante, mângâieri continue. Oferirea și primirea plăcerii. Erau suspine când el mormăia, scâncete în timp ce el gemea. Plăcere și satisfacție.

El preluă din nou controlul. O luă de încheieturi, i le ridică deasupra capului și i le ținu cu o singură mână. Ochii ei îi fixară pe ai lui. Văzu cum privirea lui i se plimba încet pe corp, cum pasiunea ardea și mai intens în timp ce nările lui se umflau, și maxilarul i se încorda. Propria respirație devenise sacadată. Crezuse că s-ar fi simțit rușinată sau jenată să fie expusă în așa fel, dar se simți dorită întru totul. El o privi ca și cum nu mai văzuse niciodată o creatură mai frumoasă.

Westcliffe o sărută din nou, iar limba lui se plimbă mai adânc, mai pasional. Încet, își plimbă mâna pe șoldul ei, pe coapsă și se opri între picioarele ei, degetele lui alunecând în zona intimă.

Ea icni în timp ce plăcerea țâșni prin ea ca și cum Westcliffe i-ar fi atins tot corpul. Continuă să o sărute și îi înghiți scâncetele și gemetele. O tachină, dar era cea mai plăcută tortură posibilă.

Gura lui se întoarse la sânii lui Claire, în timp ce degetele lui îi provocau noi senzații și scâncete. Când fu aproape, atât de aproape să explodeze ca o mie de artificii pe cer, el eliberă presiunea dintre coapse și îi acapară gura cu o sete uluitoare, în timp ce ea dădu

dovadă de mai multă îndrăzneală decât s-ar fi așteptat. Cu el, nu exista o singură mișcare, nu existau repetări. Fiecare sărut era diferit. Uneori superficial, alteori profund. Fiecare atingere era o surpriză – o dezmierdare delicată, o mângâiere fermă, o presiune disperată. Dansul corpurilor lor dicta ritmul. Ce o uimi cel mai mult era faptul că păreau să asculte aceeași muzică, nu existau pași greșiți, nu simțeau nici un fel de stânjeneală. Era ca și cum fuseseră împreună de o mie de ori înainte, deși acum erau împreună, cu adevărat împreună, pentru prima dată.

Îi plăceau aroma lui bogată, întunecată, mirosul lui înțepător încins de pasiunea lor. Pielea lui era netedă și catifelată sub degetele ei, umezită de o peliculă fină de transpirație.

Ridicându-se deasupra ei, îi depărtă picioarele cu genunchii, în timp ce degetele lui o explorau intim. Își odihni gura aproape de urechea ei, respirația lui sacadată răsfrângându-se în pernă.

– Să-mi spui dacă te doare. O să mă opresc.

Ea încuviință, deși știa că, dacă s-ar fi oprit acum, ar fi murit din cauza lipsei de împlinire, fiind sigură că și lui i s-ar fi întâmplat la fel. De ce se temuse de asta? De ce se temuse că un bărbat ar aprecia-o în așa fel?

Simți presiune când el o penetră, după care urmă repede o senzație de disconfort.

Apoi el împinse puternic, iar ea scânci. Amândoi se opriră. Claire se uită la fața lui deasupra ei și îi observă agonia din trăsături. Scoțându-și mâinile din prinsoarea lui, îl mângâie.

– Sunt bine.

– Nu am vrut să te rănesc.

– E mai bine acum. Îi zâmbi timid. Asta a fost? Așa se termină?

El zâmbi.

– E departe de a fi gata, draga mea.

Înainte ca ea să răspundă, el o ridică puțin de mijloc, intrând și mai mult în ea. Era gros și greu, iar ea nu credea că putea să primească și mai mult, însă cumva corpul ei se adaptă la mărimea lui. Apoi el începu să se miște, ieșind din ea, intrând din nou, puțin mai mult, puțin mai insistent, puțin mai repede.

Disconfortul făcu loc plăcerii din ce în ce mai intense, iar ea își aminti de apa care curgea pe pietre într-un pârâu de la moșie. Cu cât pietrele erau mai mari, cu atât apa țâșnea mai sus.

Corpul ei se încordă. Îl îmbrățișă pe Westcliffe, după care își coborî mâinile pe fesele lui ferme. Îi întâmpină fiecare penetrare cu înflăcărare.

Își ridică privirea și îl văzu uitându-se concentrat la ea. Avea maxilarul încordat și respirația greoaie. Trăsăturile lui aveau o aură sălbatică, iar mormăitul lui era ca o ferocitate ca îi zvâcnea din gât. Claire nu mai văzuse niciodată ceva așa magnific.

Uitându-se la el, plăcerea ei se intensifică, până ce deveni aproape de nesuportat. Voia să închidă ochii, dar Westcliffe era splendid! Deodată, ea își dădu seama de ce era atât de concentrat asupra chipului ei. Voia să vadă cum o copleșește plăcerea.

Apoi corpul ei explodă, o mie de artificii în toate culorile posibile străluceau, dansându-i prin vene, gâdilându-i pielea. Simți cum corpul ei pulsa în jurul lui în timp ce el gemea, penetrările lui fiind din ce în ce mai adânci...

Își dădu capul pe spate, iar tremurul îi cuprinse pe amândoi. El se prăbuși deasupra ei, după care se ridică în coate, ca să nu își lase toată greutatea pe ea. Ea își înfășură brațele și picioarele în jurul lui, ținându-l aproape. Mici fiori de plăcere continuau să o străbată. Claire se întrebă dacă mai putea fi conștientă după tot ce trăise.

Westcliffe își lipi fruntea de a ei.

– Nu am vrut decât să-l opresc pe câinele ăla afurisit din plâns ca să pot dormi.

Ea îl lovi peste umăr, râzând.

– În schimb, aproape l-ai trezit.

Când își înălță capul, Westcliffe zâmbea. Era cel mai glorios zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

– Tot nu am găsit punctul în care te gâdili.

– Poate că trebuie să explorezi din nou.

– Poate. Dar mai întâi să dormim.

Dându-se la o parte de pe ea, luă cearșaful, îl trase peste amândoi și o lipi de el. Înainte să clipească, Westcliffe îi sforăia ușor în ureche.

Când se trezi, Claire era singură în pat. Nu putu opri valul de dezamăgire care o lovi. Sperase că în acea seară mariajul lor trecuse de un obstacol, că aveau să-și asume cu adevărat rolurile de soț și soție.

Când se ridică din pat, își dădu seama că nu era singură în cameră. Westcliffe stătea pe canapeaua mică din fața șemineului. Părea să se uite în vatra goală. Cu siguranță, ar fi fost mai plăcut să stea în pat, uitându-se la soția lui.

Cum cămașa ei de noapte era pe podea, lângă zona de ședere, își luă halatul de lângă pat și îl trase pe ea. Se duse ușor lângă el. Westcliffe avea pantalonii pe el, nu și cămașa. Își sprijinea coatele pe picioare, iar bărbia i se odihnea pe pumnii strânși. Privirea lui era, într-adevăr, fixată asupra șemineului rece și gol.

– A fost chiar atât de groaznic? întrebă ea ușor.

Uitându-se la Claire, Westcliffe râse.

– Nu. Dar îți dai seama că asta schimbă totul. Acum nu mai putem divorța. Erai virgină.

Ea îngenunche în fața lui.

– Credeai că nu sunt? Ți-am spus ca nu s-a întâmplat nimic.

El dădu din cap.

– Am vrut să te cred, Claire...

– Dar nu aveai încredere în mine.

Cu toate astea, o făcuse a lui.

– Încă mai vrei să pui punct căsătoriei?

În loc să-i răspundă, îi dădu la o parte firele de păr care îi cădeau mereu peste sprânceana cu cicatrice.

– De ce nu stau niciodată la locul lor?

– Probabil pentru că eu le-am obișnuit să n-o facă. Întotdeauna le aranjam peste sprânceană, încercând să ascund cicatricea.

– De ce?

– Pentru că am crezut că e oribilă și mă urâțește.

El o mângâie pe obraz.

– Nimic nu te-ar putea urâți.

– De ce nu mi-ai șoptit vorbe așa de dulci înainte să ne căsătorim?

– Eram prea preocupat să caut femei care m-ar putea face să simt că merit iubire. Mereu a fost limpede că mama îl iubește pe Stephen

cel mai mult, iar Ainsley e un model enervant de virtute. Și un duce. Toată lumea iubește ducii. E puternic și are influență prin simpla lui poziție.

– Ca și tine.

– Există mult mai mulți conți decât duci. Nu suntem atât de speciali.

– Pentru mine, ești. Sunt convinsă că ești și pentru familia ta.

Westcliffe păru să ezite, după care spuse:

– Nu am mai fost la Lyons Place de când a murit tatăl meu. Lynnford mă însoțea acolo și îmi spunea care sunt responsabilitățile mele. Însă nu a fost niciodată acasă pentru mama sau frații mei.

– Poate că o să-i invităm să ni se alăture de Crăciun.

El o privi fix.

– Nu ai nici un regret pentru ce s-a întâmplat mai devreme?

– Nici măcar unul.

– Claire, tu îți dorești acest mariaj?

– Nu am fost destul de clară pe parcursul sezonului? Sunt gata să-ți fiu soție. Soția ta. Vreau copii.

– Și cum rămâne cu Stephen?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Ți-am zis! Era un prieten. Nu o să mă mai găsești niciodată în brațele lui.

O studie preț de o clipă, după care spuse:

– Atunci hai să te iau înapoi în brațele mele!

Apoi o ridică în brațe și o duse în pat.

Capitolul 18

– E destul de îndrăgostită de Greenwood, spuse Claire în timp ce se plimba prin Hyde Park la braț cu Westcliffe, ținându-l în lesă pe Fen în timp ce acesta adulmeca teritoriul necunoscut.

În acea dimineață, se trezise în brațele lui Westcliffe. Când el dormea, ea îl studie. Părea mai tânăr, mai lipsit de griji, asta până când deschise ochii. Apoi, dintr-odată, păru că întreaga greutate a lumii i se așezase pe umeri.

Claire nu știa cum să-l ajute. Relația lor era fragilă și știa că trebuia să fie atentă. În timp însă, spera că aveau să împartă mai mult decât un pat. Spera că el avea să-i împărtășească problemele lui, permițându-i să-l ajute să ducă greutățile pe care le purta pe umeri.

– Nu sunt de acord, spuse Westcliffe.

Cuplul mergea cu câțiva pași înainte. Beth purta o rochie roz pal și o bonetă bleu. Se uita la Greenwood cu adorație, iar el o privea cu venerație. Din când în când, râsetele lor ajungeau la Claire și Westcliffe.

– A vrut un sezon, iar după un singur bal, pare să fie mulțumită cu un singur petitor. Nu a mai dat nimănui șansa să îi câștige afecțiunea.

– Nu crezi în dragoste la prima vedere?

Se întoarse să îl privească.

– Nu mă așteptam la o asemenea întrebare de la tine, să te gândești că dragostea ar putea apărea atât de ușor. Nu. Dorință poate. Dragoste? Nu.

– De ce nu?

– Dragostea la prima vedere ar fi bazată numai pe ce poți vedea. Culoarea părului, nuanța ochilor, forma nasului, a bărbiei. Astea nu sunt lucruri de iubit. Dragostea trebuie să vadă dincolo de suprafață, în sufletul unei persoane.

– Dar dacă i-ai auzi râsul, ai vedea felul în care face ca persoana cea mai singură din cameră să se simtă mai puțin singură, ai vedea cum dansează cu cel mai dizgrațios bărbat, că zâmbetul îi lipsește rar de pe buze, ochii îi strălucesc mereu? Contesă, primele impresii nu se bazează mereu pe atributele cu care se naște o persoană!

– Dumnezeule, nu știam că ai suflet de poet!

– Poate pentru că îți distrag atenția cu poezia din degete.

Claire râse.

– Degetele acelea talentate încă nu mi-au descoperit locul în care mă gâdil.

– Dorința mea de a-l găsi nu mai e urgentă. Deja râzi mai mult.

La fel ca el, se gândi ea. Iar zâmbetele lui erau mai prietenoase. Nu mai era atât de impunător cum păruse odată. Era surprinzător că relația lor se schimbase atât de mult într-o perioadă atât de scurtă. Totul se întâmplase pentru că Beth își dorise un sezon.

Un gentleman elegant pe un cal negru opri bestia în fața lui Beth și a lui Greenwood. Dându-și pălăria jos, începu o conversație.

– Cine e? întrebă Claire.

– Poate un alt petițor.

Îl strânse de braț. Nu se așteptase niciodată ca Westcliffe să o tachineze atât de mult ori să îi placă să petreacă timpul cu el, chiar și făcând ceva simplu cum ar fi o plimbare prin parcul înverzit.

– Numele lui?

– Vicontele de Milner.

– Îl cunoști bine?

– Am jucat cărți cu el din când în când. Are un noroc grozav.

– E bine de notat că lucrurile pe care le apreciază un bărbat la alți bărbați nu e ce caută o femeie la un soț.

Cu un zâmbet pe față, Westcliffe capitulă.

– E un tip destul de plăcut.

– L-ai plătit să danseze cu Beth la primul bal?

– Da.

– Și ți-a dat banii înapoi?

– Nu.

– Păcat!

– Judeci prea aspru. Deseori, dragostea la prima vedere este precedată de descoperirea zestrei pe care o are fata.

Înainte să poată da o replică, deși știa că așa stăteau lucrurile și așa se întâmplase în cazul ei, Milner își îndemnă calul la trap spre ei și făcu o plecăciune din șa.

– Milady, milord.

– Lord Milner, spuse Westcliffe. Cum e mama ta?

– Cu o zi mai bătrână decât ieri, ceea ce înseamnă că are dureri mai mari în oase. Îndrăznesc să spun că pe mama ta par să o ocolească anii.

– Dacă este să credem zvonurile, a făcut o înțelegere cu diavolul ca să-și păstreze tinerețea.

Tânărul râse, după care îi zâmbi fermecător lui Claire.

– Lady Westcliffe, sper că îmi vei permite să o vizitez pe sora ta mâine.

– Ne-ar face mare plăcere compania ta, Lord Milner.

– Ce bine! Ne vedem mâine atunci, vă doresc o zi bună.

Aranjându-și pălăria, plecă.

Westcliffe îi șopti la urechе:

– Ești fericită acum? Sora ta are alt petitor, altă opțiune.

– Asta voiam, să aibă de unde alege.

– Pentru că tu nu ai avut, spuse el încet.

Întunericul i se întoarse în privire. Claire nu voia să descbidă acea conversație.

– Pur și simplu vreau ce e mai bine pentru ea. Îmi doresc să fie fericită.

– O opțiune nu-ți garantează mereu asta.

– Poet și filosof. Învăț mai multe despre tine în fiecare zi.

Speră că tachinarea ei avea să readucă lejeritatea în plimbarea lor.

– Și eu despre tine.

Ochii lui se umplură de dorință, iar Claire crezu că se gândea la noaptea trecută mai mult decât la orice altă noapte. Din fericire, Fen începu să tragă de lesă, vrând să exploreze un tufiș de lângă un copac aflat în apropiere.

– Ce crezi că a găsit? întrebă ea, iritată că putea fi atât de afectată de Westcliffe cu atât de puțin efort din partea lui.

– Să vedem.

Îi luă lesa din mână și urmări câinele.

Claire se uită la sora ei. Westcliffe o luă pe Claire de mână.

– Nu o să facă nimic necuvenit.

– Cum poți fi sigur?

– Sunt prea ocupați să se uite unul în ochii celuilalt ca să observe că nu suntem în spatele lor pentru a ne asigura că se poartă frumos.

Claire se încruntă.

– De ce te interesează ce a găsit câinele?

O trase către el.

– Vino, o să-ți arăt!

Urcară un mic deal, iar Claire putea jura că Westcliffe îl conducea pe Fen mai mult decât câinele pe el. Merseră în spatele unui tufiș înalt și al unui copac.

– Ce a găsit atât de interesant? întrebă Claire.

Westcliffe zâmbi, își puse brațul în jurul ei și o trase aproape.

– Un loc ferit de ochii indiscreți.

Înainte să poată protesta, el o sărută cu pasiune, intim, ca și cum ar fi fost singuri în dormitorul ei. Ar fi trebuit să-l împingă. În schimb, își aruncă brațele în jurul gâtului lui. Părea că, din momentul în care gura lui o atinse pe a ei, ea nu își mai dori nimic altceva decât să-l primească.

Se pricepea atât de bine să-i stârnească simțurile! Totul revenea la viață. Avu inspirația să nu-i atingă părul, altfel Claire era convinsă că ar fi creat un haos din pricina căruia ar fi fost imposibil să nege ce se întâmplase la umbra copacului.

Westcliffe îi șopti:

– Ar trebui să mergem acasă acum.

Fiind lipită de el, știu foarte bine că era pregătit. Fu surprinsă că nu îi ridicase fusta chiar acolo, dar fu și mai mirată că ea nu ar fi obiectat. Abia își putu stăpâni dezamăgirea când Westcliffe făcu primul pas înapoi. Privirea lui o învăluia și, oriunde se oprea, o trecea un fior.

– Da, spuse ea, ar trebui să-i spunem lui Beth.

Însă, când se întoarse, făcu un pas în spate și țipă. Beth era acolo, cu un zâmbet larg pe față. Lord Greenwood avusese bunul-simț să se întoarcă cu spatele și să se uite în sus, ca și cum încerca să-și dea seama cum de rămâneau norii pe cer. În acel moment, Claire își schimbă părerea despre tânăr.

– Ca să vezi, se pare că sora mea și soțul ei sunt cei care au nevoie de însoțitor, îi tachină Beth.

– Simplul fapt că suntem căsătoriți înseamnă că nu avem nevoie de însoțitor, spuse Claire țâfnoasă, pentru a-și ascunde rușinea că fusese descoperită.

– Dar să aveți un astfel de comportament în public! Dacă nu ați fi căsătoriți, aș îndrăzni să spun...

– Dar suntem căsătoriți, așa că orice altă discuție este de prisos. Începu să coboare panta. Hai! Am stat destul în parc.

Era la jumătatea drumului când Westcliffe o prinse din urmă și îi oferi brațul său. Claire își așeză mâna pe el și încetini.

– Nu-mi vine să cred că îi dau un exemplu atât de prost.

– Așa cum ai spus și tu, suntem căsătoriți.

Se uită la el. Zâmbea din nou. Și îi plăcea atât de mult zâmbetul lui!

– Cred că ți-a plăcut să fii prins.

Zâmbetul lui se mări.

– Nu pot să neg că există o anumită plăcere când există un risc. Poate că într-o zi o să facem mai mult decât să ne sărutăm într-un loc unde pericolul de a fi descoperiți e mare.

Ea clătină din cap.

– Niciodată.

Însă el își păstră expresia de satisfacție și spuse:

– Vom vedea.

Dumnezeule, avea dreptate! Simplul gând că într-o zi...

Așezat pe un scaun în salonul lui Anne, Westcliffe o urmărea cum se plimba. Își aminti de perioada în care o considera magnifică atunci când era furioasă, însă acum părea cumva mai mică, meschină, răsfățată.

Cu o jumătate de oră în urmă, primise un bilet de la ea:

Trebuie să te văd. Acum.

Așa că puse punct întâlnirii cu administratorul investițiilor și se grăbi spre ea, așteptându-se să o găsească bolnavă sau afectată de o problemă. În schimb, Anne îl întâmpină fără să îi adreseze un cuvânt

și îi aruncă doar o privire care ar fi putut să taie un bărbat în două dacă ar fi fost dependent de afecțiunea ei.

Părul ei blond-roșcat era prins într-o coafură elaborată, fiecare fir stând la locul lui. Westcliffe nu-și amintea să fi avut vreodată un fir de păr rebel – asta se întâmpla doar dacă ea îl dorea așa. Nimic nu îi scăpa. Purta o rochie albă, cu o fustă voluminoasă, pe care o apuca mereu și o muta, ca să nu-i oprească pașii rapizi și întoarcerile bruște. Buzele ei roșii dispăreau și reapăreau, în funcție de cât de tare le apăsa. Respirația, ca și mișcările ei, era agitată.

Westcliffe se gândise să vorbească, însă participase la un moment dat la o lectură despre vulcani, iar în acea clipă avea impresia că urma să vadă erupția unuia. Lectorul îi descrisese ca fiind frumoși, dar periculoși. Westcliffe nu-l putu contrazice.

– Ieri am fost să călăresc în Rotten Row, spuse ea în cele din urmă. Nu se uită la el și nici nu încetini, însă totul în el îngheță. Imaginează-ți surprinderea mea când te-am văzut sărutându-ți soția.

Se opri să îl străpungă cu toată furia privirii ei. El închise ochii. Nu se gândise că avea să-l vadă sau că un simplu sărut urma să se transforme în momente de plăcere înnebunitoare. Trebuia să fie conștient de acest lucru. Nu o putea atinge pe Claire fără să vrea mai mult.

Westcliffe deschise ochii și văzu că furia se risipise și fusese înlocuită de devastare. Lacrimile, care apăruseră la momentul potrivit, îi umpleau ochii.

– De ce ai sărutat-o în public? spuse ea. De ce ai sărutat-o?

Westcliffe se ridică foarte încet în picioare.

– Anne...

– O să divorțezi.

Nu era sigur dacă era o afirmație sau o întrebare. Clătină din cap.

– Situația s-a schimbat. Ar fi trebuit să vin să te văd în momentul...

– Cum s-a schimbat?

Îl văzuse pe tatăl lui rănindu-i mama și fusese hotărât să nu rănească niciodată o femeie. Însă, în decursul a doi ani, rănise două. Nu conta că nici una nu-l iubise. Făcuse parte din viața lor și se purtase urât cu ele.

– Divorțul nu mai e... de dorit, spuse el șoptind cuvintele greu de rostit.

Totuși, acest lucru îl făcu să se simtă ușurat.

Anne se albi la față și păși în spate, așezându-se pe un scaun.

– Te-ai culcat cu ea?

Rosti cuvintele ca și cum el ar fi recunoscut că mâncase excremente de câine. Dintr-un anumit motiv, Westcliffe fu cuprins de furie, nu pentru el, ci pentru Claire. Pentru că Anne nu înțelegea ce comoară era soția lui și că orice bărbat ar fi fost norocos s-o aibă.

– E soția mea, replică el, pronunțând fiecare cuvânt cu atenție și punând în spatele lui toată forța poziției lui în societate.

– Deci o iubești?

O iubea? Ținea la Claire. Îi plăcea să înceapă ziua cu ea ghemuită lângă el. Se bucura când făceau dragoste. Orice sentimente ar fi avut pentru Claire, ea trebuia să le audă prima. L-ar fi ajutat dacă ar fi putut deslușI nevoia și dorința care se luptau în el.

– Îmi pare rău, Anne, dar nu am de ce să împărtășesc cu tine sentimentele mele pentru ea.

– Și cum rămâne cu sentimentele pentru mine? Ai fost amantul meu șase luni. Ai stat cu mine mai mult decât ai stat cu altcineva... cu excepția soției tale. Iar timpul tău cu ea a fost o perioadă de separare. Nu avea cum să te cucerească într-un timp așa de scurt. Te-a fermecat cu prezența ei constantă în casa ta. Dar nu ai cum s-o dorești mai mult decât mă dorești pe mine!

– Anne, nu am plănuit ca relația mea cu Claire să ia întorsătura asta, dar acum, că s-a întâmplat, nu pot să-ți fac nici o promisiune.

Uitându-se în jos, la mâinile împreunate, Anne respiră adânc.

– Când a murit soțul meu, am hotărât că o să-mi iubesc următorul soț. Își ridică ochii, privirea ei fiind plină de stăruință. Eu pe tine te voiam. Faptul că mariajul tău nu fusese consumat, că tu și cu soția ta erați înstrăinați mi-a dat o speranță pentru fericire cum nu am mai avut vreodată.

Iute și susținându-i privirea, îngenunche în fața ei și îi duse mâinile la buze.

– Anne, trebuie să înțelegi că nu sunt capabil de iubire.

– Deci nu o iubeşti nici pe ea. Poţi face petiţie la parlament pentru divorţ. Eu pot fi fericită fără dragostea ta, dar nu pot fi fericită fără tine.

– Nu ar fi corect faţă de Claire. Mi-am ales drumul. Am de gând să rămân cu ea. Trebuie să accepţi asta.

Îl duru să îi vadă lacrimile curgându-i pe obraji. Anne îi prinse faţa cu mâinile.

– O să-mi fie groaznic de dor de tine, dar, dacă tu crezi că o să fii fericit cu ea, atunci o să fac aşa cum zici, rosti ea şi îşi lipi buzele sărate din cauza lacrimilor de gura lui. O să accept că nu vei fi niciodată al meu.

Scoţând o batistă din buzunar, îşi şterse lacrimile şi îi aruncă un zâmbet plin de bravadă.

El o sărută pe frunte.

– Fii fericită, Anne!

Westcliffe ieşi din cameră. Nu-şi putu aminti de ce şi-ar fi dorit vreodată să fie în compania ei.

Capitolul 19

Claire aprecia puține lucruri mai mult decât să-și vadă soțul în costumul de seară... Asta dacă nu îl vedea dezbrăcat complet. În ultima săptămână, aflase că era un amant foarte atent și aventuros. Nu se limita numai la pat. Nici o piesă de mobilier nu îi scăpa: canapeaua, divanul, scaunul, biroul, masa. Chiar și banca din grădină, dacă ora era destul de târzie și nu erau șanse mari să fie prinși. Era surprinsă că încă nu o dusese în parc. Poate avea să o facă atunci când lumina lunii nu mai putea să îi dea de gol.

Îi aranjă lavaliera în timp ce stătea cu el în bibliotecă și o așteptau pe Beth să li se alăture.

– La câte baluri blestemate mai trebuie să mergem? mormăi el.

– La câte vrea Beth, răspunse ea.

Balul din acea seară era al contesei de Claybourne – în sfârșit! Rochia lui Beth ajunsese după-amiază târziu.

– Te rog să nu plătești pe nimeni să danseze cu ea în seara asta.

– O să fiu prea ocupat să dansez cu tine ca să-mi pese cine îi acordă atenție.

– Din păcate, fiind însoțitoarea ei, o să fiu eu atentă.

– Nu și dacă ar fi după mine.

Sclipirea decadentă din ochii lui o lăsă fără aer.

– Doar nu te gândești să facem ceva indecent cât suntem acolo!

– Nu mă gândeam până când nu mi-ai dat tu ideea.

– O să ne purtăm frumos.

– Vom vedea.

– Sunt gata, anunță Beth, iar Claire se întoarse, sperând că obrajii nu îi erau atât de înroșiți de dorință.

Beth făcu o piruetă, etalându-și rochia de un albastru pal și cu catifea închisă la culoare pe margini.

– Ce părere ai?

Claire nu apucă să răspundă, deoarece Willoughby intră tăcut în cameră, având o tavă cu un plic pe ea.

– Îmi cer scuze, milord, dar a sosit o scrisoare. Mi s-a spus că e urgent.

Claire se uită cu teamă când soțul ei o deschise, o citi și o bagă repede în jachetă.

– Îmi pare rău, spuse el cu vocea calmă, lipsită de emoții. Va trebui să mergeți la bal fără mine.

– Ce e în neregulă?

– Nimic îngrijorător. Este doar o situație de care trebuie să mă ocup.

Își puse mâinile pe brațele ei, o trase aproape și o sărută pe frunte.

– O să vin la bal cât de repede pot. Păstrează-mi un dans!

Înainte să îi pună alte întrebări, Westcliffe ieși din cameră.

– Asta da inconvenient, comentă Beth. Mă întreb ce era atât de urgent.

Claire clătină din cap, întrebându-se dacă avea să vină vreodată momentul în care soțul ei să aibă încredere totală în ea și să-i împărtășească totul.

Claire ar fi fost impresionată de balul de la Claybourne dacă nu ar fi fost îngrijorată din cauza lui Westcliffe. Nu voia să recunoască faptul că se temea că se dusese să o ajute pe Lady Anne Cavill.

Gelozia nu era un sentiment prea plăcut, însă grija că era în neregulă ceva cu el era mai groaznică. Nu dorise să meargă la bal. Simpla ei dorință fusese să îl aștepte să se întoarcă, însă Beth îi spusese că se putea plimba îngrijorată și la Claybourne, la fel de ușor ca la ea acasă.

Doar că ea nu se plimba îngrijorată. Vorbea cu oamenii, încercând să lase impresia că îi păsa de vreme sau de un gentleman interesat de o lady. Deși carnetul de bal al lui Beth nu se umplu la fel de repede ca înainte, sora ei nu ducea lipsă de parteneri. Până și Claire fusese invitată la dans, însă îi refuzase politicos pe ambii domni. Nu pentru că s-ar fi temut că Westcliffe ar fi devenit gelos ori s-ar fi supărat, deși ambele variante erau posibile, ci pur și simplu pentru că voia să danseze doar cu el.

– Claire?

Recunoscu vocea blândă, așa că tonul familiar nu o surprinse. Se întoarse și zâmbi.

– Lord și Lady Lynnford, mă bucur să vă văd!

Veneau des în vizită pe vremea când mergea cu tatăl ei la moșia lui Ainsley. Întotdeauna îl considerase pe Lynnford unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care îi văzuse vreodată. Chiar și când era mică, își dăduse seama că acesta fusese binecuvântat cu trăsături perfecte. Părul lui avea culoarea grâului, iar ochii avea albastrul cerului care veghea lanul. Întotdeauna o surprinsese faptul că soția lui era atât de puțin impresionantă în comparație cu el – mult mai scundă și cu o rotunjime care trăda faptul că născuse cinci copii. Dar nu cunoștea o persoană mai bună.

– Am auzit că ești în Londra, spuse Lady Lynnford și o luă pe Claire de mână, trăgând-o ușor în jos în timp ce se ridică să o sărute pe obraz. Arăți bine.

– Sunt bine, mulțumesc. Nu v-am văzut la primul bal.

– Ne bucuram de apele din sudul Franței.

– Totul e bine?

– Da. Râse cu autoironie. Pur și simplu îmbătrânim și suntem mai obosiți.

– Pentru mine, sunteți neschimbați.

Însă, după ce îi studie îndeaproape, își dădu seama că nu era adevărat în ceea ce o privea pe Lady Lynnford. Părea să fi îmbătrânit, și nu într-un mod flatant. În schimb, Lynnford era, într-adevăr, neschimbat.

– Westcliffe e aici? întrebă el.

– Nu, a trebuit să se ocupe de o problemă.

– Am înțeles.

Claire simți dezaprobarea din vocea lui.

– Era ceva foarte urgent, îl asigură ea.

– Sunt convins.

Probabil bănuia că soțul ei era cu altă femeie.

– Totul merge foarte bine în mariajul nostru.

Lynnford păru surprins, și ea își dădu seama că îi citise gândurile despre Westcliffe.

– Serios?

– Da, ne-am împăcat.

– Mă bucur foarte mult să aud asta.

Nu știa în ce direcție să ducă conversația, așa că spuse:

– Sora mea, Beth, e în Londra pentru sezon.

– Da? întrebă Lady Lynnford încântată. Ce păcat că fiii noștri nu sunt interesați de căsătorie în momentul de față!

Încercă să-și amintească vârstele lor. Parcă erau mai mici decât Stephen.

– Și Ainsley e la fel, adăugă ea.

– Și cum rămâne cu Stephen? Ați mai auzit de el ceva? întrebă Lynnford.

– Nu. Probabil că regimentul îl ține foarte ocupat.

– Sunt sigur că așa e.

– Ei, draga mea, încheie Lady Lynnford, strângând-o de mână. Trebuie să mergem să vorbim și cu alte persoane. Sper să ne mai vedem.

– Sigur.

Uitându-se la ei cum se îndepărtau, se întrebă dacă Lynnford îl condamnase mereu pe Westcliffe. Nu avea să se lase pradă îndoielilor lui în privința soțului ei. Ar fi știut dacă era cu Lady Anne. Ar fi știut...

– A avut încredere în tine și te-a lăsat să vii singură?

Când se întoarse, spre surprinderea ei, dădu nas în nas cu Lady Anne Cavill. Era absolut superbă. Nu existau cuvinte care să o descrie. Și mirosea puternic a liliac. Claire se forță să zâmbească politicos.

– Nu cred că ne-am cunoscut oficial.

– Dar știu cine ești și bănuiesc că și tu știi cine sunt. Se uită în jur. Nu l-am văzut pe Westcliffe aici.

– Nu sunt surprinsă că nu l-ai văzut. Presupun că știai că nu este aici din moment ce ai pomenit faptul că am venit singură.

Lady Anne zâmbi, însă nu avea nimic generos sau bun în zâmbet.

– Nu l-ai câștigat, draga mea.

Stomacul lui Claire se încordă atât de tare, că aproape se chirci.

– Poate că l-ai câștigat pentru un sezon, continuă Lady Anne, dar eu o să îl am pentru eternitate.

– Nu, spuse Claire calmă. Nu o să renunț la el nici în favoarea ta, nici a altcuiva. Nu o să divorțăm.

– Asta ți-a spus?

Se uită la Claire de parcă ar fi fost un copil naiv, ca și cum nu s-ar fi schimbat sau nu s-ar fi maturizat din noaptea nunții.

– Un bărbat mereu o să-și schimbe părerea dacă i se oferă stimulentul potrivit.

– Nu o s-o facă. Și nici eu.

– De dragul tău, sper să ai dreptate. Nu știu dacă ai putea supraviețui altui scandal.

– Nu face greșeala să mă subestimezi. O să lupt ca să-l păstrez.

Își ridică o sprânceană.

– Se pare că nu ești chiar o fetiță credulă, așa cum spunea el.

– Tu, în schimb, pari să fii târfa despre care vorbea.

Claire o văzu pe Anne ridicând mâna să o lovească și se pregăti să se apere, când auzi o voce:

– Lady Anne, te-am căutat pentru tot!

– Ainsley.

Se întoarse, zâmbind frumos, și îl lăsă să o sărute pe obraz.

– Tocmai vorbeam cu cumnata ta despre căsătorie.

– Serios? Ce noroc pe ea! Eu, în schimb, vreau să dansez. Spune-mi că următorul vals mi-a fost rezervat.

– Bineînțeles, dragule.

În timp ce o conducea pe Lady Anne, Ainsley îi făcu cu ochiul lui Claire. Încerca să se liniștească, însă tremura din cap până-n picioare. Ura gândul că Westcliffe vorbise despre ea cu acea femeie. Ce văzuse la ea în afară de frumusețe?

Beth apăru dintr-odată lângă ea, iar Lord Greenwood se apropie și el.

– Ce ai discutat cu Lady Anne Cavill? Toată lumea vorbește despre balul pe care îl va găzdui la sfârșitul lunii. Încă nu am primit invitație. De asta era aici? Ca să ne invite?

– Nu cred ca vom fi invitate și, chiar dacă vom fi, nu vom merge.

– De ce nu? Vreau cu disperare...

– Nu poți avea tot ce vrei, Beth! spuse Claire apăsat. Și eu vreau ca soțul meu să fie aici. Vreau ca mariajul meu să fie mai mult decât ceea ce este. Vreau...

Își puse mâna la frunte.

– Hai să ne luăm hainele! E timpul să plecăm.

– Dar mai sunt dansuri! Nu o să fiu fericită dacă plecăm.

– Și eu nu o să fiu fericită dacă mai stăm. În seara asta, fericirea mea e mai presus decât a ta!

– Nu e corect!

– Habar nu ai câte am făcut ca tu să ai parte de acest sezon. Nu-mi vorbi de corectitudine când tot ce-ți cer e ca o seară să facem ce vreau eu, nu ce îți dorești tu. Nu vreau să facem o scenă aici. O să vii cu mine acum sau o să trimit regretele noastre gazdei următorului bal!

Beth se încăpățână.

– Dar dacă Westcliffe vine să te caute? Ți-a spus să îi păstrezi un dans.

Așa era, la naiba! Dacă ea nu ar fi acolo, cu siguranță Lady Anne ar dansa cu el. Dar nu se putea aștepta ca Westcliffe să aibă încredere în ea dacă ea însăși nu avea încredere în el.

– O să rog gazda să îi spună că a trebuit să plecăm mai devreme.

– Chiar vrei să plecăm, nu-i așa? întrebă Beth.

– Da, așa e.

Sora ei încuviință din cap.

– În regulă atunci.

Capitolul 20

Westcliffe nu era acasă când se întoarseră. Claire se pregăti de culcare, după care merse în dormitorul lui, se așeză în pat și începu să citească *Ultimul mohican*. Așa se simțea mai aproape de el. Deși erau multe lucruri pe care el nu le împărtășise cu ea, îi spusese totuși care era scriitorul lui preferat.

Era trecut de miezul nopții când ușa se deschise. Când îl văzu, Claire rămase fără aer. Soțul ei nu avea jachetă. Vesta îi era deschisă și lavaliera lipsea. Era ciufulit, cu hainele rupte și murdare de noroi și de sânge. Pe față avea pete negre. Mâna dreaptă era învelită într-o pânză murdară.

– Dumnezeule! Claire se dădu jos din pat și se duse la el. Ce s-a întâmplat?

– Ce faci aici? De ce ești trează?

– Mi-am făcut griji pentru tine.

El păru distras în timp ce ea îl îndreptă spre un scaun și îl obligă să stea. Îl prinse de față.

– Westcliffe, ce s-a întâmplat?

– A fost un accident feroviar. Nu știu ce s-a întâmplat. Trenul a deraiat. A fost... groaznic.

– De ce au trimis după tine?

– Eu sunt unul dintre investitori. Era calea mea ferată. Nouă oameni au murit, Claire. Cel puțin patruzeci au fost răniți.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău... De ce nu mi-ai spus? Aș fi mers cu tine!

– Nu am vrut să te îngrijorezi. Trebuia să mergi la bal, nu să vezi așa ceva.

– Nu trebuia să mergi singur!

Îi atinse părul, fața. Văzu efectul pe care noaptea îl avusese asupra lui în încordarea de pe chip, în oboseala din ochi. Ușor, îi ridică mâna rănită, dându-și seama că o legase cu lavaliera.

– Ce s-a întâmplat aici?

– M-am rănit când ridicam o bucată de metal. Un bărbat era prins sub rămășițele unui vagon. L-am scos, dar era atât de mult sânge... Nu știu dacă o să fie bine. Soția lui plângea, pur și simplu stătea acolo și plângea. Rochia ei era ruptă. I-am dat jacheta mea.

Vorbea întruna. Niciodată nu făcuse asta. O speria să îl vadă în acea stare. Apropiindu-se, îl sărută pe frunte.

– O să le spun servitorilor să îți pregătească o baie caldă.

– E prea târziu.

– Nu, tremuri. Cred că o baie te-ar ajuta.

El încuviință.

– Bine atunci.

– Stai aici până când pregătesc totul.

Claire avu dreptate. Avea nevoie de asta. Corpul lui îndurerat și rănit în apă fierbinte. Paharul de whisky pe care Claire i-l umpluse deja de trei ori. Mâinile ei care spălau ușor și temeinic murdăria de pe corpul lui.

Știa că scenele oribile aveau să-l bântuie toată viața. Nu-și putea imagina că un câmp de luptă ar fi putut arăta mai rău. Când totul se terminase, când nu mai avea nimic de făcut, când putu să plece în sfârșit, singurul loc unde își dorea să fie era acolo, cu ea.

Asta îl îngrozea mai mult decât orice altceva. Că avea nevoie să fie cu ea. Știa că nici o altă femeie nu-l putea consola ca ea. Nici o altă femeie nu avea grijă de el ca ea. Nici o altă femeie nu putea citi dincolo de cuvinte ca ea.

Mâinile ei masară ușor săpunul prin părul și pe scalpul lui. Era minunat. Nu îl forță să vorbească. Nu puse întrebări. Pur și simplu era acolo. Era mai mult decât destul.

– Închide ochii, îi spuse ea, și îi turnă apă caldă în cap iar și iar, până ce nu rămase nici o urmă de săpun.

Când termină, se duse lângă el, luă un prosop și începu să îi spele tandru fața. Înainte de asta, îi curățase rana de pe mână și o înfășurase în pânză, spunându-i să nu o bage în apă.

Westcliffe crezu că nu avea să mai zâmbească niciodată, însă exact asta făcu după ce văzu petele de umezeală de pe rochia ei, una în mod special, care îi făcea vizibilă umbra sfârcului ei întărit. Plimbă un deget deasupra lui.

– Cămașa ta de noapte se udă. Ar trebui s-o dai jos.

Mângâindu-l pe obraz, îl obligă să o privească.

– Am nevoie de ceva mai mult între noi. Mai mult decât... sex.

El clipi confuz. Ce voia să spună? Avu impresia că mintea îi înota printr-o mocirlă groasă. Gândurile săreau de jur împrejur, nefiind destul de ascuțite cât să fie folosite în conversație. Cuvintele ei nu aveau sens. Nici o femeie nu dorise de la el mai mult decât o partidă bună între cearșafuri.

– Credeam că îți place.

– Îmi place. E minunat!

Înmuie pânza în apă și începu să-l spele pe piept.

– Dar vreau mai mult. Când câinele tău moare, vreau să vii la mine, să-mi spui mie, să îți împărtășești durerea cu mine. Când primești vești proaste, vreau să știu că îți pot împărtăși îngrijorarea sau că te pot ajuta să găsești o soluție. Westcliffe, nu trebuie să faci totul singur! De asta sunt aici. Nu doar ca să fiu sub tine, ci alături de tine!

Westcliffe îi luă fața în mâini.

– Claire, nici o femeie nu a însemnat mai mult pentru mine. Dar ceri prea mult.

– Nu trebuie să faci totul mâine. Dar trebuie să știu că nu o să te mai trădez niciodată. Orice îmi spui, orice împărtășești cu mine se află în siguranță. Vreau să fiu alături de tine, Westcliffe.

– Vrei să-mi dai ce am nevoie? întrebă el.

– Da.

Îi luă mâna, o duse sub apă și o așeză pe mădularul lui tare.

– De asta am nevoie. Acum. Am nevoie să taci...

Claire se ridică și își dădu jos cămașa de noapte, dezvăluindu-și corpul suplu și splendid. O mai văzuse goală, însă în seara aceea era o confirmare a frumuseții formei umane, care nu era mutilată, distrusă sau bătută. Era perfecțiunea întruchipată.

Claire își despleti părul, după care se aplecă și îl pieptănă cu degetul, apoi se îndreptă. Lui Westcliffe nu îi veni să creadă cât

de provocator putea fi un gest atât de simplu. Vru să iasă din apă și să o ducă în pat, dacă reușea să ajungă până acolo. Ea îl împinse însă cu piciorul înapoi în apă.

Își puse piciorul lângă șoldul lui și intră lângă el. Grațioasă, ridică și celălalt picior. Călărindu-l, se lăsă în jos, învăluindu-l într-un cocon de căldură lichidă. Luând-o în brațe, își îngropă fața în sânii ei și termină repede, cu o intensitate care aproape că îl făcu să leșine. Pentru o fracțiune de secundă, ororile pe care le văzuse nu mai existau.

Nu mai erau decât ei doi.

Claire îl mângâie pe spate, trecându-și degetele prin părul lui, șoptindu-i că totul avea să fie bine, că îl iubea. El nu putu repeta cuvintele, nu își dădu voie să devină atât de vulnerabil, dar o ținu în brațe timp îndelungat.

Când se răci apa, o întoarse și o spală în timp ce și ea îl spăla. După ce se uscară, o luă în brațe și o duse în pat.

Claire nu avusese de gând să îi spună că îl iubește, însă cuvintele îi scăpaseră fără voie. Era ciudat că, atunci când se căsătorise cu el, se temuse de partea fizică a relației, iar acum își dădu seama că era posibil ca lui să-i fie teamă de partea emoțională. El își folosea mai mult trupul decât cuvintele ca să comunice.

Când o așeză pe pat, gura lui se lipi de a ei cu intensitate, apoi cu delicatețe. Îi mângâie gâtul, apoi obrajii. Sărutul avea o dulceață care parcă ar fi implorat-o să îl accepte, să îl dorească. Să fie mulțumită cu ce îi putea oferi, ca și cum el ar fi recunoscut că nu era îndeajuns. O putea duce pe culmi incredibile ale plăcerii, însă nu își putea dezvălui inima.

El își plimbă buzele pe gâtul ei într-o călătorie înceată, care lăsă în urmă umezeala gurii lui și mici fiori provocați de limbă. Intensitatea din apă dispăruse. Avusese nevoie de ea pentru o eliberare fizică ce l-ar fi curățat la fel de mult ca săpunul și apa. Claire înțelesese importanța acestui lucru. Însă cum îl convingea că putea fi mult mai mult?

Oare nici una dintre femeile cu care fusese nu dorise mai mult? Oricât de bine ar fi fost, voia ca el să știe că ar fi putut avea mai mult. Dar trebuia să facă asta altă dată, pentru că în acea clipă el era foarte priceput la ce făcea. Toate grijile ei se topiră, iar ea se pierdu în senzații.

Limba lui se jucă cu un sân, în timp ce mâna îl frământa pe celălalt. Dorința crescu, cerând eliberarea pe care el o putea oferi. Claire își plimbă degetele prin părul lui, în timp ce el o luă în jos, respirația lui adiind deasupra abdomenului ei. Delicios, amețitor. Se mișcă mai jos, depărtându-i coapsele.

– Westcliffe?

– Șșșt! Se uită la ea cu ochi grei. Acum e rândul tău.

Își îngropă gura în buclele moi, iar limba lui se plimbă deasupra pielii sensibile. Claire aproape căzu, doar că el o țintui de pat, cu degetele uneia din mâini răsfirate pe pântecul ei. Se întinseră să îi prindă sânul, iar degetul lui mare se juca cu sfârcul ei, în timp ce limba își continuă jocul nebunesc de mai jos.

Claire își puse mâinile pe umerii lui și simți cum mușchii îi pulsau sub atingerea ei, la fel cum corpul ei se unduia la fiecare atingere a limbii lui. Westcliffe sugea și mușca încet. Împingea și alina. Presiunea crescu, până când Claire se arcui, lipită de el, scâncind, trăind o eliberare năucitoare care o făcu să zboare printre stele, după care căzu înapoi, fără aer și fără vlagă.

Geamătul lui răsună în jurul ei. Westcliffe alunecă de-a lungul corpului ei, lăsând o dâră de săruturi. Când ajunse în zona gâtului, își așeză fața în curbura umărului ei.

Lui Claire i se păru că îl văzu zâmbind înainte să adoarmă. Brațul și piciorul lui erau răsfirate greoi deasupra ei. Nu se putea mișca. Însă nu ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut. Voia pur și simplu să stea lipită de el.

Sânge și măcel. Atâția oameni care strigau după ajutor. Încercase să ajungă la ei...

Se trezi cu un țipăt. Claire fu imediat lângă el, mângâindu-l pe piept, sărutându-l pe umăr.

– E în regulă, șopti ea blând. În vis erai acolo? La accident?

Nu erau vise, ci coșmaruri. Se întrebă când aveau să dispară.

– Da.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu.

Lampa de pe noptiera de lângă pat ardea, creând o aură în jurul ei. Îngerul lui. Își plimbă degetele prin părul ei. De ce era ea atât de diferită de celelalte? De ce lângă ea totul era diferit?

– Cum a fost la bal? întrebă Westcliffe.

Claire dădu din umeri.

– Ai dansat?

– Nu.

– Beth a dansat?

– De mai multe ori.

Ea se bătu cu degetul în piept.

– Ce e? întrebă el.

Claire îl privi pe sub gene.

– Vrei ca eu să vorbesc despre ce mă deranjează, dar tu nu vorbești despre ce simți.

– De ce nu mă înveți arătându-mi cum s-o fac?

Cu un zâmbet vag, ea clătină din cap.

– Având în vedere prin ce ai trecut mai devreme, problemele mele sunt o nimica toată.

– Probleme? Ce probleme?

Își plimbă degetele prin părul ei, prinzându-i capul în așa fel încât să îi poată studia fața. S-a întâmplat ceva la bal?

– Lady Anne a vorbit cu mine.

Westcliffe înjură. Anne putea fi tăioasă când voia – și făcea asta foarte des.

– Sigur nu a fost plăcut.

– A pretins că i-ai zis că aș fi o fetiță credulă.

– Nu am zis asta.

Îi atinse sprânceana, plimbându-și degetele peste cicatricea ei.

– Folosește vorbele ca o armă. Ignor-o!

Claire își mușcă buza de jos înainte să îi spună:

– Probabil o să vrei să o ignori și tu. I-am spus că tu mi-ai zis că e o târfă.

– Dumnezeule!

Nu știu dacă era cazul să râdă ori să bombăne. Soția lui se dovedise a fi arțăgoasă. Îi plăcea atât de mult de ea! Stătu în cumpănă. Chiar îi plăcea de ea, dar nu doar acolo, în patul lui. Fu o revelație uluitoare.

– Încă ai sentimente pentru ea? întrebă Claire, întrerupându-i gândurile.

Susținându-i privirea, Westcliffe spuse:

– Nu.

Îi mângâie fața.

– Noi n-am avut călătoria noastră de nuntă.

Ea ridică din umeri.

– E momentul s-o facem.

Ea se ridică, uitându-se la el de parcă ar fi fost nebun.

– Poftim?

– Hai să plecăm câteva zile.

– Dar cum rămâne cu Beth?

– Mama mea ar putea să o însoțească.

– Mama ta scandaloasă ca însoțitoare?

El își plimbă degetul până în centrul pieptului ei, atingându-i partea de jos a unui sân.

– Te rog, Claire! Vreau să fiu complet singur cu tine.

O emoție caldă și minunată, pe care el nu o deslușì, dar o aprecie, îi apăru pe față.

– Putem fi gata de plecare la prânz.

Westcliffe avea o casă mică, din piatră, cu vedere spre mare. Când Claire stătea pe balconul dormitorului principal, inspirând aerul sărat și uitându-se la valurile albe ridicându-se, simți că acel loc izolat era altă dovadă a lucrurilor pe care nu le știa despre soțul ei. Ar fi vrut să-l așeze pe un scaun pentru a-i cere să-i spună totul despre el. Totul. Însă nu putu nega că exista plăcere în fiecare descoperire.

Casa era îngrijită de puțini angajați. Servitorul lui și camerista ei îi însoțiseră. Însă servitorii erau discreți și absenți. Claire își dădu seama că erau aproape singuri.

Auzi un zgomot, se uită în spate și îl văzu pe Westcliffe în ușă, rezemându-se de toc, cu brațele încrucișate. Își dăduse jos jacheta și vesta. Briza mării îi ciufuli părul și îi înfoie cămașa. Mai multe fire decât de obicei îi scăpaseră din coafură, iar ea își imagină că Westcliffe avea să se apropie ca să i le așeze la loc.

– Ce părere ai? întrebă el.

– Îmi place foarte mult.

El veni lângă ea și o luă de talie, trăgând-o mai aproape și strângând-o sub brațul lui.

– Îmi place să vin aici și să mă uit la vasele care navighează în depărtare. Îmi imaginez unde se duc, ce aventuri trăiesc cei de la bord.

– Ai vrea să călătorești prin lume?

– Da. E posibil să fac asta când voi avea un moștenitor care să se ocupe de afacerile mele.

Inima îi fu spulberată, de parcă ar fi lovit-o un val. Discuția despre un moștenitor dădea un aer de permanență lucrurilor.

Întorcând-o, îi aranjă firele de păr rebele în spatele urechii, însă vântul le eliberă din nou. Westcliffe zâmbi.

– Ai spus că nu vrei ca mariajul nostru să se termine. Am dus lucrurile prea departe ca finalul să fie simplu sau ușor. Cred că drumul nostru este stabilit și trebuie să ne bucurăm din plin de el.

Nu erau cuvintele dulci ale devotamentului etern, însă erau dulci. Nu era un bărbat care să își ofere ușor inima. Claire începuse să înțeleagă asta. Dar era bărbatul cu care voia să își petreacă restul vieții. Nu avu nici o îndoială că, în timp, avea să îi spună cuvintele pe care voia să le audă.

– Nu o să suport dacă o să te culci vreodată cu altă femeie, spuse ea sincer.

– De când am aflat că ești în Londra, nu am dorit pe nimeni altcineva.

O explozie de bucurie o copleși. Cuvinte și mai dulci.

– Ar trebui să știi că nu am împărtășit locul acesta cu nimeni altcineva. Dar am vrut s-o fac cu tine pentru că nu ești precum celelalte. Westcliffe clătină din cap. Nu pot să explic, dar pur și simplu nu ești ca ele.

Era îndeajuns. Pentru moment, era suficient. Era convinsă că în timp avea să îi dea mai mult. Avea să i se ofere tot. În parte, era vinovată pentru faptul că el nu voia să dezvăluie totul din inima lui, dar văzuse destul din micile lui fapte bune, din iubirea și puterea lui ca să știe că îl iubea. Avea să facă tot ce trebuia ca el să o iubească.

Ridicându-se, își aruncă mâinile în jurul lui și îl sărută.

– Aici e? întrebă el.

Își plimbă limba în centrul tălpii ei până când degetele i se încleștară.

– Nu, răspunse ea în timp ce îi privea părul închis la culoare și îi mângâia gamba. Era întins lângă ea, însă cu capul spre fereastră. Lăsaseră gemurile deschise, iar briza flutura prin perdele. Puteau auzi oceanul lovindu-se de mal. Când se lăsă întunericul, văzură luminile slabe ale unui vas îndepărtat. Locul acela îi dădea o senzație de calm.

– Aici, spuse el, plimbându-și limba pe glezna ei.

– Nu.

– Nu poți să-mi dai măcar un indiciu?

– Ea îi zâmbi seducător.

– Prefer să explorezi.

Nu-i veni să creadă de câtă îndrăzneală dădu dovadă stând complet goală în fața lui. Privirea lui arzătoare se plimbă de-a lungul ei, făcând-o să respire mai repede.

– Trebuie să fie un loc pe care nu l-am atins, dar îți jur că te-am atins toată!

O studie cu atenție, iar ea se abținu să nu se agite. Westcliffe se ridică și își plimbă degetele lungi și pricepute de-a lungul picioarelor ei, dincolo de genunchi, pe pielea sensibilă a coapsei interioare. Tachină zona dintre coapsă și șold. Ea tresări, însă doar zâmbi. Ochii lui se micșorară.

– Am fost foarte meticulos, șopti el seducător. Pe față, pe spate... Ți-am neglijat cumva zona laterală?

Ea tremură în timp ce el se urcă pe corpul ei, ca un prădător, până când fața lui ajunse direct deasupra ei.

– Claire, care parte?

Dând din cap, Claire îi lipi instinctiv brațul stâng mai aproape de corp, iar gura lui frumoasă și pusă pe șotii se transformă într-un zâmbet victorios. El zâmbi, după care se dădu într-o parte, ca și cum ar fi lăsat-o în pace. În momentul în care ea se relaxă, o prinse de încheieturi, i le ridică deasupra capului, le ținu fixe cu o mână, iar picioarele lui îi fixară șoldurile de pat.

– Westcliffe...

Râsul lui fu, în același timp, sumbru și jucăuș, după care degetele lui îi atinseră ușor pielea în apropierea sânului. Beth o gâdilase acolo când erau mici, degetele ei jucându-se și împingând, însă tot nu se putuse abține din râs. Însă atingerea lui...

– Dumnezeule, nu!

Încercă să-l dea la o parte, dar era prea mare, prea puternic – cu excepția atingerii la subsuoară, care era devastatoare și o făcu să se zvârcolească până ce izbucni în râs.

– Nu!

El se opri brusc. Pe măsură ce râsul ei dispăru, îi luă fața în mâini.

– Iubesc râsul tău!

După care o sărută adânc, ca și cum ar fi vrut să exploreze sunetul.

Iubire. Un cuvânt care era sigură că nu putea fi rostit ușor de Westcliffe. Însă cum putea să-i iubească râsul fără să iubească mai mult din ea? Poate chiar pe ea în întregime?

El îi dădu drumul la mâini. Jocul se schimbase. Deja nu mai era vorba despre gâdilat și hohote de râs. Ci despre atins intim și provocat gemete. Iar ea exact asta făcu. Nu își imaginase niciodată că existau atâtea moduri de a atinge. Ușor și cu presiune, delicat și ferm. O mângâiere înceată, un cerc ispititor. Respirația rece, care îi putea ridică părul de pe ceafă. Respirația caldă, care îi încingea gâtul. Nu era nimic ce el nu ar fi făcut. Nu era nimic ce ea nu i-ar fi permis să facă.

Avea încredere totală în el, atât în pat, cât și în afara lui. Bănuia că și el avea încredere în ea în pat. Spera că începea să aibă încredere în ea și în afara lui. O dusese acolo, împărtășise cu ea un loc unde nu mai fusese cu nimeni. Vorbiseră pe balcon despre visurile lui de a călători. Voia să aibă copii cu ea. Voia o moștenire care nu însemna o moșie în paragină și nevoia de a se căsători pentru bani. Chiar îi spusese cât de bine le era acum, dar niciodată nu avea să fie mulțumit de asta și întotdeauna urma să își dorească mai mult. Știa ce însemna să fii dependent de bunătatea altcuiva. Nu își dorea asta pentru copiii lui. Muncise să obțină ce își dorise, spre deosebire de restul nobililor.

Era un bărbat pe care îl respecta, îl admira și pe care ajunsese să-l iubească. Pasiunea dintre ei izbucni ca întotdeauna. El intră în ea cu o penetrare sigură, iar ea îl primi bucuroasă, oferindu-i plăcere. Se mișcară ritmic împreună. Susținându-i privirea, văzu cum trăsăturile feței lui erau cuprinse de plăcerea din ce în ce mai mare. Sub

mâinile ei, mușchii spatelui se încordau și se relaxau. În ea, senzațiile ademenitoare pulsau și creșteau, până când nu mai putură fi controlate. Când explodară în ea, el fu în același punct, corpul lui contractându-se, strigătul numelui ei de pe buzele lui răsunând în cameră și amestecându-se cu icnetul ei necontrolat.

Coborâră de pe culmile plăcerii împreună, îmbrățișați, cu corpurile lor lucioase și fierbinți. Afară, valurile se izbeau de țărm, însă înăuntru era numai pace.

Întins afară pe nisip, rezemat într-un cot, o urmări cum intră în apă, îmbrăcată numai cu o bucată mică de material. Era o zonă izolată a coastei, iar șansele să treacă pe acolo cineva erau mici. Voia să i se alăture, însă disperarea cu care își dori să facă asta îl tulbură.

Niciodată nu simțise nimic dincolo de partea fizică pentru o femeie, însă pentru ea simțea mult prea mult. Întotdeauna reușise să-și amâne propria satisfacție, să o prelungească pentru a mări plăcerea, însă, când făcea dragoste cu ea, satisfacția emoțională pe care o simțea când o vedea atingând plăcerea deplină îi mărea plăcerea într-o asemenea măsură încât își pierdea controlul. Corpul lui tremura din cauza eliberării intense, când și al ei făcea același lucru sau era foarte aproape de acel moment, în așa fel încât el abia avea timp să își tragă sufletul.

Cu alte femei, mereu simțise că lipsea ceva. Cu Claire, se temea că găsise acel ceva. Pe ea. O dorea așa cum nu dorise niciodată pe nimeni. Avea nevoie de ea și nu voia pe nimeni altcineva. Îi plăcea compania ei. Aprecia totul la ea.

Se trezea lângă ea, iar pieptul i se umplea cu atâta bucurie...

Nu îi plăcea să fie dependent de ea. În trecut, fusese dependent. Asta îl făcea pe bărbat să se simtă închis, nesigur, mai puțin bărbat. Cu ea însă nu simțea nimic din toate astea, însă știa că ea avea mult prea multă putere. Îl putea răni, așa cum o mai făcuse deja.

Claire îngenunche în apă, apoi se ridică precum o nimfă și se îndreptă spre el. Westcliffe râse când văzu că abia o acoperea costumul, albul puternic dezvăluind nuanțele mai închise ale corpului ei. Când ajunse lângă el, o luă de mână, o trase în jos și o ghemui sub el.

Claire îi zâmbi, privindu-l cu dorință. El o sărută profund, cu dorință. Trecuseră numai câteva ore de când o făcuse a lui, dar avea de gând să o facă din nou acolo, când soarele și norii se uitau, iar oceanul se lovea de mal.

Claire își dorea ca el să aibă încredere totală în ea. Iar Westcliffe se întrebă când o să-și dea ea seama că el deja făcea acest lucru. În ciuda tuturor lucrurilor, avea încredere în ea din toată inima.

Capitolul 21

Claire stătea pe jos, în grădină, trăgând un băț roșu cu o sfoară și râzând în timp ce Fen o ataca feroce. Trecuse o săptămână de când ea și Westcliffe se întorseseră de la mare. Beth supraviețuise în mod remarcabil în perioada în care stătuse cu ducesa. Leo decisese să îi picteze un portret. Un alt pețitor, al treilea fiu al unui conte, începu să o viziteze pe Beth, deși ea încă îl favoriza pe Greenwood.

Claire se uită la Beth când se așeză lângă ea.

– Pari extrem de fericită, spuse Beth. Te bucuri că ai venit în Londra?

Claire își mușcă buza de jos, apoi încuviință.

– Ar fi trebuit să vin mai demult. N-ar fi trebuit să accept exilul atât de docilă.

– Ce alte opțiuni aveai? O femeie trebuie să-și asculte soțul.

Claire o luă de mână pe Beth.

– Iar acesta e motivul pentru care e important să iei în considerare toți pețitorii. Ai vrut să ai de unde alege și pari să te fi hotărât foarte repede asupra unuia.

– Dar e perfect. De ce ți-e așa de greu să crezi asta?

Claire oftă.

– Pentru că, dacă aș fi putut, eu aș fi ales alt bărbat, iar acum îmi dau seama că, de fapt, căsătoria cu Westcliffe a fost lucrul corect.

– Ce ți s-a întâmplat ție nu o să mi se întâmple și mie.

– Uneori, ceea ce credem că e bun pentru noi nu e chiar potrivit. Vreau doar să fii atentă.

– Prefer să-mi ascult inima.

Claire își dădu ochii peste cap.

– Of, ești o romantică!

Beth zâmbi.

– Pentru că îmi face curte un bărbat foarte romantic. Când mergem în plimbările noastre zilnice prin Hyde Park, îmi recită poezii. O poezie diferită în fiecare zi. Ție Westcliffe îți citești poezii?

Claire râse ușor.

– Nu. În ultimul timp ne-am sfătuit cum să procedăm ca Fenimore să nu își mai facă nevoile în casă.

Beth mormăi.

– Asta nu e ceva ce ar trebui discutat.

– Cel puțin, începe, în sfârșit, să se apropie de Fen. Nu mă gândisem că va avea nevoie de timp ca să-și jelească pierderea, dar asta m-a făcut să-mi placă și mai mult de el.

– Măcar ți-a oferit, în sfârșit, flori.

Așa era. În acea dimineață, sosise o duzină de trandafiri roșii pentru ea, cu un bilet. Pur și simplu.

Se întrebă de ce îi trimisese. Pentru că ținea la ea? Pentru că lucrurile mergeau bine între ei? Se putea gândi la o sută de lucruri. Poate că era vorba de toate.

– Îți vine să crezi câte flori au venit pentru mine? spuse Beth. Cred că, dacă Greenwood mă cere în căsătorie, o să amân să-i dau un răspuns până la următorul sezon.

Claire se temea că sora ei devenea captivată de lucrurile materiale.

– Riști să-l pierzi. Dacă se hotărăște că nu meriți să te aștepte?

– Atunci nu mă merită.

– De unde ai atâta încredere?

– Nu știu. Dar știu sigur că nu mă căsătoresc cu bătrânul Hester.

Claire îl privi pe majordom apropiindu-se. Acesta îi oferi o carte de vizită pe o tavă de argint. Claire încremeni când văzu numele: Lady Anne Cavill.

– Dumnezeule! exclamă Beth, luând cartea de vizită. Crezi că ne invită la balul ei?

Claire fu cuprinsă de teamă. Nimic bun nu putea ieși din acea întâlnire. Westcliffe nu era acolo. Trebuia să se ocupe de niște treburi legate de calea ferată. Plecase de dimineață. Poate că acesta era motivul pentru care îi trimisese flori, să îi spună că se gândea la ea. Își îndreptă din nou atenția către Beth.

– Nu știu de ce e aici.

– Trebuie să o primim imediat.

Beth vru să se ridice în picioare, însă Claire o apucă de braț, oprind-o.

– O să mă văd cu ea singură.

– Claire, de ce? Să fii acceptată de ea...

– Willoughby, pe cine vrea să vadă? îl întrebă Claire pe majordom, sperând să pună punct discuției cu Beth.

– Pe tine, milady.

Claire îi dădu lui Beth jucăria.

– Ține-l pe Fen ocupat, te rog!

Beth se bosumflă, după care răspunse:

– Fie.

Cu ajutorul majordomului, Claire se ridică în picioare. Spera ca Lady Anne să plece înainte de întoarcerea lui Westcliffe. Nu-și putea imagina ce voia femeia aceea. Sau poate că știa foarte bine, pentru că avea noduri în stomac. Era de-a dreptul ridicol.

Dacă Westcliffe nu ar fi ținut la Claire, cu siguranță nu s-ar fi tot întors în patul ei și nu ar fi rămas acolo toată noaptea, ca să se trezească lângă ea în fiecare dimineață. Nu ar fi ținut-o aproape. Nu i-ar fi spus șoapte la ureche. Nu ar fi făcut-o să se simtă prețuită. Deși nu-i mărturisise niciodată dragostea eternă, Claire simțea că se apropiau.

Când intră în casă, își dădu jos boneta și mănușile, își aranjă părul și își înroși obrajii, deși nu mai avea nevoie de culoare. Păși cât de calm putu în hol, fiind mândră de cât de primitor era. Chiar începuse să transforme casa într-un cămin.

Când Claire intră în salon, Lady Anne Cavill se întoarse de la fereastră. Rochia ei verde pal îi accentua perfect părul cu nuanțe roșcate.

– Milady, spuse Claire, încântată că vocea nu îi tremura ca să îi dea de gol emoțiile. Ce amabil din partea ta că ai venit în vizită! Am dat ordin să se facă ceai.

– Nu cred că o să stau atât de mult.

Îi întinse un plic crem.

– Găzduiesc un bal și am vrut să aduc personal o invitație.

Claire luă plicul.

– Mulțumesc. Nu mă așteptam la o asemenea amabilitate, mai ales după ultima noastră întâlnire.

Lady Anne se înroși.

– Îmi cer scuze pentru comportamentul meu din acea seară. Încă speram că voi câștiga. Dar se pare, draga mea, că Westcliffe chiar ține la tine. Mi-a spus că nu există nici o șansă să se mai întâmple ceva între noi.

Studiind-o, Claire nu crezu că Lady Anne avea să accepte cu atâta calm să fie dată la o parte, mai ales dacă ținea cu adevărat la el. Acum, când îl cunoștea pe Westcliffe, fu sigură că avea să lupte pentru el până în pânzele albe.

– Nu va fi dificil să fim prezenți la balul tău? Știu că nu era un secret faptul că a fost amantul tău.

– Iar acum nu mai e nici un secret că nu mai e. Niciodată nu mi-am căutat consolarea în umbre. M-am bucurat de compania lui și sunt recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună. Nu am nici o îndoială că va ezita să accepte invitația. Așa cum știi, niciodată nu i-a plăcut să fie în centrul atenției. Dar ar însemna mult pentru mine dacă ai veni la balul meu. Cred că în timp am putea deveni prietene.

Claire credea că acest lucru era puțin probabil. Lady Anne era prea rece. Nu și-l putea imagina pe Westcliffe vrând să fie cu acea femeie. Dar nici nu era genul care să fugă de o situație incomodă. Nu mai era.

– O să mă gândesc și o să vorbesc cu West...

– Fenimore, întoarce-te!

Dintr-odată, Fenimore alergă în salon, cu Beth fugind după el. Claire bănui că Fen nu scăpase din greșeală din lesă, alergând în salon ca să provoace haos.

– Te rog, ia-l! exclamă Lady Anne în timp ce Fen sări pe ea. Nu suport creaturile astea!

– Îmi pare rău, zise Claire, după care se aplecă și îl luă în brațe.

Beth o atinse pe Claire pe braț, făcând-o să-și amintească bunele maniere.

– Lady Anne Cavill, permite-mi să ți-o prezint pe sora mea, Lady Beth.

Claire crezu că poate interpretase greșit răceala de mai devreme, pentru că acum zâmbetul musafirei lor era cald și sincer.

– Am auzit vorbindu-se despre tine. Ești subiectul preferat al domnilor.

Beth roși de plăcere.

– Mulțumesc, milady.

– Îndrăznesc să spun că Lord Greenwood a pus ochii pe tine. E o partidă bună. Am auzit că are o avere bună, 3 000 pe an, iar când va deveni moștenitor, va fi și mai bogat.

Zâmbetul lui Beth tremură.

– Nu averea lui potențială mă atrage la el.

– Dar averea lui o să-ți țină de cald, de foame și o să te îmbrace. Nu te supăra pentru ce ți-am spus. Când un bărbat este independent, poți fi sigură că afecțiunea pe care ți-o poartă este sinceră – asta încercam să spun. Soțul meu, odihnească-se în pace, s-a căsătorit cu mine pentru zestrea mea. A fost o căsnicie rece, lipsită de iubire. Uneori, cred că ura până și faptul că îl scăpasem de datorii. Nu mi-a părut rău că a murit, ceea ce mai mult ca sigur mă face să par lipsită de suflet, dar nu e nimic mai rău decât să știi că un bărbat îți vizitează patul din obligație, nu din dorință.

Cuvintele lui Lady Anne o bântuiră pe Claire mult timp după ce aceasta plecă.

– O să mergem la balul lui Lady Anne, nu-i așa? întrebă Beth.

Era seară, iar ele stăteau în salon, trecând în revistă alte invitații care fuseseră trimise în acea zi. Văzând entuziasmul de pe chipul lui Beth, lui Claire îi păru rău să o dezamăgească.

– Ai deja un pețitor. Nu știu dacă e chiar important.

Beth se bosumflă, după care zâmbi.

– Tu ai spus că trebuie să-mi cântăresc opțiunile. Se spune că balul acesta e printre cele mai mari ale sezonului.

Claire se concentră asupra aranjării invitațiilor.

– În fiecare săptămână e cel puțin un bal declarat cel mai mare al sezonului.

– Este din cauza atenției pe care i-a acordat-o lui Westcliffe la primul bal?

Claire o privi.

– l-ai văzut?

– Era greu să nu-i observi. Se încruntă. Nu știu de ce își lingea evantaiul. Dacă îi era foame, avea mâncare într-una din camere.

Însă Claire bănui că nu de mâncare îi era poftă.

– Oricum, spuse Beth, mi-ar plăcea să merg la acest bal.

– O să vorbesc cu Westcliffe când se întoarce acasă, dar nu-ți face speranțe că o să mergem.

Westcliffe ajunse acasă cu o oră înainte de cină. Claire era în dormitorul ei, aranjându-și părul după ce făcuse o baie relaxantă, când el intră, se rezemă de stâlpul de lângă pat, își încrucișă mâinile în dreptul pieptului și o studie.

– Te-ai ocupat de toate treburile tale? întrebă ea.

– Da, de cele importante.

Văzând că părul ei era cât se poate de aranjat, Claire îi spuse lui Judith să plece. După ce rămase singură cu Westcliffe, întoarse scaunul ca să stea cu fața spre el.

– Care erau treburile importante? întrebă ea.

– Calea ferată.

Era fericită că nu ezitase să îi spună.

– O să mai funcționeze vreodată?

– Sunt convins că o să mai funcționeze, dar o s-o vindem unei companii de căi ferate mai mari.

– De ce? Din cauza accidentului? Nu a fost vina ta.

– Companiile mai mari le-au cumpărat pe cele mai mici. Am avut de ales între a încerca să devenim o companie mai mare sau a ne orienta spre altceva. Eu, personal, cred că o companie mai mare, care are deja experiență, s-ar descurca mai bine cu calea ferată, așa că am votat să ne orientăm spre altceva.

– O să iei banii și o să-i investești în altceva.

Westcliffe se uită în jos, ca și cum dintr-odată și-ar fi admirat pantofii.

– O să facem ce putem pentru a le împărți banii celor răniți sau care au pierdut un membru al familiei.

Claire își dorise ca Westcliffe să-i împărtășească anumite lucruri, iar când el își ridică privirea către ea, își dădu seama că nu era un bărbat căruia să îi pese numai de bani. Nu era ca primul soț al lui Lady Anne. Mariajul lor nu era ca al ei.

– A fost ideea ta.

– Nu pot face profit din așa ceva. Trebuia să vindem mai demult. Companiile mari au mai multe resurse. Tragedia ar fi putut fi evitată.

Claire văzu că nu se simțea în largul lui dezvăluindu-i atât de multe despre el însuși, din gândurile și personalitatea lui. Însă acea mică fereastră către sufletul lui îi era îndeajuns. Îl luă în brațe, după care îl privi în ochi și spuse:

– Te iubesc.

– Claire...

– E în regulă. Nu trebuie să mi-o spui și tu, nu trebuie nici măcar să simți asta. E așa cum a zis Leo. Pentru mine, ajunge că simt asta pentru tine.

El o mângâie pe față ca și cum ar fi fost de porțelan, ușor de spart.

– Păcat că Judith a făcut toate eforturile alea să îți prindă părul sus, pentru că mă gândesc să îl desfac.

Întinzându-se, Claire îl mușcă de bărbie.

– Întotdeauna poate să îl prindă la loc.

În timp ce râsul lui răsuna în jurul lor, știură că aveau să întârzie la cină.

Cina fusese absolut groaznică, reflectă Westcliffe în timp ce stătea întins în pat. El și Claire întârziaseră. După care el află că Anne le făcuse o vizită în timpul zilei ca să-i invite personal la balul ei. După o scurtă discuție, Beth se bosumflă, țipă că viața ei fu distrusă, după care plecă supărată pentru că el și Claire fuseseră de acord că aveau să îi trimită lui Anne regretele lor. Nu voiau să participe la bal.

Westcliffe nu înțelegea comportamentul fetei. Ce mai conta un bal printre multe altele? Claire nu participase la nici unul înainte să se căsătorească, și totuși nu făcuse nici o scenă. Cel puțin nu văzuse el. Dar nu și-o putea imagina făcând așa ceva.

Reacția lui Beth îl enervase. Se retrase în bibliotecă pentru un brandy. Tocmai îl terminase, când Claire i se alătură.

– Ai o clipă liberă? Am nevoie să mă ajuți să găsesc ceva.

Acel ceva era locul în care el se gâdila.

– Îți spun că nu am unul.

– Să mă opresc din căutat atunci?

Se uită întrebătoare la el, din locul în care își plimba limba de-a lungul coapsei lui.

El clătină din cap și zâmbi.

– Nu, ar trebui să explorezi în continuare.

Claire își lipi buzele de zona moale a șoldului său, iar părul ei se plimbă peste mădularul lui. Atingerea era atât de ușoară, ca un nor care coborâse pe pământ, încât Westcliffe se gândi că ar fi trebuit să îl gâdile, însă tot ce făcea era să îl întărească și mai mult, să-l facă să respire sacadat, să simtă că era înconjurat de flăcări.

Claire era o parteneră atât de deschisă în pat, dispusă să încerce orice, uneori chiar ea sugerând anumite lucruri, cum ar fi fost să bea brandy din buricul ei. Îl băuse și dintre sânii ei și îl linsese de pe sfârcuri. Ea se zvârcoli și protestă ușor, iar când Westcliffe termină, Claire își bău propriul brandy de pe pielea lui.

Ea îi exploră corpul de parcă cineva îi dăduse o hartă, însă nu se grăbi când ajunse la destinație.

Punându-și mâinile sub fesele lui, îi înfipse unghiile în piele. Westcliffe gemu de satisfacție când gura ei se închise deasupra mădularului și începu să-l mângâie cu limba.

Westcliffe își plimbă degetele prin părul ei în timp ce spatele i se arcui, și scoase un sunet animalic, pe care abia îl recunoscu ca fiind al lui. De fiecare dată când se gândise cum ar fi fost să facă dragoste cu soția, nu-și imaginase că aceasta ar putea avea o latură aventuroasă. Voia să îi ofere plăcere și să experimenteze propria lui satisfacție, dar niciodată nu se așteptase ca ei să îi placă atât de mult să îi ofere plăcere.

– Mă înnebunești, mormăi el.

– Râzi pentru mine, spuse ea, după care își plimbă limba în sus și în jos.

Să râdă? Abia putea forma cuvinte coerente. Fiecare mușchi era încordat. Fiecare centimetru din el implora eliberare. Crezuse că se pricepea în dormitor, însă ea rivaliza cu el. În sfârșit, existau sinceritate și încredere totală între ei.

Ce îl surprindea însă cel mai mult era disperarea cu care o dorea, cu toate că nu îi era interzisă. Aspectele scandaloase ale relațiilor pe care le avusese cu alte femei și care îl excitaseră nu existau în relația cu ea.

Relația lor era legală. Era soția lui. Avea datoria să îi încălzească patul.

Sexul cu ea ar fi trebuit să fie plictisitor, deloc palpitant. Ar fi trebuit să fie previzibil.

Dar, în mod inexplicabil, de fiecare dată era mai incredibilă decât ultima oară. În fiecare zi, afla câte ceva despre ea și se bucura și mai mult să o aibă în pat. Fiecare întâlnire era o descoperire care îl făcea să o anticipeze pe următoarea.

Se uită la gura ei, la mișcarea sânilor...

Nu mai rezista.

O trase de brațe, iar ea râse când o așeză pe spate și sări pe ea.

– Va trebui să-ți termini explorarea mai târziu.

Înfometat, lacom, o sărută, gustând aroma sărată a pielii lui care îi acoperea buzele.

Ea își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui. Îi putea simți intrarea umedă și caldă lipită de el. Era pregătită, însă acum era rândul lui să o tortureze. O sărută, o mângâie și o tachină până când se zvârcoli sub el. Apoi intră în adâncimile ei catifelate și fierbinți.

Ea scânci, iar eliberarea fu imediată și rapidă, spasmele ei atrăgându-l și mai adânc în ea în timp ce o penetra. Soția lui nu era o floare delicată. Ci foc și pasiune.

El gemu când atinse punctul culminant și intră în ea pentru ultima oară cu sămânța arzând și trupul epuizat.

Se prăbuși deasupra ei, îngropându-și fața în curbura gâtului ei, și încercă să-și recapete suflul. Un alt spasm, un alt fior.

Nu credea că mai experimentase un moment atât de intens. Simți cum letargia îl copleși și abia reuși să se dea într-o parte înainte să adoarmă.

Când se trezi, ea era întinsă pe abdomenul lui, cu fața într-o parte. Nu era poziția lui preferată. O privise ore întregi cum visa. Devenise unul dintre lucrurile lui preferate. Îi gâdilă ușor punctul deja familiar dintr-o parte.

Claire râse și îl privi. Îi plăcea cum arăta când era somnoroasă, adora felul în care ținea ochii întredeschiși, modul în care buzele i se mișcau ca și cum avusese vise plăcute. Iar mirosul somnului de pe pielea ei îl excita.

Era ciudat faptul că, atunci când ea era în patul lui, Westcliffe nu-și amintea nici o femeie dinainte de ea, nu voia să se gândească la nici una dintre ele.

– Cred că ar trebui să mergem la balul lui Lady Anne, spuse ea.

Și cu asta dispăru excitarea. El se întoarse pe spate, uitându-se în tavan.

– De asta am avut parte de atenție suplimentară în seara asta? Ca să mă convingi să fac ca tine?

Claire se încruntă, ridicându-se în coate.

– Nu. Dacă aș folosi intimitatea ca să obțin favoruri de la tine, aș fi... o doamnă nu foarte drăguță.

– O târfă, draga mea. Acesta e cuvântul.

Ea se încruntă.

– Nu-mi place acest cuvânt.

El se încruntă la rândul lui, ea completă:

– Când e vorba de mine.

– Și mie nu-mi place să fiu manipulat.

Claire îl sărută pe umăr. Era nevoie de mai mult ca să îl facă să aibă din nou gânduri plăcute.

– Ce s-a întâmplat mai devreme nu avea nimic de-a face cu gândurile mele de acum, spuse ea. Dar, dacă nu mergem, ea va câștiga.

– Ce anume va câștiga?

Ea clătină din cap, ca și cum și-ar fi pus ordine în gânduri..

– Ea te voia pe tine. Tu pe ea. Tu mi-ai spus că vrei divorțul. Acum te-ai mulțumit cu mine...

– Nu m-am mulțumit cu tine, o întrerupse el. Nu aș fi intrat în dormitorul tău în acea noapte dacă nu aș fi vrut să fie mai mult între noi.

Ea începu să-l mângâie pe umăr.

– Ții la mine?

Ai încredere în ea, țipă inima lui. Ai încredere în ea cu toată ființa!

Dar nu se putu deschide complet. Nu îi putu spune cât de mult ajunsese să țină la ea, așa că îi zise doar atât:

– Te ador.

Ochii ei străluciră.

– Atunci trebuie să ne facem apariția. Trebuie să nu lăsăm loc de îndoială că suntem mulțumiți unul cu celălalt.

– Suntem mai mult decât mulțumiți.

Ea începu să-l mângâie.

– Deci mergem?

El mormăi un da, după care începu s-o gâdile, să se desfete cu râsul ei, și făcură dragoste din nou.

Capitolul 22

Claire se pregăti mai mult decât de obicei pentru bal. Era absurd să fie atât de preocupată de impresia pe care avea să o lase, dar voia ca nimeni să nu considere că îi lipsea ceva. Într-un fel, acea seară era mai importantă decât nunta ei. Era o confirmare a faptului că mariajul lor nu mai avea probleme.

Voia să Westcliffe să păşească mândru în sala de bal, cu un zâmbet satisfăcut pe chip. Îşi dorea ca el să fie fericit că ea îi era alături. Voia ca el să nu aibă nici un regret.

Îşi dădu seama că eforturile ei dădură roade când Westcliffe intră în dormitor şi aprecierea îi întunecă privirea.

– Poate că nu ar trebui să mergem, spuse el.

– De ce nu?

Se apropie de ea şi îi duse mâna înmănuşată la buze. Putea simţi căldura respiraţiei lui prin material.

– Aş prefera să petrec seara seducându-te.

– Şi eu aş prefera să fiu sedusă.

– Atunci de ce mai mergem?

– Ca să demonstrăm ceva...

– Ceva ce oricum nu cred că trebuie demonstrat.

– Şi pentru Beth. Chiar dacă Lord Greenwood o s-o ceară în căsătorie sau nu, are la dispoziţie numai sezonul acesta. La următorul va fi deja căsătorită. Ar trebui să se bucure de fiecare bal care se iveşte, iar despre acesta vorbeşte toată lumea.

– Aşa e Anne. Nu este modestă.

– Vreau să îi fie foarte clar că nu o să mi te fure.

– Dar eu aş putea să te fur. Are o seră impresionantă. Dacă mă plictisesc, poate că o să-ţi dau întâlnire acolo.

Stomacul i se încordă. Nu se gândise că el cunoștea casa la fel de bine cum o cunoscuse pe ea. Ca să-și distragă atenția, îl lovi în joacă cu evantaiul.

– Poartă-te frumos! Nu vreau să devenim cel mai nou scandal sau o sursă de bârfe.

– Nu îmi face nici o plăcere să mă port frumos.

El luă pelerina de pe pat și i-o așeză pe umeri.

– Hai să terminăm odată cu asta!

Când păși pe hol, Beth scoase un țipăt deloc potrivit unei domnișoare.

– Nu credeam că o să fii gata vreodată!

Claire se apropie de ea și îi aranjă un fir de păr rebel.

– Arăți minunat, draga mea.

– Mulțumesc. Și mulțumesc pentru noua rochie.

Era albă, cu margini de un albastru regal, care scotea în evidență culoarea ochilor lui Beth. Claire se întrebă dacă Lord Greenwood spusese că albastrul era culoarea lui preferată, deoarece știa că avea să îi pună în valoare ochii lui Beth.

– Am vrut să ai o noapte magică, îi spuse Claire.

– O să fie cea mai reușită a verii.

– Până la următorul bal.

Beth râse.

– Da, până atunci. Acum hai să mergem, că o să ratăm toată distracția.

Când coborau pe scări, Westcliffe îi întinse brațul lui Claire.

– Cred că sora ta are destul entuziasm pentru această noapte cât pentru noi toți.

– Pare mai mult copil decât femeie.

– Nu-mi amintesc ca tu să fi fost atât de copilăroasă.

– Nu cred că am fost vreodată.

Casa era un exces în sine. Claire nu putea găsi alt mod de a o descrie.

Participau atâția oameni, încât fiecare cameră era plină cu invitați. Portarul îi îndrumă către salon, unde doamnele își lăsau pelerinele, iar domnii renunțau la mantii și pălării. Apoi erau însoțiți

în camera de oaspeți, unde le erau servite băuturi și mâncare înainte să intre în sala de bal.

– Ai mai văzut vreodată așa ceva? întrebă Beth, în mod evident uimită de tot ce vedea.

– Nu, recunoscu Claire, dorind să răspundă repede, înainte ca Westcliffe să aibă ocazia să anunțe că el văzuse totul. Probabil de mai multe ori. Deja regreta că veniseră. De ce simțise nevoia să demonstreze că el era acum al ei în toate modurile posibile? Se temu că nevoia ei de a demonstra asta însemna că nu era adevărat. Nu era atât de sigură pe sentimentele ei precum crezuse. În mod surprinzător, își dădu seama că avea nevoie să îl audă spunând acele cuvinte.

– Vrei ceva de mâncare?

Westcliffe o întrebase apropiindu-se de urechea ei, iar ea îi inspiră mirosul familiar, încărcându-se cu puterea pe care o emana.

Crezuse – credea încă – faptul că Lady Anne încercase să demonstreze ceva, provocând-o prin gestul de a-i aduce personal invitația. Claire era hotărâtă să-i declare cu fermitate: „E al meu. Nu poți să-l ai".

– Nu cred că pot mânca ceva, recunoscu ea.

– Aș vrea niște șampanie, spuse Beth.

– Asta ajunge? întrebă o voce joasă, iar Beth se întoarse și, uimită, îl văzu pe Lord Greenwood, care îi întindea un pahar cu lichid auriu.

– Lord Greenwood, ce plăcere! spuse ea fericită.

– Lord și Lady Westcliffe. Bună seara.

Făcură schimb de politeți, după care Lord Greenwood spuse:

– Lady Beth, te-am căutat. Știind cât de repede se umple carnetul tău de bal, voiam să fiu sigur că îmi rezervi două dansuri.

– Dorești anumite dansuri?

– Primul și ultimul.

Beth străluci.

– Vor fi ale tale.

Cu o plecăciune, plecă.

Beth luă o gură de șampanie, după care îi zâmbi lui Claire.

– El este alesul.

– Alesul pentru ce? întrebă Westcliffe.

Beth își dădu ochii pentru cap.

– Alesul cu care o să mă căsătoresc.

Claire o strânse de mână.

– Draga mea, trebuie să te întrebe mai întâi.

– O s-o facă. I-am spus că Westcliffe vorbește în numele tatălui meu.

– Poate că ar fi trebuit să-l întrebi mai întâi pe tatăl tău, replică Westcliffe.

– Nu-i pasă, insistă Beth. Hai, e timpul pentru dans!

Își făcură loc în mulțime până când ajunseră la scări. Când fură anunțați, Claire își strânse soțul de braț, avu un sentiment de posesie, de mândrie. Bărbatul acela era al ei până când moartea avea să îi despartă.

– Dumnezeule, mormăi Westcliffe în timp ce coborau scările. Aia e mama mea?

Claire se uită în direcția în care privea el și o văzu pe ducesă vorbind cu Lord și Lady Lynnford. Leo stătea binevoitor lângă ea.

– Da, cred că ea e. Și uite-l pe Leo! Cred că va trebui să ne facem timp să terminăm portretul.

– După sezon. Atunci o să avem mai mult timp, când sora ta nu va sări de la un bal la altul.

Acum avea confirmarea că aveau să fie împreună după sezon.

Se apropiară de gazda lor. Era superbă într-o rochie de un verde pal. O luă pe Claire de mâini ca și cum ar fi fost prietene bune.

– Mă bucur atât de mult că ați putut veni!

– Suntem foarte fericiți să fim aici, spuse Claire. E minunat.

– Și tu, Westcliffe, arăți foarte bine.

– Am multe lucruri pentru care să fiu recunoscător.

Claire fu cuprinsă de un val de încântare, pentru că știa că vorbește despre ea.

– Formați un cuplu atât de frumos! adăugă Lady Anne. Te completează, Westcliffe. Vă doresc multă fericire!

Acestea fiind spuse, se întoarse către următorul cuplu pe care trebuia să îl salute.

Când se îndepărtară, Claire spuse:

– Nu a fost cu adevărat groaznic. Cred că am văzut de ce ai fost atras de ea.

– Ciudat, răspunse el încet, eu n-am văzut asta.

Din când în când, se opreau să discute cu câte o cunoștință, după care ajunseră la niște scaune. Tocmai atunci începu muzica, iar Greenwood apăru imediat lângă Beth, luând-o pe ringul de dans.

– Nu cred că o să fie condamnată la o viață cu Hester, șopti Claire.

– Nici eu. Mă întreb dacă i-a spus cineva și lui, ca să înceapă să caute alte variante.

– Poate ar trebui să așteptăm până ce totul devine oficial.

– După ce a petrecut întregul sezon flirtând cu Greenwood, chiar dacă nu o cere în căsătorie, chiar crezi că l-ar lua în considerare pe Hester?

– Depinde de dorințele tatălui nostru.

Fuseseră educate să pună dorințele tatălui lor înaintea doleanțelor proprii.

– Acum, că ai trăit sezonul surorii tale, regreți că nu ai avut și tu unul?

– Nu. Nu cred că aș fi găsit pe cineva cu care să fiu mai fericită.

– Dar nu o să știi sigur niciodată.

Claire se săturase de conversația asta.

– Îți dorești să fi fost atât de bogat încât să nu fii nevoit să te căsătorești cu mine pentru zestrea mea?

– Din păcate, da. De dragul tău.

– Poți să te revanșezi, să știi.

– Da?

Ea zâmbi.

– Invită-mă la dans!

Ar fi trebuit să aibă sezonul ei. Doar la asta se putea gândi Westcliffe în timp ce o urmărea dansând cu contele de Lynnford. Propriile lor dansuri îl făceau să vrea s-o ducă acasă. Ochii ei sclipiseră mai tare decât candelabrele și nu își luase nici un moment privirea de la el. Westcliffe știa că nu putea să o țină doar pentru el la un asemenea eveniment, dar ar fi vrut s-o facă.

Fusese surprins de primirea caldă a lui Anne. Poate că îl iertase. La cum o știa, probabil își găsise deja alt amant.

– Îți ignori mama?

Își înghiți mormăitul. Nu o văzuse apropiindu-se. Se aplecă și o sărută pe obraz.

– Cum ar putea cineva să te ignore? Pur și simplu, nu am vrut să deranjez când îți întrețineai admiratorii.

Îl lovi cu evantaiul închis.

– Să-ți fie rușine că o minți așa pe mama ta. Știu foarte bine când sunt ignorată. Nu ești de acord cu prezența mea aici?

– Sunt surprins că ești aici.

– Cum aș putea să ratez un asemenea eveniment? Va scrie în ziare mâine despre el. Lady Anne s-a întrecut pe sine anul acesta. Încă îi încălzești patul?

– Tu încă îl încălzești pe al pictorului?

– E un artist, iar ce îi încălzesc eu nu e treaba ta.

– E suficient de tânăr ca să-ți fie fiu.

– Doar dacă l-aș fi născut când eram mică. De ce îți displace atât de mult?

– Nu-mi plac bârfele care te înconjoară.

– Am supraviețuit unor bârfe mult mai rele, iar la vârsta mea nu-mi mai pasă ce cred alții. Tu, în schimb...

Își înclină capul și se uita la el atentă. Westcliffe ura asta, pentru că ea reușea să-și dea seama când mințea.

– Dai o șansă mariajului tău. Foarte bine.

– De unde știi?

– Felul în care o privești. E în siguranță în brațele lui Lynnford. Mă bucur pentru tine. Știu că mereu ai iubit-o.

El închise ochii, își încordă maxilarul și o privi.

– Cred că ești cea mai enervantă mamă din lume.

Ea zâmbi.

– Cât de norocos ești că sunt a ta!

Se ridică și îl sărută pe bărbie, fiind cel mai înalt loc la care ajungea fără ca el să se aplece, iar el era nervos pe ea, așa că nu vru să-i facă pe plac și s-o lase să-l sărute pe obraz.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea.

– Mamă?

Se întoarse spre el.

– Îl iubești? Pe artist.

– Nu ar fi înțelept s-o fac. E destul de tânăr ca să fie fiul meu, iar într-o zi se va hotărî că am prea multe riduri și se va îndrepta spre

pășuni mai ferme. Însă, până atunci, am de gând să mă bucur din plin de compania lui. În plus, mă face să râd.

O privi pășind prin mulțime ca o regină, vorbind cu o persoană, apoi cu alta. Se întrebă cât de diferită ar fi fost dacă tatăl lui ar fi făcut-o să râdă în loc să plângă.

Fu distras din gânduri de un servitor care îi dădu, discret, un bilet.

– Unul dintre invitați m-a rugat să-ți dau asta, milord.

Westcliffe așteptă până când bărbatul se îndepărtă, după care deschise biletul.

Seră. Acum.

Nu avea nici o semnătură, dar nu era nevoie de una. Vorbiseră despre posibilitatea de a se întâlni acolo. Westcliffe aruncă o privire în sala de bal și îl văzu pe Lynnford dansând cu contesa, Angela. Când începuse un nou dans? Își dădu seama că melodia era diferită față de ce era când Claire se afla pe ringul de dans. Câte melodii trecuseră? Câte dansuri?

Se uită din nou la bilet. Ce femeie năstrușnică era soția lui! Era parte din motivul pentru care o iubea.

Acea revelație aproape îl seceră. Mama lui avusese dreptate. Mereu o iubise pe Claire, dar fusese ca o adiere calmă în inima lui. Fusese un bărbat fără experiență, care simțise nevoia să protejeze, să apere. Dar ce simțea acum era o nevoie profundă, o recunoaștere a faptului că ea devenise centrul universului lui. Ce simțea îl speria, însă în același timp îi aducea o satisfacție imensă și o stare de bine.

Ea dorise să vină la bal pentru că el nu îi spusese exact care erau sentimentele lui. Încercase să-i arate cu trupul lui, cu cadouri, dar ea avea nevoie de cuvinte. Iar lui îi era foarte greu să i le ofere.

Însă Claire le merita. Și nu doar acele cuvinte.

În seara aceea, în seră, era momentul perfect să-i ofere ultima parte ascunsă din el. Voia să-i alunge îndoielile, să o facă să înțeleagă faptul că durerile din trecut erau complet iertate și lăsate în urmă.

În capătul celălalt al camerei, Anne, care vorbea cu ducesa de Greystone, îi prinse privirea – era o tresărire scurtă de bun-rămas. Nici o scenă din partea ei în acea seară. Îi primise în casa

ei și îi făcuse să se simtă relaxați. Avea să îi trimită un cadou a doua zi și să-i ureze multă fericire. Totul se terminase între ei. Puteau merge mai departe.

Însă acea noapte era a soției lui.

Sera nu fu greu de găsit. Claire o văzu în colț, departe de felinarele care luminau grădina. Era toată din sticlă, însă era greu să vezi înăuntru din cauza plantelor, a frunzelor și a ramurilor care o umpleau.

Nu era sigură unde urma să se întâlnească cu el. Servitorul îi spusese doar că soțul ei avea să fie acolo, așteptând-o. Făcuse bine să vină la bal. Ea și Westcliffe dansaseră de patru ori, își luaseră băuturi, zâmbiseră, râseseră și vorbiseră despre multe lucruri. Lady Anne fusese caldă, generoasă și atentă. Iar atenția lui Westcliffe fu tot ce și-ar fi putut dori Claire de la un soț, un prieten, un iubit.

Relația lor ajunsese în punctul în care simțea că nimic n-ar fi putut s-o destrame. Deveniseră puternici pe parcursul verii, atât personal, cât și în cuplu. Împărtășiseră intimități și dureri. Învățau să reconstruiască.

Claire se uită în jur, nu văzu pe nimeni și intră în seră. Mirosea minunat. A pământ bogat și a flori înmiresmate. I-ar fi plăcut s-o vadă în timpul zilei, să studieze toate tipurile de plante crescute. Acesta era motivul pentru care sala de bal era plină de flori.

Păși atentă prin spatele clădirii. Părea să fie singură. Ajunsese prima.

O străbătură mici fiori de speranță. Se întrebă dacă astfel de întâlniri aveau loc des, dacă erau parte din sezon. Pentru un scurt moment, se întrebă dacă trebuia să fie atentă la Beth, să se asigure că nu făcea așa ceva.

Auzi ușa deschizându-se, iar inima începu să-i bată cu putere. Nu se întoarse să îl salute, ci se uită prin geam, în noapte. Și-l putea imagina venind în spatele ei.

Îi auzi pașii. Ce picioare mari! Pasul era mai ușor decât de obicei, mai precaut, de parcă nu era sigur de ceea ce avea să găsească. Și-l imagină ridicându-i fusta, apoi se gândi cum ea avea să-i deschidă pantalonii. Se simțea atât de confortabil cu intimitatea dintre ei!

Abia se mișcă atunci când brațele lui o cuprinseră, iar el își lipi gura fierbinte de ceafa ei. Își dădu capul într-o parte, ca el să ajungă mai ușor către panta gâtului ei. El găsi locul sensibil din spatele urechii ei drepte și își plimbă limba pe el. Ea râse.

– Mmm, mi-am dorit asta de atât de mult timp!

Claire înlemni și simți ca și cum gheața îi umplu venele. Acea voce...

El o întoarse și o sărută. Gustul nu era al bărbatului pe care îl dorea. Îl împinse, însă era puternic și nu reuși decât să își încline spatele ca un arc și să pună cât mai multă distanță între gura lui și a ei. Deși nu îl putea distinge în umbră, avea ceva familiar...

– Stephen?

Îi simți surprinderea în mușchii încordați.

– Claire?

Nu știu ce îi venise când îi mângâie obrazul. Își făcuse atâtea griji pentru el, iar acum era chiar acolo. Cum se întâmplase asta? Înainte să poată întreba altceva, o altă voce familiară răsună în seră.

– Vai, dar cât de confortabil e totul!

Soțul ei era furios. Slavă Domnului că nu începuse o bătaie cu Stephen, deși era sigură că și-ar fi dorit. Însă Stephen, cunoscând temperamentul fratelui său, făcu un pas în lateral.

– Morgan, pot să-ți explic, spuse Stephen.

– Bineînțeles că poți.

– Nu trebuia să fie ea.

Westcliffe râse și o apucă de braț.

– Hai să mergem!

Începu s-o tragă.

– Nu te purta așa de dur cu ea! îi ordonă Stephen, care ieși din umbră.

– E soția mea și o să fac ce vreau eu cu ea.

– Westcliffe, începu ea.

– Nu vorbi, pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi!

– Morgan...

– Nu, Stephen, îi ordonă ea, ridicându-și mâna liberă. O să fie bine. Nu o să mă rănească.

Însă nici nu avea de gând să-i dea drumul când o trase din seră. Aproape se împiedică, însă strânsoarea lui o ținu în picioare, atât de puternică era.

– Nu te învinovățesc pentru că ești furios, spuse ea.

– Nu mi-ar păsa dacă ai face-o. Mergem acasă.

– Doar nu o să treci prin sala de bal în starea asta, nu-i așa?

– Nu, o să ocolim prin față.

– Cum rămâne cu Beth?

– La naiba!

Se opri, așteptă puțin, după care continuă:

– O să te duc la trăsură, după care mă duc după ea.

– Trebuie să mă lași să-ți explic.

– Mai târziu.

Știa că era prea cuprins de furie ca să audă cu adevărat ce avea să-i spună, așa că îl lăsă să o însoțească la trăsură.

Claire îl privi în timp ce se plimba prin dormitorul ei, umplându-și brațele cu hainele ei și punându-le în bagaj, lucru făcut în mod normal de un servitor. Probabil el credea că unui servitor i-ar fi luat prea mult timp și ar fi fost prea atent cu lucrurile ei.

– Vreau să pleci și să te întorci la Lyons Place în seara asta! strigă el.

– Cum rămâne cu sezonul meu? îl întrebă Beth, care stătea îngrozită în ușă.

– S-a terminat.

– Dar mai e o lună!

Westcliffe trânti un sertar.

– Ești un tiran! țipă Beth.

Westcliffe o privi în ochi.

– Iar tu ești o răsfățată care, la fel ca sora ta, nu se mulțumește cu devotamentul unui singur bărbat, ci trebuie să aibă mai mulți.

Claire păși în fața lui.

– Să nu îndrăznești să îi vorbești surorii mele pe tonul acesta!

– Să nu întreci limita în seara asta, contesă!

Claire privi peste umăr.

– Beth, du-te să-ți faci bagajul!

– Dar Claire...

Claire o apucă de braț, nemaiputând să-și stăpânească furia din cauza acelei situații groaznice.

– O să găsesc un mod să te aduc înapoi în Londra pentru sezon, dar, pentru moment, e mai bine să faci cum ți se spune.

Oftând, Beth fugi pe hol.

Claire încercă să înfrunte furia soțului ei, care închidea valizele. Făcu doi pași către Westcliffe, însă se opri brusc când el se întoarse să o înfrunte.

Pustiul și imaginea trădării din ochii lui fură ca un cuțit în inimă. Dar faptul că el chiar credea că ea îi putea face așa ceva după toate lucrurile pe care le trăiseră înfipse cuțitul și mai adânc.

– Trebuie să mă asculți, îl rugă ea. Lady Anne Cavill a aranjat întâlnirea din seară.

– Chiar crezi că e atât de manipulatoare?

– De ce crezi ce e mai rău despre mine și nu despre ea?

– Pentru că tu m-ai trădat deja o dată, ea, nu. Tu ai insistat să mergem la balul acela afurisit.

– Nici măcar nu știam că Stephen era în Londra. Trebuie să mă crezi!

– Te-am văzut în brațele lui.

– M-a confundat cu altcineva.

– Și tu l-ai confundat, permițându-i asemenea libertăți? Nu avem aceeași înălțime, aceeași constituție, nici aceeași culoare de păr, așa că explică-mi cum l-ai confundat cu mine!

– Nu l-am confundat.

– Deci erai în brațele lui știind că nu sunt eu!

– Te rog, trebuie să-mi dai o șansă să-ți explic! Trebuie să vorbim calmi.

– Vreau să pleci în seara asta.

Ea făcu un pas îndrăzneț către el.

– Dacă insiști să mă judeci fără să asculți cu adevărat ce am de spus și mă trimiți la Lyons Place, când eu vreau să rămân aici, nu o să te iert niciodată.

– Atunci gândim la fel, pentru că nici eu nu o să te iert niciodată. Nu din nou.

Capitolul 23

– Îți jur că nu știam că este Claire când am luat-o prima oară în brațe!

Ainsley stătea în bibliotecă, sorbind din brandy, examinându-l pe fratele lui, care îi spunea o poveste incredibilă.

– Dacă aș fi știut că se întâmplă atâtea lucruri interesante, aș fi mers și eu la bal, dar au fost atât de plictisitoare pe tot parcursul sezonului, încât nu am suportat gândul să merg la vreunul.

Stephen își ridică privirea de la mâinile împreunate.

– Nu mă crezi.

– Îmi pare rău, puiule. Ești ca băiatul care a strigat lupul.

– Trebuia să mă întâlnesc acolo cu Lady Anne, însă Claire a ajuns prima. Apoi a apărut Westcliffe. Dădu din umeri. Mă gândesc că și ei trebuiau să aibă o aventură.

– Proastă sincronizare, dar explică-mi de ce ai vrea să o ai pe fosta amantă a lui Westcliffe?

– E frumoasă.

Ainsley râse, după care se așeză din nou pe scaun.

– Lasă-l o zi sau două ca să se liniștească.

– Îmi fac griji pentru Claire.

– Nu o s-o lovească. Nu procedează așa.

– Dar sunt alte moduri prin care să o rănească.

– Cel mai probabil, o să facă ce a făcut prima dată și o s-o trimită înapoi la moșie. Niciodată nu a știut cum să facă față situațiilor neplăcute care implică femei.

– Ce bărbat a reușit asta?

Ainsley învârti băutura în pahar.

– Știi, când ți-am cumpărat brevetul de la Biroul de Război, nu ne-am gândit că o să faci comisioane.

Stephen ridică din umeri.

– Știam că mama nu o să mă lase să părăsesc Anglia.

– Poate că ar trebui să tai cordonul ombilical înainte să devii insuportabil.

– Am o idee și mai bună. Hai să facem schimb de locuri!

Ainsley știa că Stephen glumea. Fratele lui era conștient că, deși aveau același tată, nu puteau face schimb de rang doar pentru că unul din ei voia acest lucru. În plus, chiar și într-un joc al închipuirii, miza era mai mare. Oricât de mult și-ar fi iubit fratele, Ainsley fusese întotdeauna dezamăgit de faptul că Stephen nu se gândea decât la plăcerea lui. Îi era greu să-l admire.

– Niciodată nu ai înțeles că un titlu nu înseamnă că leneveşti. Oricât de mult m-ar tenta oferta ta și oricât de tare mi-aș dori să scap de responsabilități, din păcate, nu pot lăsa în mâinile tale soarta celor care depind de mine. Ți-o spun cu părere de rău, puiule, dar va trebui să continui să mă urăști.

– Nu ajută cu nimic faptul că îmi spui așa.

– Atunci te rog, nu mai pierde timpul, renunță la comportamentul copilăresc și maturizează-te!

Beth era de neconsolat, trecând de la plânsete la blesteme la adresa lui Westcliffe, dorindu-i să putrezească în iad.

În alte circumstanțe, Claire ar fi fost enervată peste măsură, dar ieșirile lui Beth abia o afectau. Era copleșită de propria durere. Faptul că Westcliffe refuzase să-i asculte propria versiune, faptul că trăsese concluzii și le susținuse atât de tare însemna că nu avea încredere în ea, iar fără încredere, nu avea cum s-o iubească așa cum începuse ea să creadă că putea fi posibil.

Fusese bolnavă pe drumul înapoi spre Lyons Place. Îi ceru birjarului de mai multe ori să oprească pentru a-și goli stomacul pe marginea drumului. Era atât de palidă și de slăbită când ajunseră la destinație, că până și Beth se opri, în sfârșit, din a-și plânge de milă și observă paloarea lui Claire.

În zilele ce urmară, deși se simți mai bine decât în timpul călătoriei, nu reuși să scape de greață. Cel mai rău era dimineața, când se trezea și își dădea seama că Westcliffe nu era în pat cu ea. O săptămână se uită pe fereastră, așteptând sosirea și iertarea lui. Dacă

ar fi iertat-o, în ciuda cuvintelor dure pe care i le spusese, și ea l-ar fi iertat.

În a doua săptămână, își mai revenise. Nu avea de gând să-și plângă de milă. Viața ei mergea mai departe.

Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi simțit în fiecare dimineață atât de slăbită și de bolnavă!

Scrisoarea pe care i-o trimise lui Westcliffe cu zece minute în urmă printr-un servitor de la moșie era scurtă.

Sunt însărcinată. Sper că ești mulțumit.

Nici o semnătură, nimic. Doar niște cuvinte pe care le simți ca o lovitură violentă în stomac. Era primul mesaj din partea ei în două luni. Oare Claire înțelegea cât de fericit îl făcea vestea aceea și cât îl rușina? Regreta comportamentul său din acea seară, faptul că o alungase fără să o lase să vorbească. Nici măcar tot wbisky-ul pe care îl băuse nu putuse să înece acel sentiment.

Stând la birou în bibliotecă, Westcliffe se uită la tânărul care adusese mesajul. Nu-și amintea să-l fi angajat, însă stabilise o indemnizație pentru întreținerea casei pe care Claire o putea folosi după bunul-plac.

Evident, îi plăcea să angajeze tineri atrăgători.

– O să stai peste noapte aici, spuse Westcliffe, la fel de succint ca biletul. O să-ți dau răspunsul dimineață.

Tânărul făcu o plecăciune.

– Da, milord.

– Cum ziceai că te cheamă?

– Blyron, sir. Tatăl meu este majordomul, însă mi se spune Bly, ca să se evite confuzia.

– Bly, înțeleg.

Își drese gâtul. Ura să recunoască faptul că nu trecea o oră în care să nu se gândească la ea.

– Ce face doamna?

– Cred că foarte bine, sir. Este iubită de personal.

Westcliffe se lăsă pe scaun și își frecă bărbia cu un deget.

– De ce?

Bly păru surprins, de parcă cineva l-ar fi ciupit de fund.

– Ei bine, milord, este corectă. Are grijă de casă cu o mână fermă, dar tolerantă. Conacul este întotdeauna mai vesel când e acolo.

Așa fusese și casa lui din Londra. Odată cu plecarea ei, casa se întorsese la tristețea întunecată. Luase chiar și câinele cu ea. Mirosul ei rămăsese în urmă, pe pernă. Westcliffe îi interzise menajerei s-o spele. Se uita la ea în fiecare noapte, amintindu-și cum arăta Claire întinsă acolo, visând.

– Voi include o vizită în programul meu încărcat, îi spuse tânărului, fără să știe însă de ce simțea nevoia să se explice.

Bly făcu o plecăciune.

– Prea bine, sir.

– Du-te la bucătăreasă și spune-i să-ți pregătească de mâncare.

– Mulțumesc, sir.

După ce plecă tânărul, Westcliffe se duse la fereastră. Moștenitorul lui se afla pe drum. Nu se așteptase la asta. Întotdeauna fusese foarte atent să nu lase nici o femeie însărcinată, însă, când venise vorba de soția lui, nu mai fusese la fel de precaut. Până la urmă, de ce ar fi făcut asta? Era responsabilitatea ei să-i dea un moștenitor.

Dacă avea să nască un băiat, intenționa să-i ofere lui Claire libertate totală.

La o săptămână după bal, se duse să o vadă pe Anne. Ea îi trimisese biletul cu informația despre ce se petrecea în seră. Îi văzuse pe Stephen și pe Claire intrând acolo.

– M-am gândit că ar trebui să știi, spuse ea.

– De ce nu mi-ai spus tu?

– Pentru că știam că o iubeai și nu aș fi suportat să văd durerea din ochii tăi când aflai adevărul.

De atunci, merseră o dată la operă și luă cina cu ea o dată. Însă nu era o companie prea plăcută, pentru că se gândea întruna la Claire. Care acum era însărcinată...

Voia să o vadă, să o țină în brațe, să își pună mâna pe locul unde acum creștea copilul lui. Dar se despărțiseră cu vorbe grele

și jurăminte că nu aveau să se ierte niciodată. Westcliffe bănuia că ea avea să respecte jurământul de a nu-l ierta.

Și lui îi era greu să se ierte.

Brățara din aur incrustată cu diamante era cea mai frumoasă pe care o văzuse Claire vreodată, cel mai extravagant dar pe care îl primise. Doar două cuvinte o însoțeau.

Îți mulțumesc.

Scrise cu litere la fel de neclintite precum cel care ținuse tocul.

Dezamăgirea o copleși. Voia mai mult. Sosirea lui, prezența lui.

Claire era în salon. Aruncă darul într-un colț. Era un nimic. Le transforma întreaga relație într-o glumă. Străluciri care să ascundă adevărul nefericirii lor. Ura să locuiască singură la moșie. Până și Beth o abandonase și se întorsese în Londra. Cum exista posibilitatea să se căsătorească cu un gentleman cu titlu care nu avea nevoie de zestre, îl convinse pe tatăl ei să le lase pe ea și pe mătușa ei să închirieze camere la un hotel.

Claire nici că putea fi mai fericită pentru sora ei. Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi putut găsi propria fericire! Deși în acele săptămâni minunate din Londra, cu Westcliffe, bucuria o copleșise.

Se uită la Bly, care stătea la fel de drept ca atunci când îi înmânase cadoul. Îi zâmbi timid.

– Mulțumesc. Ești liber.

– Da, milady. Dacă e ceva...

– Nimic.

Bly se întoarse să plece.

– Stai!

Bly se uită la ea, iar Claire își dădu seama că tânărul chiar voia s-o ajute să iasă din acea situație oribilă. Servitorii țineau la ea. De ce nu putea s-o facă și soțul ei? De ce nu avea încredere în ea? De ce nu o asculta?

– Spune-le să-mi pregătească calul!

Bly păru surprins de cererea ei.

– Sunteți sigură că e înțelept...

– Nu contesta ce spun!

Făcu o plecăciune.

– Da, milady.

După ce plecă tânărul, luă brățara, își chemă camerista și urcă să se schimbe în hainele de călărit. O jumătate de oră mai târziu, fugea prin mlaștini, în bătaia vântului care trimitea norii întunecați departe. Grăjdarul o urma, păstrând o distanță respectabilă. Claire nu ar fi vrut să vină și el, dar toți aveau grijă de ea din moment ce era limpede că soțul ei nu o făcea.

Avea să meargă în Londra și să-l confrunte. Voia să-l facă să înțeleagă, deoarece cu cât se gândea mai mult la acea noapte oribilă, cu atât era mai sigură că fusese planul lui Lady Anne să fie prinsă în seră cu Stephen. Adusese invitația personal. Fusese atât de înțelegătoare și acceptase iubirea lui Westcliffe pentru Claire. Veniseră atâția invitați, încât șansa de a-l zări pe Stephen...

Asta, dacă măcar intrase în casă. Poate că urma s-o întâlnească direct în seră. Trebuia să discute cu Stephen, să-l întrebe de ce fusese acolo. Trebuia s-o facă exact atunci, dar se gândise că astfel înrăutățea situația. Acum își dădu seama că el putea avea informații vitale care o puteau ajuta să-l recâștige pe Westcliffe.

Nu putea nega dragostea pe care i-o purta, iar acel copil era șansa unui nou început. Nu trebuiau să rămână înstrăinați. Își dorea să-l poată face să înțeleagă că totul făcuse parte din planul complex al lui Lady Anne de a-l recuceri pe Westcliffe.

Hotărâtă să își confrunte soțul și să lămurească lucrurile, îmboldi calul să alerge în galop. Oare Westcliffe era cu Lady Anne acum? Se întorsese în patul ei?

Nu putea suporta acest gând. Această posibilitate îi aduse lacrimi în ochi, care începețoșară împrejurimile. Calul prindea viteză, însă Claire nu băgă de seamă, pe măsură ce picăturile sărate îi curgeau pe obraji.

Deodată, își dădu seama că iapa își schimbă ritmul, își încordă mușchii...

Apoi erau în aer, sărind peste un gard viu pe care Claire nu îl observase. Nu ținea hățurile strâns și nu stătea bine în șa. Nu se pregătise pentru această săritură. Calul aterizâ greoi și deloc

grațios, nechezând de parcă avea dureri. Claire își pierdu echilibrul și căzu din șa. Terenul dur, accidentat amortiză impactul când ateriză pe pământ. Negura întunecă cerul, iar ea simți o singură picătură de ploaie pe ohraz, înainte ca agonia să o târască în abis.

Capitolul 24

– Unde este? țipă Westcliffe când intră pe ușa conacului.

– În dormitorul ei, milord, răspunse Blyton.

Westcliffe nu-l văzuse niciodată pe majordom atât de palid. Cu siguranță, stătuse treaz toată noaptea, așteptând sosirea stăpânului său. Scrisoarea ajunsese cu o zi înainte, după-amiaza târziu, și fusese adusă de Bly. De atunci, Westcliffe călărise ca un nebun, dar tot îi luă mai mult decât ar fi vrut ca să ajungă. Ajunse aproape de miezul nopții.

Năvăli pe scări, urcând câte două trepte o dată. Era așa de liniște în casă! Nu-și amintea să fi fost vreodată așa.

Ajuns sus, văzu o tânără cameristă care ieșea din dormitor cu mai multe pânze pline cu sânge. Avu nevoie de toată forța lui ca să nu se rezeme de perete.

– Cum se simte? întrebă el.

Lacrimile curgeau pe obrajii cameristei.

– A pierdut copilul, milord.

Westcliffe închise ochii, copleșit de durere nu doar din pricina pierderii copilului, ci și din cauză că trecuse prin asta singură. Ea fusese mereu alături de el în cele mai groaznice nopți. Trebuia să fie lângă ea. Deschise ochii și întrebă:

– Era băiat?

– Nu am reușit să ne dăm seama, milord.

– Și soția mea? Cum se simte?

– Are febră, milord. Nu e deloc bine.

– Trebuie s-o văd!

Era absurd să spună așa ceva. El era stăpânul! Nu avea nevoie de permisiunea nimănui! Totuși, se temea de ceea ce avea să vadă și de faptul că prezența lui putea înrăutăți situația.

Camerista – al cărei nume nu și-l putu aminti, în acel moment nici nu-i păsa cine e – încuviință.

Respirând profund, deschise ușa și intră în cameră. Mirosul greu de sânge dulce, moarte și transpirație îl ameți. Îi era teamă de ceea ce putea vedea dacă se apropia, dar își obligă picioarele să se miște.

Claire stătea întinsă. Părea atât de vulnerabilă, avea părul ud, iar fața îi era plină de transpirație din pricina febrei. O altă cameristă îi ștergea fruntea cu o bucată de pânză. Claire arăta de parcă se scursese sângele din ea. El făcuse asta. Mândria lui, gelozia lui, furia lui. Nu trebuia s-o trimită acolo. Trebuia s-o asculte, să fie un bărbat mai bun. Era singura femeie care îi spusese vreodată că îl iubește, iar el o alungase din cauza mândriei.

Se întinse să o atingă, ezită, iar în cele din urmă îndrăzni să îi atingă mâna.

– Stephen? întrebă ea și deschise ochii numai pentru o fracțiune de secundă.

– Milord, delirează, spuse camerista repede. Nu știe ce spune.

Westcliffe o iguoră pe femeie și își lăsă capul în jos, plin de durere, rușine și regret. Îl iubise pe fratele lui în tot acest timp. Fusese dispus să divorțeze ca să fie cu Anne, o femeie la care ținea, dar pe care nu o iubea, însă nu fusese dispus să divorțeze pentru ca soția lui să fie cu Stephen. Dacă nu li s-ar fi permis să se căsătorească în Anglia, puteau oricând să meargă în America.

Adevărul îl lovi cu putere. Nu dorise ca Stephen s-o aibă pe Claire. Fusese gelos pentru că Stephen se bucurase de dragostea mamei lor și nu-și dorise ca fratele lui s-o aibă și pe Claire. Nici un bărbat nu merita atâta dragostea când Westcliffe nu avusese parte de nici un pic de iubire.

Ce nemernic egoist fusese! În câteva săptămâni, învățase ce era dragostea. Ajunsese să-l iubească, dar ce simțea Claire pentru el nu însemna nimic în comparație cu ce simțea probabil pentru Stephen. Cum îi putea refuza acest lucru?

Ieși pe hol. Majordomul stătea acolo, ca și cum știa că avea nevoie de el.

– Pregătește-mi un cal! strigă Westcliffe.

– Da, milord.

Westcliffe intră în dormitor și se dezbrăcă de hainele pe care le purta când primise scrisoarea. Erau ude din cauza transpirației și a ploii ce îl lovise odată ce se apropiase de moșie. Își trase pe el niște pantaloni uscați și o cămașă. Luă o mantie din garderobă, își puse o pălărie cu borul alb și plecă în noapte.

Calul îl aștepta. Se urcă în șa.

– Milord, spuse grăjdarul, dar Westcliffe nu voia să audă avertismente sau sfaturi. Porni la drum ca și cum viața lui Claire ar fi depins de asta.

Schimbă cinci cai până când ajunse în casa lui din Londra, după miezul nopții următoare. Ud până la piele, dădu ordine în timp ce se îndrepta spre bibliotecă.

– Aveți grijă de cal și pregătiți-mi trăsura!

În bibliotecă, bău un pahar de whisky în încercarea de a se opri din tremuratul care pusese stăpânire pe el. Nu știa dacă era din pricina hainelor ude sau din cauza epuizării. Știa doar că trebuia să se oprească. Bău al doilea pahar, după care se duse în dormitor și se schimbă în haine uscate. De data asta, era o vestimentație mai formală, cu vestă și jachetă.

Odată ajuns afară, îi dădu instrucțiuni birjarului și se sui în trăsură. Când roțile trăsurii începură să se miște, Westcliffe se lăsă pe spate, își frecă fruntea și se rugă să nu fie prea târziu.

Stephen iubea femeile cu experiență, iar Jocelyn i se potrivea de minune din punctul acesta de vedere. Era fiica foarte îndrăzneață a unui viconte care fu de acord să îl viziteze în cameră. Știa că ea spera să păcălească un amărât să o ia de nevastă, însă nu avea să fie el acela. Își luă multe măsuri de precauție. Cu toate astea, avea de gând să se bucure de ea și să fie sigur că și ea se bucura de el. În timp ce o călărea și țipetele ei atinseră o înălțime nemaiauzită, se simți plin de mândrie. În seara aceea, își întrecuse propriile așteptări legate de plăcerea pe care aveau să o împartă. A doua zi, legenda virilității lui avea să atingă proporții de neimaginat. Ce reputație urma să aibă! Bănuia că, atunci când avea să părăsească Anglia, o mie de femei urmau să plângă, o mie...

Ușa se deschise brusc. Abia avu timp să se întoarcă și să vadă cine intrase când fu tras din pat.

– Ce naiba! țipă el. Sunt ocupat!

– Îmbracă-te, îi comandă Westcliffe pe acel ton care cerea să fie ascultat, în timp ce strângea hainele lui Stephen și i le arunca.

– Nu prea cred, replică Stephen, în timp ce pantalonii îl loviră și căzură pe podea. Nu sunt cu soția ta, așa că pleacă...

– Soția mea e pe moarte.

Stephen îngheță.

– Despre ce naiba vorbești?

– A căzut de pe cal și a pierdut copilul.

– Era însărcinată?

– Îmbracă-te! Îți explic pe drum.

Stephen auzise de bărbați care își înghit mândria, însă nu văzuse unul până în acel moment, când toată aroganța lui Westcliffe parcă se scurse din el.

– Te cheamă, te rog!

Stephen se îmbrăcă repede, fără să închidă toți nasturii cămășii. Avea timp pentru asta mai târziu. Se întoarse în pat și o sărută pe Jocelyn.

– Îmi pare rău, iubire. Îți rămân dator.

– Cu siguranță. Caută-mă când poți!

Îi zâmbi plin de el, după care se întoarse spre fratele lui.

– Hai!

Ca să-l găsească pe Stephen, Westcliffe oprise în două locuri. Mai întâi la Ainsley. Nu știa cum reușea, dar fratele lui mai mic știa tot ce se întâmpla în cele mai întunecate cotloane ale Londrei, precum și în cele mai luminate saloane. Cunoștințele lui nu puteau fi egalate. Ainsley știa unde avea să fie Stephen.

Abia acum, după ce îl găsise pe Stephen, Westcliffe avu timp să se gândească la ce le-ar fi rezervat viitorul dacă nu s-ar fi culcat cu Claire, dacă mariajul lor ar fi rămas neconsumat. Însă ea intrase fără nici un efort în inima lui. Apoi începuseră cu flirturile, tachinările, până când crezuse că avea să înnebunească de dorință.

Își blestemă sufletul. Ce preț urma ea să plătească acum din cauza lipsei lui de control și a incapacității de a avea încredere, de a iubi?

Soarele răsărea, iar Stephen se trezi, înțepenit și cu dureri, întins pe bancheta trăsurii. Westcliffe rămăsese în aceeași poziție în care fusese când Stephen închisese ochii: uitându-se pe fereastră.

– Să știi că nu era copilul meu, zise Stephen încet.

I se păru că vede un zâmbet pe fața fratelui său.

– Știu.

– Presupun că nu te-ai gândit să aduci ceva de băut.

– O să ne oprim în scurt timp ca să schimbăm caii. Dacă te miști repede, ai timp să îți iei ceva de mâncare și de băut.

Stephen nu vru să se gândească că puteau ajunge prea târziu. Poate că era îngrijorat dacă Westcliffe nu ar fi arătat ca și cum ar fi trecut prin iad.

– Legat de nunta ta...

– Știu ce ai făcut și din ce motive, dar tot a fost o prostie. Nu o să te absolv de vina pe care poate o simți, așa că ține-ți cuvintele pentru tine!

– Sper să putrezești în iad!

– Nu crezi că sunt deja acolo?

Stephen se uită la peisajul mohorât de țară. Pentru prima oară, își dori ca mama lui să nu fi reușit să-l țină în Anglia. Ar fi preferat să înfrunte cete de inamici ai țării decât să dea piept cu ce îi aștepta la Lyons Place.

– Trebuia să fie Anne, spuse el încet.

– Poftim?

– În seră. Se uită la fratele lui. Trebuia să mă întâlnesc cu Anne acolo. Claire era ultima persoană pe care m-aș fi așteptat s-o văd. Era cu spatele la mine. Fiind în umbră, nu reușeam să văd detalii legate de ea, de părul ei. Credeam că o sărut pe Anne. Ea m-a abordat...

– Ea te-a abordat?

– Da. În Chelsea. Nu știu cum a reușit să mă găsească. Dar voia să avem o aventură în sera ei în timpul balului. Se gândise că ar fi distractiv.

– Este stilul lui Anne.

Îl îngrijoră vocea monotonă și lipsită de emoții a fratelui său. Se aplecă spre el.

– Mă întreb totuși dacă planul ei a fost ca tu să mă găsești cu Claire. Dacă știa ce temperament ai...

– Știa.

Stephen auzi blestemul dur al fratelui său.

– Nu poate fi atât de manipulatoare!

– Numai dacă te voia cu disperare, îl avertiză Stephen.

Westcliffe blestemă din nou.

– Nu o să mă iert niciodată dacă tot ce s-a întâmplat este din vina mea.

– Dacă își revine Claire, o să aflăm cum a ajuns acolo, iar totul o să aibă sens, spuse Stephen.

– Poate.

Ploaia se opri, însă din pricina noroiului înaintau greu.

– Ești destul de treaz cât să stai pe un cal? îl întrebă Westcliffe dintr-odată.

– Eu, da. Tu?

– O să mutăm șeile la următoarea oprire.

Îi tăiaseră părul. Westcliffe știa că era un lucru stupid să jelească pierderea splendidului păr auriu, însă îl jeli. Smocurile scurte o făceau să semene cu un pui de găină.

– Doctorul a spus că părul îi ținea febra în creier, spuse camerista.

Westcliffe nu auzise de așa ceva, dar, până la urmă, ce știa el despre arta vindecării? Și-ar fi dorit să fi avut inspirația să aducă un doctor din Londra cu el. Un doctor din oraș cu siguranță știa mai multe decât unul de la țară.

– S-a trezit? întrebă el.

– De câteva ori, milord, dar e atât de slăbită...

În timp ce femeia continuă să înșire previziunile întunecate, Westcliffe luă un scaun și îl așeză lângă pat.

– Așază-te, îi ordonă lui Stephen.

– Poftim?

Stephen stătea lângă piciorul patului, fiind atent la Claire, fața lui fiind aproape la fel de palidă ca a ei.

– Următoarea dată când se trezește, vreau să te asiguri că știe că ești aici. O s-o ții de mână, o să vorbești cu ea, o să...

– Nu văd cum ar schimba asta lucrurile.

Westcliffe îl apucă pe Stephen de reverul jachetei și îl așeză pe scaun.

– Le schimbă sau nu, tu ia-o de mână. Vorbește cu ea!

– Dar tu ești soțul ei!

– Pe tine te-a chemat.

Stephen făcu așa cum i se spuse. Westcliffe se așeză pe un scaun, într-o zonă din care îi vedea pe Claire și pe Stephen. Nu era un bărbat religios, dar începu să se roage.

Își aminti de ea când era mică, hoinărind după Stephen, deseori având grijă de Ainsley. Se juca mereu cu frații lui, se urca în copaci, alerga după fluturi. Westcliffe întotdeauna îi considerase prea copilărești, sub nivelul lui. Era mult mai mare, devenise bărbatul familiei după ce tatăl lor murise. Chiar și când mama lui se căsătorise cu al optulea duce de Ainsley, Westcliffe nu vru să renunțe la poziția lui, el fiind cel care conducea.

Niciodată nu abordase viața cu relaxarea cu care o făcuse Claire. Fusese unul dintre motivele pentru care așteptase cu nerăbdare căsătoria cu ea. Știa ca el era ridicol de sumbru și se așteptase ca ea să îi echilibreze viața.

Privind în urmă, se gândi că ar fi trebuit să-i spună ce admira la ea. Trebuia să o curteze, să nu presupună că ea avea să fie încântată de căsătoria cu el. Ce îi oferea el până la urmă? Nimic important. Și totuși, ea acceptase asta și îl făcuse mai bun.

Poate că trebuia să riște un scandal și să îi redea libertatea când își dăduse seama că nu el era fratele cu care Claire visase să se căsătorească. Mândria îl forțase să o păstreze. Acum, prețul pe care ea era posibil să-l plătească pentru asta era prea mare ca să se poată gândi la el.

Soarele răsărea și își făcea loc printre draperii când Stephen se ridică din scaun cu un căscat mare.

– Mă duc în pat. Trezește-mă când se mișcă.

– Stai jos!

Vocea lui sună ca și cum o broască i-ar fi locuit în gât. Era seacă și ascuțită, iar corpul lui era ba rece, ba cald.

– Westcliffe...

– Stai jos! O să fii aici când se trezește.

Cu un mormăit, Stephen se așeză din nou pe scaun. Își lăsă capul pe spate și se uită la tavan.

– Nu o să câștigi nimic dacă mă obligi să suport acest disconfort.

– Nu îi meriți iubirea.

– Și tu o meriți?

Westcliffe își așeză cotul pe marginea scaunului și începu să-și maseze capul, care îi pusa.

– Nu.

– Cu toate astea, ții la ea.

Westcliffe tăcu.

Stephen se ridică în picioare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, o iubești. De ce nu stai tu aici?

– Pentru că ea a strigat după tine.

Fiecare os și mușchi îl dureau când se ridică de pe scaun și deschise ferestrele. Lumină și aer proaspăt. Poate că o ajutau. Aerul dimineții abia intră în cameră când auzi vocea pierdută a lui Claire.

– Stephen?

– Bună, draga mea. Ne-ai speriat destul de tare.

Westcliffe se uită către pat. Claire îi zâmbea dulce lui Stephen, în timp ce el îi răsucea un smoc de păr. O peliculă fină de transpirație îi acoperea fața și gâtul. Se întrebă dacă îi scăzuse febra.

Era în mijlocul camerei, vrând să cheme o cameristă să se ocupe de ea, când îi auzi vocea.

– Westcliffe?

Se opri și se uită în spate. Îi întindea o mână. Nu știa ce voia de la el, dar se duse lângă pat. Părea mult mai slabă. Slăbise cât fuseseră despărțiți? Sau pur și simplu se micșorase după ce supraviețuise tragediei?

Se uitară unul în ochii celuilalt o eternitate. Ai ei erau la fel de albaștri cum și-i amintea, însă strălucirea dispăruse. În cele din urmă, Claire șopti:

– Copilul?

El dădu încet din cap.

– Îmi pare rău.

Ea începu să plângă. Fără să se gândească, Westcliffe se sui în pat și o luă în brațe. Nu era o durere mai mare decât să o vadă astfel distrusă. Inima soției lui curajoase și hotărâte se sfărâma. O mângâie pe cap, o ținu aproape, încercă s-o liniștească. Nici nu-și dădu seama când Stephen ieși din cameră.

Vru să-l strige, să spună că de Stephen avea ea nevoie, însă Claire pe el îl strigase, lui îi întinsese mâna. Nu putea să îi dea drumul acum, așa cum nu se putea opri din respirat.

În cele din urmă, Claire îi adormi în brațe, copleșită de epuizarea și slăbiciunea provocate de tragedia prin care trecuse. Era cuprins de regrete când găsi o cameristă care să se ocupe de nevoile soției lui și trimise un servitor după doctor.

Odată asigurat că soția lui avea să își revină, se prăbuși în pat.

Trecuseră două zile de când Claire plânsese în brațele lui Westcliffe. De atunci, el o vizita în fiecare dimineață, ca să o întrebe de sănătate, dar atât. Erau din nou străini, iar ea încă o dată exilată din inima lui.

Claire stătea afară la o masă mică, bea ceai și se bucura de aerul blând al după-amiezii. Se părea că avea încă un loc sensibil la gâdilat – scalpul, în timp ce vântul îi flutura firele scurte. Le atinse. Avea nevoie de niște pălării noi.

Se gândea la lucruri neînsemnate ca să nu jelească pierderea copilului. Ajunsese să-l iubească, îi era dor de el.

Se uită la Stephen și îi zâmbi când el se așeză lângă ea.

– Cred că Westcliffe și-a revenit suficient ca să putem porni spre Londra azi, spuse el.

– Westcliffe... și-a revenit? Din ce? întrebă ea.

– Nu cred că a dormit din momentul în care a primit scrisoarea în care era anunțat că ai căzut. S-a îmbolnăvit.

– Nu știam. Nu știam că îi mai pasă.

Stephen o luă de mână.

– Draga mea, de ce crezi că sunt aici? M-a obligat să vin. În delirul tău, m-ai strigat, iar el a crezut că numai prezența mea te-ar putea salva.

– Nu-mi amintesc. Știu doar că, înainte să cad de pe cal, mă gândeam că trebuie să vorbesc cu tine. De ce erai în seră în acea seară, la Lady Anne?

– A venit să mă vadă cu câteva zile înainte și mi-a trimis o invitație pentru o petrecere privată în sera ei. Spunea că ar fi distractiv să aibă o petrecere privată cu mine, în timp ce altă petrecere avea loc în casa ei.

– Cred că ea a aranjat să te întâlnești cu mine. Eu dansam cu Lord Lynnford. Când s-a terminat dansul, înainte să părăsim ringul,

un servitor mi-a spus ca avea un mesaj pentru mine. Așa că l-am urmat. Mi-a zis că Lord Westcliffe îmi cerea să ne întâlnim în seră.

– I-ai spus lui Westcliffe?

– Nu, am crezut că nu o să mă creadă. Nu aveam dovezi. Sunt sigură că Anne a pus totul la cale ca să ne distrugă.

– A reușit.

Claire încuviință.

– Nu știu ce o să facem de acum încolo.

Se uită spre conac.

– Claire, te iubește!

Ea râse amar, încercând să nu se gândească la tandrețea cu care o ținuse Westcliffe când plângea, după ce aflase că pierduse copilul.

– Nu, nu cred.

– A călărit până în Londra ca să mă găsească, în timpul furtunii. Arăta ca naiba. Când am ajuns aici, nu m-a lăsat să mă ridic de pe scaun. Nu s-a ocupat de el decât când a fost sigur că tu o să fii bine. Claire, îi pasă de tine!

– Nu are încredere în mine. Nici măcar n-a vrut să mă asculte în acea noapte, la Lady Anne.

– Dumnezeule, Claire, ce era să creadă? Ne-a găsit împreună în noaptea nunții voastre! Apoi ne-a văzut din nou împreună. Nu pot să-l învinovățesc pentru ce a crezut. Respiră adânc. Nu pot să cred ce am făcut în noaptea nunții tale! Știam că reputația ta nu va avea de suferit, pentru că era prea mândru ca să povestească altcuiva, însă nu anticipasem că își va umple nopțile cu alte femei. A fost foarte nedrept față de tine.

Lui Claire îi venea să plângă, dar și să râdă.

– Poate că meritam. Am fost atât de proști...

– Ai avut încredere în mine, iar eu...

Ea schiță un zâmbet.

– Planul tău a funcționat.

– Un pic prea bine cred.

Claire îl luă de mână.

– Mi-a fost foarte dor de tine. De ce nu m-ai anunțat când ai fost în Londra?

– Am dat-o în bară pentru tine, Claire. Cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să stau departe. Îi atinse obrazul. O să plec și mai departe.

Ea îl privi, fără să înțeleagă ce voia să spună.

– O să părăsesc Anglia.

Îi aruncă zâmbetul diavolesc care mereu îi plăcuse, însă avea o urmă de autoironie în el.

– Mi s-a spus că sunt un bărbat fără caracter și am ajuns să cred asta. Frații mei mi-au cumpărat un brevet și, așa cum am făcut cu toate celelalte lucruri din viața mea, nu am profitat din plin de el. Amândoi au pus pariu că, în luptă, inamicul o să-mi vadă numai spatele. Doar nu pot să-i las să câștige pariul!

– Dar poți să fii rănit sau mai rău!

Zâmbetul lui era familiar, arogant, provocator.

– Nu-ți face griji. Am norocul diavolului.

Claire îl găsi pe soțul ei în bibliotecă, la birou, scriind o scrisoare, ocupându-se probabil de afaceri. Westcliffe se ridică imediat în picioare când ea se apropie.

– Cum te simți? o întrebă.

Era conștientă că o învăluia cu privirea. Își atinse părul tăiat.

– Amețită.

El zâmbi.

– O să crească la loc.

– Sper. Am auzit că ai fost bolnav.

– Cred că epuizat. Își schimbă poziția corpului. Îmi pare rău pentru multe lucruri în ceea ce te privește. Eu... Meriți ceva mai bun.

Uitându-se în jos, atinse hârtia de pe birou.

– Am întocmit o petiție care să fie trimisă parlamentului pentru divorțul nostru.

Inima lui Claire aproape se opri.

– Mi-ai spus că nu o iubești pe Lady Anne Cavill, iar ea nu te iubește pe tine. Meriți pe cineva care să te iubească.

Neîncrederea amestecată cu tristețea din ochii lui îi spuseră că Westcliffe se gândea să dea niște declarații banale, ca să evite scandalul și pentru a scăpa de rușinea unui mariaj eșuat.

– Claire, spuse el.

Ea îl întrerupse şi se apropie, disperată să îl facă să înţeleagă.

– Dacă l-am strigat pe Stephen în timp ce deliram e pentru că, înainte să cad, mă gândeam că trebuie să vorbesc cu el despre întâlnirea din seră. Eram în seră pentru că un servitor îmi spusese că mă aşteptai. Iar Stephen se afla acolo pentru că Lady Anne îi promisese că îl va aştepta.

– Da, mi-a zis Stephen. A vrut să ne despartă şi a funcţionat. Însă ceva bun tot a ieşit. M-a făcut să înţeleg că îl iubeşti pe Stephen. Putem găsi o cale...

– Nu! Claire făcu un pas înainte. Da, îl iubesc, dar e dragostea pe care i-o porţi unui prieten sau a unei surori pentru un frate. Nu a unei soţii pentru soţul ei.

Făcu un alt pas, dar se clătină şi se prinse de un scaun. Westcliffe îi sări imediat în ajutor, punându-şi un braţ în jurul ei ca s-o echilibreze. Dând drumul scaunului, Claire îşi puse mâna pe gâtul lui şi îl privi.

– Inima mea e a ta, şopti ea, în timp ce lacrimile i se strângeau în ochi. Nu ştiu în ce moment a devenit a ta. Ştiu doar că vreau să-ţi aud râsul şi să ascult mereu zgomotul făcut de cizmele tale, pentru că, şi dacă nu eşti în cameră, faptul că te ştiu aproape îmi alină singurătatea. Sunt pregătită să fac faţă oricărei ridiculizări publice şi oricărui scandal dacă asta ar însemna că-ţi găseşti fericirea. Dacă într-adevăr o iubeşti pe ea şi nu mă poţi iubi pe mine...

– Claire, strigă el, mâna lui mare mângâindu-i ceafa şi ţinând-o strâns. Cum să nu te iubesc?

Inima ei crescu.

– Tu eşti tot ce e mai bun, mai dulce şi inocent, continuă el. Simplul gând că m-ai putea iubi cu adevărat...

– Nu e doar un gând, Westcliffe, e realitatea.

El îngenunche, însă o ţinu strâns de mâini, dându-i forţă să stea în picioare.

– Niciodată nu te-am cerut în căsătorie, iar pentru asta, îmi cer scuze. Dar o să te întreb: Îmi faci onoarea de a rămâne soţia mea?

– Of, tontule, onoarea e a mea!

Se gândi că avea să îşi amintească mereu adoraţia din ochii lui din momentul în care pereţii pe care îi construise în jurul inimii căzură.

Cum ar fi putut să-și trăiască viața fiind sigur de un singur lucru: că se bucurase de iubirea unui collie?

Era atât de puternic, de bun, de nobil! Claire nu era sigură că inima ei putea cuprinde toată dragostea pe care o simțea pentru el. Cum putuse să se îndoiască de faptul că el nu era soțul perfect pentru ea?

Westcliffe o luă în brațe și o scoase din cameră. Pe terasă, unde ceaiul ei se răcea, Stephen aștepta să-și ia rămas-bun, dar ei nu-i păsa. Trebuia să aștepte. Bărbatul în brațele căruia se afla avea să fie mereu prioritatea ei din acel moment. Niciodată nu avea să îi dea vreun motiv să se îndoiască de sentimentele ei.

Se ghemuiră amândoi în patul lui. Ea încă se recupera, nu putea face altceva decât să stea în brațele lui, dar era îndeajuns să fie ținută de el.

– Dacă aș putea să o iau de la capăt, ți-aș oferi un sezon, spuse el în timp ce-i mângâie obrazul.

Claire îi mângâie fața și îl sărută.

– Ce ar mai fi contat? La final, tot a ta aș fi fost.

– Cum poți fi atât de sigură?

– Cred că am fost a ta în tot acest timp, doar că am fost prea copilăroasă să-mi dau seama de asta.

Capitolul 25

Lady Anne Cavill tocmai se băga sub cearșaf când ușa dormitorului se lovi de perete. Se întoarse și fu cât pe ce să leșine când văzu moartea trecându-i pragul. O cuprinse groaza...

Apoi se liniști când îl recunoscu pe intrus.

– Dumnezeule, tu ești! Arăți ca naiba!

Fu ușurată că el era din nou în dormitorul ei.

– Habar n-ai cât mă bucur să te văd.

Abia îi atinse pieptul, când el o prinse de încheietură, într-o strânsoare ca de menghină, oprind-o. Cu cealaltă mână, Anne încercă să îi desfacă degetele.

– Mă rănești!

– Ai rănit-o pe Claire. A pierdut copilul!

Inima ei tremură.

– Nu fi ridicol! Nu am văzut-o de luni întregi.

– Anne, știu ce ai făcut. Știai ce se întâmplase în noaptea nunții mele. Erai singura căreia am fost destul de nesăbuit să-i spun și te-ai folosit de informația aia ca să distrugi ce construiam cu Claire. Ai vrut să o găsesc cu alt bărbat. De la bun început, balul a fost o farsă bine pusă la punct, care să-mi dea ocazia să o găsesc pe Claire cu alt bărbat. Dar nu orice bărbat. Trebuia să fie Stephen. Altfel, poate că i-aș fi dat o șansă să-mi explice. Nu și în cazul în care aș fi găsit-o cu Stephen. Știai că, atunci când venea vorba de el, furia mă orbea!

Anne crezuse că îl cunoștea pe acest bărbat, dar niciodată nu văzuse o asemenea furie. Încercă să-și tragă brațul.

– Dă-mi drumul!

Dar el o ținu ferm. Ea se trase din nou, și el o lăsă. Anne se dezechilibră și căzu pe podea. Westcliffe făcu un pas amenințător către ea.

– Anne, o iubesc. Aș face orice ca să o văd fericită. Stai departe de mine și de ce e al meu, sau îți jur pe Dumnezeu că o să-ți distrug reputația!

Anne se ridică în picioare.

– Nu înțelegi. Te iubesc!

– Nu cred că știi ce e dragostea. Până de curând, nici eu nu știam. Stai departe de Claire! Inima mea e a ei. Mereu o să fie așa.

Westcliffe se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Nu, plânse ea după el. Westcliffe, nu poți să mă părăsești. Ești al meu...

El se opri în ușă.

– S-a terminat totul între noi.

Dispăru după ușă. Vărsând pentru prima oară după ani întregi lacrimi ce nu părură să apară la comandă, Anne căzu pe podea.

Nu înțelegea cât de mult îl iubea. Îl iubea mai mult decât ar fi putut Claire să o facă vreodată. Anne ar fi făcut orice. Absolut orice pentru el.

– Îți ador părul, spuse Beth.

Claire râse. Trecuse puțin peste o lună de când îi trecuse febra și încă nu se obișnuise cu părul scurt.

Stătea pe un șezlong în grădină. Beth se așezase pe scaunul de lângă ea, ținând-o de mână de parcă ar fi crezut că, dacă îi dădea drumul, Claire avea să dispară.

Claire și Westcliffe organizaseră o mică adunare de familie la moșie. Toți știau ce se întâmplase și voiau s-o viziteze. Se simțea mai puternică. Chiar avusese câteva zile în care nu se gândise la copilul pe care îl pierduse. Westcliffe încă nu făcuse dragoste cu ea. O ținea în fiecare noapte de parcă ar fi fost făcută din coaja delicată a unui ou. Ea însă voia mai mult. Era momentul să îi spună și lui.

Poate că avea să-i spună după ce plecau invitații. Mama lui și ambii frați erau acolo. Între ei nu era camaraderia obișnuită dintre frați pe care i-ar fi plăcut să o vadă, dar nu mai exista tensiunea care le afectase relația până de curând. Se gândi că poate, cu trecerea timpului, vor deveni cei mai buni prieteni.

Leo era și el prezent. Se hotărâse că portretul urma să fie finalizat la moșie. Găsise o cameră cu lumina perfectă. Cum situația dintre

ea și Westcliffe se îmbunătățise, Leo nu mai credea că dormitorul era necesar ca să-și ducă la capăt scopul de petitor.

Westcliffe veni lângă ea. Beth, care părea ceva mai matură, se scuză ca să îi lase un moment singuri.

– Nu e cazul să exagerezi cu invitații, spuse Westcliffe.

– Mă gândeam să mă retrag pentru un somn scurt. Ai vrea să mi te alături?

Văzu dubiul din ochii lui când îi sărută mâna.

– Mi-am revenit complet, așa a spus doctorul.

– Nu-mi vine să cred că o să spun asta, dar... vreau să petrec mai mult timp cu Stephen. O să plece din Anglia imediat ce primește ordinul. A avertizat-o pe mama să nu intervină. După ce te odihnești, poate că o să vă plimbați prin grădină.

– Doar noi doi?

– Doar voi doi.

Claire îl sărută. În sfârșit, avea încredere completă în ea.

– Mulțumesc. Spune-i că o să ne întâlnim lângă lac în douăzeci de minute.

O ajută să se ridice și îi simți privirea când intră în conac.

În dormitor, văzu fusta neagră a uneia dintre cameriste după ușa deschisă a dulapului. Probabil aranja niște lucruri.

– Te rog să te ocupi de asta mai târziu, zise ea. O să mă întind pentru un somn.

Se îndreptă spre pat ca să tragă clopoțelul. Dintr-odată, o bucată de material îi acoperi gura...

Și totul se înnegri.

Când se trezi, era întinsă în pat, cu mâinile și picioarele legate de stâlpii patului. Avea căluș la gură și, îngrozită, văzu că Lady Anne Cavill stătea deasupra ei.

– Te întrebi probabil ce fac aici, spuse Lady Anne, zâmbind binevoitoare. E foarte simplu. Îl iubesc pe Westcliffe. El nu înțelege cât de mult. Aș face orice pentru el. În momentul de față, tu îmi stai în cale. Așadar, ești înnebunită din cauza pierderii copilului și o să te sinucizi.

Stomacul lui Claire se întoarse pe dos. Dumnezeule, femeia era nebună!

– Cucută, spuse ea încet, ridicând o fiolă. O să fie rapid. Spre deosebire de chinurile prin care a trecut soțul meu. Lui i-am dat arsenic. A durat mult, pentru că am vrut ca oamenii să creadă că era bolnav.

Claire dădu din cap.

– Da, spuse Lady Anne. Nu am avut de ales. Westcliffe are niște standarde. Nu ar avea ca amantă o femeie căsătorită. Asta a fost vina ta, bineînțeles. Știa cum e să-ți găsești soția în brațele altui bărbat. Așa că a trebuit să-l elimin pe soțul meu. După care ai venit în Londra. Destul de convenabil, dacă e să fiu sinceră, pentru că știam că, mai devreme sau mai târziu, și tu trebuia să dispari. Păcat că s-a pus în fața ta la Cremorne. Domnul pe care l-am angajat nu era un țintaș atât de bun precum se lăudase.

„Dumnezeule, eu eram ținta!"

– Apoi Westcliffe s-a îndrăgostit de tine. Nu am vrut să-ți plângă moartea, așa că aveam nevoie să fie din nou supărat pe tine. Aici au intrat în acțiune Stephen și balul. Dar ți-ai dat seama de plan. Și uite cum suntem iar aici, în punctul în care el e alături de tine și supărat pe mine. Așa că am nevoie să te sinucizi. Poate jeli, iar eu voi fi acolo pentru el.

Zvârcolindu-se, Claire încercă să găsească un mod de a scăpa. Încercă să țipe, însă călușul îi dădu senzația că se sufocă.

– Acum vine partea mai dificilă, continuă Lady Anne, ca și cum ar fi discutat despre o nouă aromă de ceai. Ca să-ți dau otrava, trebuie să îndepărtez călușul, iar tu vrei să țipi. Te rog să n-o faci. Ești gata?

Claire se uită la fiolă. Femeia avea de gând să îi toarne forțat conținutul pe gât.

– Și nu-ți face griji, șopti Lady Anne, o să te aranjez foarte frumos.

Apucă bucata de material.

Se deschise ușa.

– Am avut cu Stephen...

Claire încercă să țipe cu călușul la gură, când Westcliffe se opri șocat.

– Dumnezeule. Ce naiba! Anne?

Dintr-odată, un pistol mic apăru în mâna lui Lady Anne.

– Nu asta am vrut, dar dacă nu pot să te am în viață, o să te am în eternitate.

Trase.

Westcliffe nu lovise în viața lui o femeie. Se aruncă în dreapta, glonțul trecu pe lângă el și pumnul lui o lovi pe Anne sub bărbie, dându-i capul pe spate. Căzu ca un sac de cartofi, inconștientă.

După ce îi luă pistolul, Westcliffe îi dădu călușul jos lui Claire și începu să o dezlege.

– Și-a omorât soțul, începu Claire, apoi îi zise totul.

Stephen fu primul care intră în cameră.

– Ce naiba?

Îl urmară Ainsley și Leo. Și, bineînțeles, mama lui, care nu putea fi împiedicată de pericol. Până și Beth se uita de după ușă.

– Legați-o pe Anne! strigă Westcliffe în timp ce se așeză în pat și o luă pe Claire în brațe. Nu știa cine tremura mai tare: ea sau el.

– Am auzit o împușcătură, spuse Stephen. A încercat să te împuște?

– Se pare că da, dar venise după Claire.

Beth țipă, traversă camera și se așeză pe pat, luând-o pe sora ei de mână.

– E în regulă, spuse Claire, sunt bine.

– Ce să facem cu ea? întrebă Ainsley.

– Du-o imediat în Londra, la Scotland Yard, îi spuse Westcliffe. Și-a ucis soțul.

– Ce crezi că o să se întâmple cu ea? întrebă Claire.

Era o după-amiază târzie și stăteau amândoi în pat, în Londra. Sir James Swindler o arestase oficial pe Anne când o duseseră la Scotland Yard.

– Cum de nu mi-am dat seama că e nebună? întrebase Westcliffe.

– Pentru că a știut cum să ascundă asta, răspunse Sir James. După care îl bătu prietenește pe umăr. Nu pune la inimă, milord. Nu ești primul care a fost păcălit de un chip frumos.

Westcliffe se întrebase dacă vorbea din experiență.

– Bănuiesc că Sir James o să se asigure că intră la închisoare, îi spuse Westcliffe lui Claire.

– Te-a vrut destul de mult ca să își omoare soțul.

– Se pare că da. Și ca să te omoare pe tine.

– Niciodată nu mi-a plăcut de ea.

O mângâie pe braț pe Claire.

– Nu mai trebuie să-ți faci griji din cauza ei. Sau a oricărei alte femei. Ai devotamentul meu etern.

Ea se rostogoli peste el și îi aruncă un zâmbet seducător.

– Demonstrează-mi!

Și el asta făcu.

Epilog

Lyons Place
Ajunul Crăciunului, 1854

Westcliffe își dorise foarte mult ca holurile conacului său să fie pline de râsete, de chicoteli și de muzică.

Era prima oară când familia lui petrecea Crăciunul la Lyons Place de când murise tatăl lui. Abia își putea controla bucuria pe care o simțea când stătea în salonul mare și o asculta pe Beth cântând la pian, în timp ce Lord Greenwood o privea. Se căsătoriseră în iunie.

Bradul din colț era decorat magnific, iar sub el se aflau o mulțime de cadouri. Westcliffe era încântat în mod special de cadoul lui pentru Claire. Spera că avea să-i placă. Găsise leagănul în pod și îl recondiționase singur, șlefuindu-l și vopsindu-l. Își imagină toți copiii familiei care dormiseră acolo, așa cum făcuseră el și Stephen.

Mama lui stătea pe un divan, cu mâna pe coapsa lui Leo. Se întreba cât o să-l mai țină pe tânărul artist alături de ea. Oricum, îl ținuse mai mult decât pe oricare alt amant dinaintea lui.

Lynnford își aduse familia. Cele trei fiice cântau colinde, iar cei doi băieți ascultau. Contele era extrem de preocupat de soția lui, care stătea într-un colț, două șaluri acoperindu-i umerii înguști.

Cu un pahar de brandy în mână, Ainsley merse încet și arătă către contesa de Lynnford.

– Nu cred că se simte bine.

– Mi s-a părut că mai degrabă a slăbit.

– Mama plănuiește s-o ducă la băi după sărbători. Au o prietenie atât de strânsă, că nu știu ce ar face mama dacă ar pierde-o.

– Nici Lynnford. A fost un exemplu bun despre cum ar trebui să se poarte un bărbat cu soția lui.

Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi gândit mai devreme la ce îi învățase tutorele lor!

– În schimb, soția ta pare să înflorească, șopti Ainsley.

Westcliffe nu-și putu controla mândria și bucuria.

– E însărcinată.

Iar de data asta, nimic de pe acest pământ nu putea să le ia copilul.

Ainsley dădu noroc cu Westcliffe.

– Felicitări! Mama o să fie încântată.

– Da, cred că vestea o va bucura.

Ainsley își schimbă tonul.

– Am primit confirmare de la Biroul de Război. Stephen e în mijlocul luptei în Crimeea. Mama nu spune nimic, dar cred că știe.

– Sunt sigur că știe. Are o influență incredibilă.

– Războiul acesta din Crimeea... Nu îmi prea place să îmi fie servit în fiecare dimineață. Reporterii telegrafiază știrile în fiecare zi. Din câte am înțeles, nu s-a mai întâmplat până acum să avem știri atât de rapide. Aduc războiul mai aproape de casă, nu-i așa?

– Dacă mă întrebi pe mine, aici ar trebui să fie. Băieții noștri luptă pentru regină și țară. Nu ar trebui uitați.

– Ne-am ales o perioadă foarte proastă să îi luăm un brevet.

Westcliffe încuviință.

– La cum îl știu pe Stephen, va profita de ocazie ca să experimenteze cu rusoaicele.

– Dar, Dumnezeule, am auzit că e foarte frig acolo!

– Atunci sigur o să fie în patul unei femei, pentru căldură, dacă nu și pentru altceva.

– Sper.

Cu un zâmbet neastâmpărat, Claire se apropie de ei, în timp ce Fen o trăgea de marginea rochiei.

– Despre ce vorbiți voi doi atât de serios?

Nedorind să strice bucuria momentului, Westcliffe spuse:

– E timpul ca Ainsley să înceapă să caute o soție.

– La naiba cu asta! bombăni Ainsley și plecă.

Claire râse și se băgă sub brațul lui Westcliffe, șoptind:

– Știu exact despre cine vorbeați. Te superi dacă îți spun că mi-e dor de el?

Ar fi fost o perioadă când l-ar fi deranjat, dar era în trecut. Avea încredere în loialitatea ei față de el.

– Și mie mi-e dor de el, spuse încet.

Melodia pe care o cânta Beth se termină. Apăsă două chei mai joase ca să atragă atenția.

– Acum putem să deschidem cadourile?

– Chiar vă rog, răspunse Claire.

Înainte să se îndepărteze de el, Westcliffe o ținu strâns și ridică paharul.

– Înainte aș vrea să țin un toast.

În încăpere se lăsă liniștea în timp ce alte pahare se ridicară.

– O să încep prin a spune că, indiferent ce cadouri mă așteaptă sub pom, Claire mi l-a dat deja pe cel mai frumos: dragostea ei.

Aplecându-se spre ea, îi văzu lacrimile din ochi și o sărută iute, promițându-i un sărut mai lung mai târziu.

– Bine zis! îl încurajară cei din jur.

Westcliffe ridică din nou paharul.

– De asemenea, vreau să vă mulțumesc pentru că ați venit. De mult timp mi-am dorit ca acest conac să răsune de sunetele bucuriei și ale familiei. În seara asta, se întâmplă ce mi-am dorit și nu am cuvinte să-mi exprim recunoștința.

Ridică paharul și mai sus.

– Și, în cele din urmă, un toast pentru Stephen. Fie ca Dumnezeu să fie alături de fratele nostru și să se întoarcă acasă până la Crăciunul următor!

Ovațiile fură mai reținute. Dar știa că soția lui avea să se ocupe de readucerea bunei dispoziții.

– Beth, dacă tot ești atât de nerăbdătoare să primești cadouri, de ce nu le dai pe ale tale mai întâi?

– Cu mare drag!

Beth se ridică de pe bancă și zburdă ușor până la brad.

Claire îl îmbrățișă pe Westcliffe.

– Te iubesc cu adevărat!

Și, așa cum spusese el în toast, acesta era cel mai frumos cadou dintre toate.